ALTE MĂŞTI, ACEEAŞI PIESĂ

—— Zahu PANĂ ——

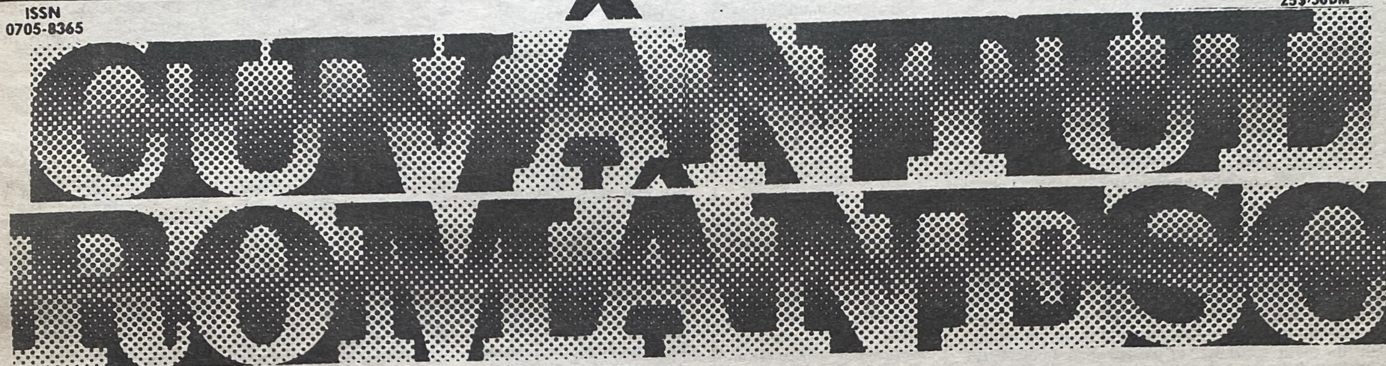
Acum 45 de ani, Vâşinski instala în România, bătând cu pumnul în masa Regelui, primul guvern comunist, condus de Petru Groza. Perfidia comunistă era la început şi "tovarăşii de drum" susţineau sus şi tare că nu este un guvern comunist. Intr'adevăr, guvernul lucra sub firma Frontului (ţot front!) Democraţiei Populare. In el erau incluşi "liberalii" în frunte cu fostul Prim Ministru Tătărescu şi "ţărăniştii" care îl aveau pe necunoscutul termen pe atunci de disident, Anton Alexandrescu. Cu acest guvern "necomunist" s'au făcut alegerile din 1946, unde cetăţenii au votat una şi rezultatul a fost altul, acest guvern a fost recunoscut de "Aliaţi" şi cu el s'a semnat Tratatul de Pace, el a confiscat pământul minţindu-i pe ţărani că îi împroprietăreşte, până le-a luat şi ultimul fier de plug pentru colective. Perfecţionându-se în practicile Kremlinului, a arestat într'o montare de comedie bufă, toată conducerea Partidului Naţional Tărănesc şi l-a condamnat întâi pe Iuliu Maniu, ca după ce s'a descotorosit de Tătărescu, să-i ceară şi "Majestăţii Sale" decorat cu ordinul Victoria, ceea ce cu neruşinare scria - imensa nulitate A. Toma "ia-ţi lădiţa şi mămiţa şi adio Dâmboviţa". Dar guvernul "nu era comunist", era guvern F.N.D.!

In Martie 1948 comuniştii au "fuzionat" cu social-democraţii de stânga şi au format Partidul Muncitorese Român (P.M.R.) Pe Preşedintele Const. Titel Petrescu - care a refuzat colaborarea - l-au pus să mediteze între zidurile celulei până târziu către 1964, când a recunoscut că a fost lipsit de "viziune politică". Si din 1948 până în 1965, iar nu am avut un guvern "comunist". Era guvern P.M.R. care a răşluit toată proprietatea privată a întreprinderilor, băncilor, imobilelor, a colectivizat întreaga agricultură şi a lichidat întreaga intelectualitate, întreaga ofiţerime şi întreaga opoziţie în sinistrele

Continuare în pag.4

ISSN 0705-8365

Pretul unui abonamet anual 25$/50DM

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD
ANUL 15 Nr. 167 -MARTIE 1990- PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU
CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

UNIREA DIN VISUL ŞI LUPTA LIBERTĂŢII

Eugen BÂRSAN

Dacă Revoluţia din Decembrie 1989 a fost un act spectacular de probitate a demnităţii româneşti timp de decenii pusă la îndoială, ea a mai fost de asemenea şi o probă superbă a unităţii româneşti. Ce mai au de zis acum, cei care n'au putut vedea simţul de unire românească decât în culori negre.

Unirea românească din visul libertăţii şi din lupta şi jertfa pentru libertate, nu poate decât să amuţească vorbele denigratoare şi sceptice pe tema că Românii nu s'ar putea uni.

Mă opresc la unirea din visul libertăţii, etapa preludiu la unirea din cruciada revoluţiei. Din visul libertăţii neamului românesc ţinut în chinga unei tiranii comuniste de nedescris ca pustiire şi năpastă, din care Românul de abia putea să mai răsufle. Mai bine un animal într'o grădină zoologică oarecare decât vieţuitor în starea de lucruri din România, stare condiţionată sub absolut toate aspectele ei de reglementarea tiranică a comunismului ştiinţifico-cincinal.

Cu fiecare etapă ştiinţifico-securisto-cincinală, poporul a fost adus tot mai mult şi mai mult la sapă de lemn iar de aici înainte nu i-a mai rămas decât linia dintre viaţă şi moarte. O viaţă mai rea decât cea de câine. Iar dacă nu-ţi place viaţa de câine, eşti aşteptat să devii "de bună voie" şi cu "entuziasm" membru de partid. Om-tovarăş.

Exceptând nomenclatura - cu gealaţii ei, băieţii securişti şi alte cadre devotate şi cu ifos de Vodă prin lobodă - ţara întreagă a fost un freamăt al gemetelor. Si chintesenţa din aceste gemete, cu mult mai mult decât cererea de pâine e dorinţa exasperată de descătuşare de libertate. Omul, Românul, vrea să fie eliberat de tot iadul în care l-a pus partidul. Vrea să redevină iarăşi o fiinţă cu gând şi spirit liber. Astfel, freamătul gemetelor a fost, în fond şi fapt, un freamăt al visului de libertate.

Visul ardent din viaţa politică, socială şi naţională, e stare activă din psihicul unui cetăţean. Lumânarea care arde pentru a menţine angajarea spiritului pentru ce-i bun, drept şi într'o zi oarecare trebue să se întâmple. In timpul de acum, la poporul român această oarecare zi a fost destinată să fie ziua de 22 Decembrie 1989.

Neamul, despuiat de toate şi doborît la pământul cu care totdeauna a fost frate bun, se ridică de sub pojghiţa groasă a suferinţelor şi lacrimilor într'o unire de unică bătaie de inimă, de o singură suflare, în contra partidului şi regimului comunist, a zbirilor

Continuare în pag.3

O REVOLUŢIE FURATĂ

——Constantin GORAŞ-PUPĂZAN——

Urmărind declaraţiile şi mai ales faptele actualilor conducători ai poporului român, respectiv măsurile pe care le iau pentru administrarea statului, ai impresia că aceştia nu au înţeles prea bine sensul adevărat al celor ce s'au petrecut în România în ultimul timp. Sau poate că ei au înţeles bine, dar se prefac a nu înţelege, în ideea că poporul român ar putea să fie acela care nu a înţeles. Pentrucă numai aşa s'ar putea găsi o explicaţie a contradicţiilor flagrante între promisiunile de democratizare şi perseverenţa cu care caută să se menţină pe linia stabilită de sistemul comunist în cei 45 de ani de guvernare.

Să examinăm numai câteva cazuri evidente pe care ni le oferă presa din România:

1. Ziarul "LIBERTATEA" din 4 Ianuarie 1990, publică un interviu, în care se afirmă: "Revoluţia care ne-a adus aici, a fost îndreptată împotriva unei dictaturi, nu împotriva unei structuri". Deci clar: l-am ucis pe dictator şi de-acum putem păstra în linişte structura, adică sistemul comunist, care nu este contestat de nimeni.

Se mai poate comenta o asemenea sfruntare a adevărului cunoscut de toată lumea?

Să adăugăm, pentru a fi mai clar, că cel intervievat nu este un "om de rând", el este preşedinte de Consiliu judeţean al Frontului Salvării Naţionale şi a făcut aceste declaraţii "scurt timp după ce s'a întors dela CFSN din capitală, unde s'a întâlnit cu Preşedintele guvernului".

2. In ziarul "ROMANIA LIBERA" din 05.01.1990 este publicat, de asemenea, un interviu, interlocutor fiind "domnul ministru al economiei naţionale", iar titlul: "Acum despre economia ţării".

S'a vorbit despre permanenta preocupare pentru mobilizarea tuturor forţelor, despre priorităţi şi mai ales despre nevoia de multă vigilenţă pentru ca să nu se mai repete greşelile din anii precedenţi. In rest nici o schimbare.

Aceeaşi structură, aceiaşi oameni şi ...aceleaşi fraze. Cât priveşte o liberalizare, cel puţin la nivelul micilor meseriaşi, o privatizare sau "oportunitatea principiilor unei economii de piaţă", acestea vor putea fi discutate "numai după ce se va realiza stabilitatea economiei". Prin urmare, nu au fost de ajuns 45 de ani de guvernare comunistă ca să ne dăm seama că stabilitatea economică nu se poate obţine pe această cale.

3. Tot în ziarul "ROMANIA LIBERA" este publicat un articol cu un titlu plin de speranţe "Satul românesc renaşte". Subiectul, evident, agricultura. Sau mai exact, explicitarea reformelor pe care le-a anunţat preşedintele CFSN, de Anul Nou, în sectorul agricol. Se spune astfel că se vor lua măsurile necesare "care vor aşeza activitatea unităţilor agricole pe propriile lor picioare". Se continuă deci faimoasele "colhozuri falimentare", spaima ţăranului român. Iar în ceea ce priveşte "cooperativele" agricole din zonele de deal (cunoscute ca fiind slab productive), bazându-se pe dragostea de pământ şi hărnicia ţăranului român, s'a luat măsura ca să se atribuie membrilor cooperativelor, terenuri arabile...în folosinţă agricolă îndelungată". Suprafaţa de teren, 5000 mp maximum (un pogon), şi numai pentru membrii cooperativelor.

Bineînţeles, se încheie, în acest scop, un contract care prevede ca ţăranul să-şi asume anumite obligaţii, drept recunoştinţă pentru concesia ce i se face de a i se da în arendă propriul lui ogor pe care, altădată îl avea în proprietate deplină din moşi-strămoşi.

Situaţia apare de-a dreptul scandaloasă dacă se vorbeşte de democraţie, dar pare foarte normală dacă ne considerăm, în continuare, în comunism, cum este, de fapt, cazul.

4. In cadrul unei serii de Decrete-Lege, a apărut unul privind "repatrierea cetăţenilor români şi a foştilor cetăţeni români. Decretul prevede că: "Cetăţenilor români aflaţi peste hotare şi care doresc să se înapoieze în ţară li se garantează dreptul la repatriere". Iar în acest scop trebue "să depună o cerere de repatriere la misiunile diplomatice", etc.

Citind şi recitind acest decret, nu pot să-mi reţin stupefacţia şi întreb: Cine le-a dat acestor domni dreptul de a-mi permite (sau de a nu-mi permite) să mă duc la mine acasă dacă vreau şi atunci când vreau?

Hotărît lucru, se pare că epoca lui Ceauşescu nu s'a sfârşit, ba încă se înteţeşte. Si va fi vai de bietul Român dacă nu o curmă încă din faşă. Dar dacă ataşamentul acestor oameni faţă de sistemul comunist de administrare a Statului, mai poate fi înţeles (unii le spun Frontul Salvării Personale), apare cu totul de neînţeles hotărîrea lor de a se prezenta în alegeri cu asemenea idei, când este bine cunoscută aversiunea viscerală a Românului faţă de sistemul comunist. Contează ei oare pe prostirea şi înşelarea poporului? Sau mai contează şi pe posibilitatea speculării situaţiei dificile în care se găseşte opoziţia, presată de timp şi de lipsa de mijloace pentru pregătirea alegerilor. Sau pur şi simplu sunt depăşiţi de sarcina prea mare pe care şi-au asumat-o şi nu reuşesc să înţeleagă corect valoarea lucrurilor.

In acest ultim caz ar fi normal să asculte sfatul poetului şi să lase locul altuia mai vrednic, care înţelege mai bine principiile de bază ale DEMOCRATIEI, singurul sistem de guvernare admis de un popor civilizat cum este poporul român. •

editorial

BENEFICIARII IMORALI

Revoluția națională din România este încă în curs de desfășurare și ritmul desfășurării este un indicator al complexității de probleme care domină societatea românească. Ceea ce este esențial, la ora actuală, este faptul că s'a prăbușit sistemul de tiranie comunistă și s'a creat un climat de libertate, în care se vor desfășura forțele interne: politice, sociale, economice, spirituale și ideologice. Aceste forțe interne nu mai pot fi înăbușite sau anulate. Ele pot însă să fie încetinite din cauza unor circumstanțe și factori inerenți oricărui proces revoluționar, care pot fi identificați (1) în starea de haos, (2) în preluarea puterii politice, de către aventurieri sau de către rămășițele camuflate ale "vechiului regim", (3) în spiritul de toleranță al poporului, (4) în interludiul exploziilor de bucurie produse de eliberarea națională sau (5) în încetineala cu care operează formațiile politice din cauza lipsei de mijloace de publicitate și comunicare.

Toate aceste circumstanțe și toți acești factori sunt evidenți în viața societății românești. Dar cel mai periculos factor îl reprezintă aventura politică a foștilor comuniști, care au profitat de locul în care se găseau în momentul în care s'a întâmplat ridicarea poporului. (Unii din foștii comuniști se găseau chiar în birourile comitetului central al partidului sau în birourile adiacente, pentru treburi curente, cu care erau asociați.) Si, în jocul lor de aventură s'au auto-declarat conducători politici ai țării eliberate, ceea ce este ilegitim și constituie o trădare a intereselor naționale. Toți acești comuniști sunt beneficiarii imorali ai revoluției românești. Ei nu aveau alternativa salvării lor dacă se alăturau clanului lui Ceaușescu, dar nici nu au fost promotorii revoluției. Nu aveau dreptul să se mențină la putere, ci să lase loc forțelor politice naționale, care să-și asume răspunderea conducerii politice, în vederea unei stabilități, chiar relative.

Nu Silviu Brucan era indicat să fie chemat la televiziune, ci foști deținuți politici, care făceau parte din procesul larg și profund al rezistenței naționale, prin care s'a ajuns la revoluția din Decembrie. Brucan, Iliescu și Petre Roman sunt tot atât de vinovați de intronarea și menținerea tiraniei comuniste - (Ceaușescu a fost numai un pion ales de ei și alții). Odată prăbușită tirania partidului comunist, toți cei menționați mai sus se cuvenea să aibă decența retragerii totale, dela putere. Ei erau, nu asociați, ci factorii principali ai consolidării regimului comunist, care odată lichidat, ei deveneau strigoi în sânul societății românești. Ei au distrus valorile naționale, au suprimat orice manifestare de energie românească pe linia aspirațiilor tradiționale ale neamului. In această situație, ei sunt răspunzători în fața poporului român, pentru actele lor permanente anti-românești și, după Revoluția din Decembrie, aceștia se fac vinovați de perpetuare, prin perversitate și fraudă, a puterii politice comuniste, cu simulacre de democrație.

Revoluția românească, a poporului român, care a sângerat, nu avea nevoie să reînnoiască obligațiile față de Pactul dela Varșovia, cum a cerut Brucan, cu prioritate, și nici să se aranjeze o vizită a ministrului de externe sovietic în România. Odată ce a fost răsturnat sistemul guvernamental comunist toate datele fundamentale ale politicii interne și externe românești erau radical schimbate și numai acei din afara partidului comunist, adică acei din rezistență și opoziția națională, care erau mulți și pregătiți pentru orice guvernare, reprezentau garanția salvării revoluției naționale.

Orice formație politică din opoziția de azi ar fi fost capabilă de formarea a unui guvern provizoriu, chiar în ipoteza că nu ar fi dispus de cadre, căci, într'o astfel de situație orice om politic chibzuit ar fi promovat o "coaliție națională". Comunistii, însă, și-au însușit puterea pentru ei și, în perioada aceasta, au săvârșit o mare trădare națională.

George BĂLAȘU

DESPRE POZIȚIA POLITICĂ A "FRONTULUI SALVĂRII NAȚIONALE"

—Alexandru NEMOIANU—

Revoluțiile sunt procese istorice și sociale ce au în desfășurarea lor mai multe etape. O etapă "anterioară", în cursul căreia se acumulează cauze; o etapă a crizei revoluționare; izbucnirea revoluției; și lunga și dureroasa etapă a "rezolvării". Dar atunci când istoricii analizează aceste evenimente ei află întotdeauna esența, anume care a fost cauza primă ce a produs revoluția. Spre exemplu în cazul Revoluției Franceze cauza primă a fost anacronismul ordinii feudale; în cazul Revoluției Americane cauza principală a fost dominația britanică; etc.

In cazul revoluției din România cauza principală a fost regimul și ordinea comunistă. Respectiv cei peste 40 de ani de teroare comunistă exacerbată de odiosul regim Ceaușescu au reprezentat perioada mult prea îndelungată de acumulare a cauzelor și declanșare a crizei revoluționare. Evenimentele din a doua jumătate a lunii Decembrie 1989 au produs un moment de "unitate totală" a poporului. Acel moment a fost necesar în chip obiectiv pentru a se putea răsturna odiosul aparat de opresiune organizat de către comuniști și perfecționat de către Ceaușescu și acoliții săi.

Ceea ce este în desfășurare în România acuma este etapa, lungă, dureroasă și confuză, a rezolvării.

In acest moment personalități și grupări politice vin și prezintă "Majestății Sale" Poporul programe și soluții. O analiză succintă a situației credem că poate fi de folos.

In România procesul de orientare sau mai exact de "definire" a pozițiilor a fost de fapt extrem de rapid.

In primele zile după euforie s'a creat un mare număr de partide și grupări. Dintre acestea sunt de menționat ca importante, vechile partide istorice: Partidul Național Țărănesc, Creștin și Democrat, Partidul Național Liberal și Partidul Social-Democrat. In opoziție cu acestea se găsește Frontul Salvării Naționale, care s'a decis să candideze în alegeri și el.

Cu aceste lucruri în față, să vedem care este orientarea ideologică a acestor grupări.

Primele trei partide sunt partide democratice ce continuă firul vieții parlamentare românești.

Partidul Național Liberal este continuator al partidului din care au făcut parte C. A. Rosseti, Mihail Kogălniceanu, Ion Brătianu, Ionel Brătianu și atâția alții. Intre altele aceste partid a înfăptuit reforma agrară ce a făcut pe țăranul român stăpân pe ogorul său.

Partidul Național Țărănesc, Creștin și Democrat este continuatorul marelui democrat și martir al neamului Dr. Iuliu Maniu și al campionului luptei pentru drepturile țăranului, Ion Mihalache. Un partid ce a militat întotdeauna pentru drepturile oamenilor liberi și cu bun simț.

Partidul Social Democrat are rădăcini înfipte în mișcările veacului al XIX-lea și continuă demna activitate în folosul muncitorului română din industrie. Intre membrii acestui partid au fost Jumanca, Flueraș, Eftimie Gherman și "Titel" Petrescu. Un partid de stânga care a mărturisit mereu că democrație reală și dreptate socială reală nu pot exista fără pluralism politic și fără alegeri libere.

Iar cu aceasta ajungem la "Frontul Salvării Naționale".

Conducătorii lui, adică grupul Iliescu, Roman, Brucan, au declarat foarte clar că ei sunt de "stânga" și de asemenea au mai declarat că ei admiră "idealurile comuniste". Deci nu rămâne decât de a vedea cât de "stânga" este "Frontul" sau și mai precis ce este la "stânga" social-democrației. Conform tuturor istoricilor, politologilor și sociologilor la "stânga" social-democrației este marxism-leninismul adică: comunismul. Este deci clar că "Frontul" este continuatorul criminalului P.C.R. sub alt nume. Faptul că ei folosesc alt nume este în opinia mea nu o dovadă de subtilitate ci de oportunism.

Este sigur că acest "Front", pentru a se crampona la putere va folosi toate mijloacele posibile. Dar este credința mea că fiind condamnat de istorie el va dispare mai degrabă mai devreme decât mai târziu. •

CĂTRE REDACȚIE

*BRASOV, ROMANIA - ... Eram părăsiți de toți, ni se părea că murim lent, dar iată că Dumnezeu a avut din nou grijă de neamul nostru românesc și ne-a dat iarăși lumina libertății. Dar cu ce preț? A fost spontan și dramatic, cu adevărat: "Acum, ori niciodată". Si-a fost acum, suntem din nou în rânduiala lumii, a lumii bune, suntem din nou oameni, demni de stimă și omenie. E copleșitor, plângem zilnic de bucuria ce ne-o dă întoarcerea tuturor spre noi, a întregului neam românesc de pe unde se află, a popoarelor, a Olandei care a fost divină, a surorii noastre mai mari Franța, a Germaniei, Italiei , Belgiei și-a tuturor. Este extraordinar acest sentiment, ne-a dat o nouă viață, ne-a arătat fericirea. N'am știut niciodată cum e, ni se părea că murim și n'apucăm să trăim și noi în orizontul libertății, nu să trăim, măcar să-l atingem și să zicem și noi ca fericitul din Capernaum: "Acum slobozește, Doamne, pe robul Tău, că văzură ochii mei lumina Ta!"....

Prof. Ion Topolog-Popescu

*SCORNICESTI, ROMANIA - ... Acum putem râde liber, putem rosti adevărul, învățăm ce este democrația. Nu-mi vine să cred că s'a întâmplat așa. Am trăit o săptămână de sânge, de speranță și de victorie. Am fost exilați într'o țară a tăcerii pavoazată cu lozincile minciunii celei mai sfruntate. S'a sfârșit totul prin glasul libertății și adevărului, izbucnit dintr'o sfântă mânie, din cea mai profundă voință de a fi. Am petrecut un Crăciun fără nebun și Anul Nou fără călău. A fost frumos și va fi frumos.

Vă scriem dintr'o Românie Liberă, de unde noi înșine ne-am dat comanda "LIBER".

Viorica Friescu

*CHISINAU, URSS - Stiam despre publicația Dvs. doar din auzite; citindu-o, dela prima până la ultima pagină, m'am convins că e o publicație serioasă, cu o tematică variată și o orientare națională sănătoasă. Aceste calități fac ziarul Dvs. necesar și la noi, în Basarabia, unde mai ducem încă lipsă de informații veridice despre frații români din emigrație, despre figurile ilustre ale neamului nostru, trecute la index și la noi, și peste Prut. Un interes aparte pentru noi prezintă informațiile privind viața și activitatea Românilor de peste hotare, cu care am dori sincer să stabilim relații, să corespondăm.

Am dori, de exemplu, să stabilim legături cu cineva din cei 7 semnatari ai actului de constituire a reprezentanței Republicii Moldovenești, publicat în pag.22 a ziarului. Am dori de asemenea, să stabilim legături cu Centrul de promovare a cărții românești "Hiperion" (personal, m'ar interesa lucrarea lui V. Georgescu "Istoria Românilor dela origini până în zilele noastre").

Am dori, fireste, să colaborăm la ziarul Dvs. cu materiale din viața Românilor din Basarabia.

Câteva cuvinte despre persoana mea. Activez în funcția de vice-președinte titular al Centrului republican de terminologie națională de pe lângă Academia de Stiințe din RSSM, am gradul științific de candidat în științe filologice. In afară de știință, în ultimii ani fac multe publicistică lingvistică și istorică. Lumea mă consideră, iertată îmi fie nemodestia, unul din fruntașii mișcării naționale din Basarabia.

In ce priveste abonarea, lucrurile stau mai prost dat fiind faptul că rubla, fiind neconvertibilă, nu putem achita prețul în valută. Cu toate acestea eu vă expediez cuponul de abonament, cu rugămintea de a-mi expedia și în continuare ziarul, propunându-mi o soluție onorabilă în ceea ce privește achitarea prețului. Ce am putea să vă trimitem noi, de aici, în schimbul unui abonament?

In așteptarea unor soluții fericite la rugămințile mele, rămân al Dvs. prieten și propagator. Cu deosebită considerație,

Constantin TANASE

MANUSCRISELE NEPUBLICATE NU SE INAPOIAZA

REDACȚIA ZIARULUI NU ÎMPĂRTĂȘEȘTE ÎNTOTDEAUNA IDEILE ȘI PUNCTELE DE VEDERE ALE COLABORATORILOR DIN ARTICOLELE SEMNATE.

NOTĂ

Mulțumim cititorilor noștri care au plătit abonamente pentru rudele și prietenii din România. Persoanele care doresc să trimită ziarul "CUVÂNTUL ROMÂNESC" în România, sunt rugate a plăti abonamentul. Redacția noastră va trimite ziarul gratuit în țară, pe un timp de un an de zile, numai celor ce îl solicită direct.

TACTICI COMUNISTE

George BĂLTEAN

In etapa actuală este bine să ne amintim câteva adevăruri care ne ajută în orientarea în lupta contra comunismului, în lupta pentru libertate, democraţie şi piaţa liberă. Astfel, comunismul este o minciună, înşelătorie şi o crimă; toţi comuniştii, indiferent cine sunt ei, sunt mincinoşi, excroci şi criminali; comuniştii nu cedează niciodată puterea politică-militară de bună voie; comuniştii sunt în stare de orice crimă pentru a rămâne la putere şi, întreaga rezistenţă a comuniştilor din Europa de Est are o coordonare unică, centrală-Moscova.

Procesul transformărilor din Europa de Est este un proces impus de către popoarele care nu mai pot suporta tirania, mizeria şi batjocora şi impus de ameninţătoarea rămânere în urmă a comunismului în confruntarea cu lumea liberă. Acest proces poate fi o victorie definitivă a popoarelor doar dacă el nu se opreşte la jumătatea drumului. Aceasta înseamnă că doar revoluţia permanentă până la înlăturarea totală a comuniştilor dela putere şi instaurarea democraţiei şi pieţii libere constituie garanţia succesului deplin.

Comuniştii au o teamă nespusă de revoluţia permanentă. Ei o prezintă drept anarhie etc, etc. Orice demonstraţie şi greve produc derută în tabăra comunistă. Revoluţia permanentă reprezintă însă singura armă a poporului, singura salvare a sa. De aceea ea trebue să fie dezvoltată.

Orice întrerupere şi orice perioadă de liniştire crează comuniştilor posibilitatea să se reorganizeze şi să acţioneze din nou contra poporului. Trebue văzut în orice manifestare comunistă, în orice act comunist, o încercare de înşelătorie. Se impune deci mare atenţie la orice mişcare comunistă, se impune ripostă imediată şi dură contra oricăror acte care nu sunt concorde cu mersul spre democraţie. Comuniştii încearcă pe orice cale să saboteze procesul transformator din ţara noastră şi din Europa de Est.

Incercarea de reînnoire, de îmbunătăţire a comunismului, de creare a unui "socialism cu faţă umană" (încercare reluată) şi de înlăturarea "stalinismului" (există doar marxism-leninism şi nicidecum stalinism) constitutie cursul fundamental dorit salvator. La noi se vorbeşte de "ceauşism". Ori, comunismul în România a fost o crimă continuă din 1944 şi până acum, cu sau fără Ceauşescu.

Prezentarea posibilităţii creerii unei a treia căi de dezvoltare a societăţii umane, un amestec de comunism şi democraţie, se vrea o variantă mai evoluată, dar şi mai înşelătoare a "comunismului cu faţa umană". Ea este sortită eşecului căci nu pot coexista comunism şi democraţie. Ori una, ori alta. Iugoslavia de exemplu a încercat o asemenea variantă. Situaţia în această ţară este catastrofală. Aruncarea vinei dezastrului pe vechea gardă la guvernare şi aducerea uneia mai tinere, zis necompromisă, este o tactică folosită dela Hrusciov încoace şi nu mai înşeală pe nimeni. Cu atât mai puţin poate înşela înlocuirea unui comunist cu altul.

Mai radicală se pare înlăturarea vechii structuri de partid, dar aceasta nu poate schimba decât forma, conţinutul rămâne neatins. Inlăturarea conducerii securităţii sau desfiinţarea securităţii ca denumire, în fapt, trecerea ei sub o altă firmă (zisă a armatei) este o sfidare antinaţională. Aceiaşi securişti care au ucis până acum vor fi folosiţi în a ucide poporul mâine. Securitatea trebue complet lichidată. Nici un serviciu secret comunist nu trebue să mai existe.

Participarea organizaţiilor de opoziţie la o coaliţie cu comuniştii trebue să aibă ca efect doar desfiinţarea comunismului, singura cale care duce la succes.

Speranţa comuniştilor că prin reforme vor putea primi ajutor din Vest sau că prin aceasta poporul va începe să muncească cu mai mult interes este o speranţă deşartă. Jumătăţile de măsură nu sunt suficiente. Evitarea trecerii la democraţie datorită (chipurile) faptului că poporul nu ar şti ce este democraţia, nu ajută pe comunişti cu nimic.

Eşecul tacticilor este în principal determinat de faptul că socialismul (comunismul) nu poate fi îmbunătăţit. Toate încercările conduc mai devreme sau mai târziu la lichidarea lui. Mersul spre lichidarea comunismului este obiectiv şi nici o tactică nu poate opri acest mers, dar îl poate întrerupe şi cu asta prelungi catastrofa comunistă.

Partidele comuniste au o singură şansă de supravieţuire: acceptarea şi încadrarea în democraţie, abandonarea mentalităţii bazate pe minciună, înşelătorie şi crimă. Participarea lor la alegeri libere le poate crea posibilitatea participării la un guvern de coaliţie, sau la a fi în opoziţie, aşa cum ele sunt în Vest. Altă cale de menţinere a partidelor comuniste nu există, indiferent de tacticile pe care le folosesc. •

UNIREA DIN VISUL ŞI LUPTA LIBERTĂŢII

Urmare din pag. I

si a "epocii de aur" ceausiste. A epocii care a aplicat ţării o politică de genocid naţional în toate sectoarele ei. Epoca unei suprastructuri care s'a suprapus ţării. Epoca păturii de sus a aristrocaţiei roşii a secăturilor şi parveniţilor care şi-au constituţionalizat monopolul de a exploata şi mânca avutul şi sufletul României în numele marxismului adus pe aici de vânturi vrăjmaşe. Revoluţia a fost izbucnirea clocotului în unirea dimpreună a neamului împotriva extirpării răului care sugruma cu zile ţara. Magnifică unire! Niciodată unirea din visul şi lupta libertăţii nu a putut fi la Români mai puternică ca acuma. Pentrucă niciodată neamul românesc n'a trecut prin ce a trecut sub barbarismul marxismului care a dat peste el.

Suferinţa purifică iar visul eliberării şi al bătăliei pentru ea, uneşte. Intr'o situaţie ca cea trăită de România sub comunism, unirea dintre Români n'a fost o chestiune de discutat ci una de simţ şi de trăire. In final, de salvare naţională.

Unirea din visul libertăţii şi al revoluţiei a adus ţării dărâmarea regimului comunist opresor, în final libertatea năzuită. Lumea tânără care a făcut revoluţia, experimentează pentru prima oară dreptul de a face ce gândeşte. Fără îndoială, o chestiune naţională excitantă. Dar, de acum înainte şi pentru tânăr şi pentru bătrân, România liberă e o cauză de scos din euforie şi de împlinit în realitate. Vitalitatea din unirea în visul şi fapta revoluţiei trebue să fie în continuare un factor de împlinire a ceea ce mai e de împlinit: punerea ţării pe roatele unei democraţii cât mai autentice. Un lucru care, având în vedere rădăcinile adânci ale buruienei comuniste din întreaga structură a ţării, nu e deloc uşor, dar care trebue să fie.

Diversitatea de idei în lupta pentru democraţie e un lucru perfect democratic. Insă peste această diversitate, care în chip firesc separă pe Români în ideile lor de realizare - prin alegeri libere - a unei cât mai bune democraţii, a continua unirea în ideea românească, că nu vrem comunism şi nu vrem comunişti e singurul drum de chezăşie spre împlinirea împlinirii libertăţii din vis şi din unirea din revoluţie.

Eugen BÂRSAN

PLEACĂ AI NOŞTRI, RĂMÂN AI NOŞTRI!

Tovarăşul Ion Iliescu conduce ţara.

Si-au pierdut viaţa mii de tineri pentru detronarea "Liderului Suprem" ca, până la urmă, să se aşeze în fotolii tovarăşii care îşi **zdrăngăn democraţia:** Am fost domiciliat la mahala!

Dacă Ceauşescu n'ar fi avut "familie mare" n'am fi avut atâţia disidenţi.

Ne bucură desolidarizarea cu vechiul regim şi sperăm că măcar unul din ei să aibă cinstea sufletească şi să scrie **rechizitoriul P.C.R. aşa cum au scris-o** alţi comunişti din alte ţări:

Milovan Djilas, "The New Class"; Michael Volenski, "Nomenklatura"; Alexandru Soljeniţin, "**"Gulag";** Whitteker Chambers, care şi-a demascat tovarăşul, spionul Alger Hiss, etc.

Azi se bate toba anti-ceauşistă şi s'a **uitat de Ion, Janos şi Johan, care s'au** înfrăţit, fără deosebire de religie sau origină etnică în lupta pentru eliberarea ţării lor, România!

Răzmeriţa din Timişoara l-a găsit pe Nicu în Iran, pe Lenuţa 'n pijama iar restul nedormiţilor au stat pe gard până când "Familia Regală" le-a făcut bezele din **helicopter:** Adio **popor**, plecăm în Tara Mandarinilor ca **să ne** cheltuim economiile.

După **'Fini-Ceauşescu", nomenclaturiştii au descălecat de pe uluci, s'au** dus la serviciu cerând scuze c'au sosit cu **zece minute întârziere şi-au promis că** vor merge de Inviere la biserică...

Până acum Tovarăşul Iliescu, a anulat unele descreerate **"decrete": Paşapoartele** se dau la cerere, străinii pot dormi **unde vor, se va da cca. un hectar de pământ ţăranilor, dreptul de a face comerţ şi a angaja până la 20 de persoane,** nu mai e nevoie să schimbi $10 pe zi, te poţi muta din oraş în oraş, eşti liber să ai **valută** şi apartamentele sunt încălzite 24 de ore.

Lipsesc, alimentele, medicamentele, săpunul, etc.

Recunoaştem, e greu să repari economia când n'ai o şurubelniţă, iar ciocanul trebue să-l decupezi de pe antetul partidului.

Măsurile de destindere sunt bine venite, dar trebue să fim prudenţi; ele reprezintă Prima Poruncă din Biblia Leninistă; acorzi unele libertăţi până câştigi simpatia publicului, apoi începi **să strângi şurubul ţipând c'ai găsit** duşmani sub plapumă.

Partidele de opoziţie s'au plâns Secretarului de Stat James Baker că unele măsuri, care îngrădesc libertatea, au şi apărut; iar actualul consiliu nu-i decât o mască a partidului comunist.

Preşedintele Ion Iliescu are în faţa lui viitorul:

Vă rămâne în istorie alături de Nicolae Ceauşescu; ori alături de cei care şi-au dat viaţa pentru eliberarea ţării?

Stroe MOLDOVANU

MINISTRUL DE EXTERNE AMERICAN, JAMES BAKER, ÎN MIJLOCUL CONDUCĂTORILOR STUDENŢIMII ROMÂNE

In vizita făcută în România, la 11 Februarie 1990, Ministrul de Externe American, James Baker a ţinut să se întâlnească cu Preşedintele Ion Iliescu şi Primul Ministru Petre Roman, cu conducătorii partidelor democratice din opoziţie şi cu reprezentanţii studenţimii.

Lui Iliescu şi Roman le-a spus că Statele Unite ale Americii sunt gata să ajute deocamdată România doar cu o livrare de carne de vită şi unt în valoare de 80 milioane de dolari, urmând ca pe mai departe, orice alt ajutor să fie condiţionat de măsurile democratice sau nedemocratice pe care guvernul le va aplica cu privire la alegerile din Mai, şi în final de procesul realizării democraţiei în România. In alte şi scurte cuvinte: America nu vrea să pună umărul la susţinerea unui regim care practică în guvernare metode comuniste; rămâne însă deschisă la un larg ajutor pentru o Românie cu un regim democratic.

In întâlnirea cu partidele de opoziţie, James Baker a fost foarte displăcut surprins să aibă în faţă o opoziţie democratică românească fărâmiţată în 35 de partide. După ce a ascultat doleanţele exprimate de reprezentanţii acestor partide - toate îndreptate împotriva politicii nedemocrate a lui Ion Iliescu - le-a dat acestor reprezentanţi un sfat care sună foarte mult a lecţie politică:

"Domnilor, aveţi în Iliescu şi Frontul lui un adversar puternic. Pentru a-l învinge, nu aveţi decât o cale: să puneţi capăt la ceea ce vă desparte şi să vă uniţi în lupta contra lui".

In întâlnirea cu Baker, preocuparea studenţimii a fost cuprinsă, minunat de bine, în cuvintele lui Gabriel Nuţă: 'Noi vrem să-i spunem lui Baker să adopte faţă de actualul guvern român, care este contra democraţiei, o poziţie fermă, pentrucă conducătorii acestui guvern sunt oameni formaţi la şcoala comunistă stalinistă şi ca atare folosesc, în guvernare, metodele acelei şcoli". La capătul discuţiilor cu studenţii, Baker le-a dat sfaturi în vederea unei cât mai bune organizări. •

LIGA APĂRĂRII DREPTURILOR OMULUI ÎN ROMÂNIA

Din inițiativa avocatului Nicolae Stefănescu-Drăgănești la București a fost constituită Liga Apărării Drepturilor Omului (LADO). Noua organizație formată, condusă de Dl. Stefănescu-Drăgănești, a obținut statut juridic și a fost recunoscută de guvernul provizoriu al Frontului Salvării Naționale.

Constituirea ligii este un eveniment deosebit de important în viața politică a țării, știindu-se intoleranța și abuzul de putere al comuniștilor care prin forță și teroare și-au eliminat opozanții. Formarea ligii este un pas important spre liberalizare și democrație și de aceea se cere sprijinul tuturor Românilor să sprijine această organizație.

Deși recunoscută oficial, liga nu pare să se bucure de sprijinul autorităților, încă nu are un sediu și nu i se face publicitate. Cu toate acestea au început să sosească un mare număr de scrisori pe adresa Dlui Stefănescu - Drăgănești căruia i se cere ajutorul în problema violării drepturilor omului, de către diferite persoane și organizații din România. In același timp au apărut reprezentanțe ale ligii și în alte orașe ale țării.

Pentru ca LADO să funcționeze cu succes este nevoie ca ea să stabilească legături cu diferite organizații naționale și internaționale care apără drepturile omului în alte țări cum ar fi Helsinki watch group, Amnesty International, etc.

De asemenea este mare nevoie de ajutor financiar, mașini de scris, copiere, fax machines, precum și de literatură și publicații legate de problemele drepturilor omului.

In această perioadă a pregătirii alegerilor în România, este foarte important ca să existe o organizație formată din oameni cinstiți și devotați cauzei democrației și libertății în România, care prin activitatea lor să contribuie la respectarea drepturilor cetățenilor de a se organiza, de a manifesta și de a se exprima liber și fără cenzură. Abuzul de putere exercitat continuu de conducerea comunistă trebue denunțat și înlăturat pentru ca toate partidele politice să-și poată expune liber și direct concepțiile și programul lor politic. Aceasta va fi doar una din sarcinile ligii și succesul organizației în această problemă va depinde de modul în care LADO va fi sprijinită și cunoscută în țară și străinătate.

Comunismul în România ca și în alte țări a fost distrugător și corupt, nu numai din cauză că a condus țara cu incompetență, dar și pentrucă principiile de bază ale comunismului consideră societatea redusă la o singură dimensiune - economicul iar oamenii, doar simple "unelte vorbitoare" care nu pot și nu trebue să gândească deoarece "partidul gândește pentru ei". Lipsa oricărei opoziții care să pună în discuție acțiunile conducerii comuniste ca și ideologia lor ruptă de realitate și adevăr, a făcut ca partidul comunist și conducătorul lui, să fie stăpânii absoluți ai României de peste 40 de ani.

O asemenea situație nu trebue să se mai întâmple nici în România, nici în altă țară. De aceea este nevoie de organizații ca Liga Apărării Drepturilor Omului care să urmărească atent și continuu respectarea cetățenilor și a drepturilor lor.

Cei care vor să ajute și să sprijine liga, pot scrie sau trimite contribuția lor Dlui Nicolae Stefănescu-Drăgănești, Soseaua Colentina Nr.21, Bloc R 24, Sc B, Apt. 86, 72244 București, România. Există și un cont de bancă unde pot fi trimise contribuțiile, acesta este: Cont Nr. 4511092 la Banca de Comerț Exterior a României din București. •

ALTE MĂŞTI, ACEEAŞI PIESĂ

Urmare din pag.1

lagăre de muncă începând cu Canalul Dunărea-Marea Neagră și terminând cu minele de plumb dela Cavnic și Baia-Sprie. La Pitești se experimenta cea mai diabolică acțiune de desumanizare, iar la Aiud, Făgăraș și Sighet se lichidau ultimele valori politice ale României Mari. Dar guvernul "nu era comunist"; era guvern P.M.R.!

Formal, România a avut guvern comunist doar din Iulie 1965 până la 22 Decembrie 1989. Nu este de mirare deci când avatarurile acestui partid cameleon apar acum în formula Frontului Salvării Naționale.

Revoluția tineretului român din Decembrie 1989, a zguduit din temelii lagărul comunist și a trezit din somnolență opulentul Apus. La Peking sau Tirana, în Moscova sau Havana, în Azerbaidjan sau Tașkent, ea a ajuns termen de referință: "Vreți să se întâmple ca în România?" Normal ar fi fost ca în acel al 12-lea ceas să se trezească o scânteie de conștiință și în foștii demnitari comuniști - pioni de șah pe tabla de joc a lui Ceaușescu - chiar dacă la un moment dat au fost eliminați din joc. N'a fost așa!

Comuniștii din România staliniști - ceaușiști- atâția câți au mai rămas, bine înghesuiți în conducerea furată revoluției, au demonstrat încă odată - pentru a câta oară? că nu există comunism cu față umană. Incepând cu grețosul Silviu Brucan și terminând cu fantele Petre Roman, comuniștii fideli ai nomenclaturii de partid de unde își trag seva, merg pe linia pur leninistă că "nu există cale de mijloc. Cei ce vorbesc de ea, sunt ori înșelați ori înșelători."

Cum geambașul politic Brucan nu poate fi considerat înșelat, după toate avatarurile în conducerea comunistă, calificarea lui Lenin îl plasează în tabăra înșelătorilor.

Să mai vorbim de Iliescu? Perfect executant al doctrinei "Un pas înainte doi pași înapoi" a declarat scoaterea partidului comunist în afara legii și a doua zi s'a dezis. A declarat înstaurarea pedepsei cu moartea pentru cei vinovați de crime și genocid și a doua zi a revenit. A fixat referendumul pentru 28 Inauarie și a doua zi l-a anulat. A declarat că "Frontul" nu va participa în alegeri, dar se înghesuie să câștige alegerile. Si acestea sunt doar câteva fapte cunoscute la lumina zilei, dar "conspirativ" ce s'a întâmplat cu securiștii, secretarii organizațiilor de bază, activiștii de toate gradele și toate categoriile ale partidului comunist, personalul de spioni dela ambasade, cenzurarea scrisorilor, ascultarea convorbirilor telefonice, pânza de păianjen a "turnătorilor" din birou, dela bloc, de pe stradă, dela cozi, etc. etc.

Nu s'a schimbat nimic în structura celor care se mai declară comuniști. Dacă astăzi la Kremlin ar fi un nou Stalin și în locul lui Sevardnadze ar fi un nou Vâșinski, Iliescu ar fi mai mult decât Petru Groza și Gheorghiu-Dej la un loc, iar Brucan și Roman și-ar întrece predecesorii Ana Pauker, Nikolski, Chișinevschi și Vasile Luca.

Mureau cu zecile de mii, ostașii Români în Munții Tatra, în luptă contra hitlerismului dar nici un activist de partid, antihitlerist n'a făcut o zi de campanie pe front.

Au murit tinerii români în superba Revoluție din Decembrie, dar nici un membru cocoțat în conducere, n'a simțit pe la ureche șueratul gloanțelor.

Aceștia vor să fie cei care vor instaurarea democrației în România și scăparea țării de comunism? Au uitat prea repede Decembrie 1989! •

Zahu PANĂ

VICTORIE SE POATE CÂŞTIGA ŞI PE CÂMPUL DE LUPTĂ

—Gheorghe RĂDULESCU—

Indiferent a cui este inițiativa, care este dedesubtul evenimentelor din România, există un adevăr vizibil pe care nimeni nu-l poate contesta.

Si acest adevăr este relevant și de **neuitat pentru istoria dramatică a** României, el constă în lupta entuziastă, dar sfâșietor de tragică a tineretului român, care a știut să moară pentru **salvarea țării și a neamului de sub pumnul brutal** și criminal al tiranului Ceaușescu și al comunismului. Toate revoluțiile și războaiele au un dedesubt, un mobil propulsator din umbră, dinăuntru, nemărturisit de către forțele interesate **în asemenea cazuri, forțe care nu-**și pun vreo problemă de conștiință sau **umanitară, ci pur și simplu nefiind altceva** decât mijlocul pentru putere.

Intotdeauna au fost forțe care au acționat pe deasupra capetelor tuturor, încât astăzi sunt din ce în ce mai simțite și chiar cunoscute, fie că ele acționează din Răsărit ori din Apus. Aceste forțe care par invizibile, au nevoie însă de mulțimi, de mase de oameni ale căror suflete sunt pline de suferință și obidă, de nedreptate, de lipsă de libertate în special, sătule de minciună, de mizerie, sătule de tot ce nu este omenesc, fiind în orice moment gata să-și jertfească viața pentru a **scăpa** de infernul în care se află. Aceste forțe așa zis **invizibile cunosc însă bine psihologia** maselor care speră că totul se va face în favoarea acelora care luptă. In momentul însă când masele de oameni ies învingătoare, fie chiar formal, acestea pe **drept cuvânt și cu legitimă apărare, nu pot** accepta nici un fel de compromis și sunt capabile să lupte în continuare până la nimicirea acelora care în mod **nedrept** și nejustificat vor **să-și** însușească puterea, exemplul îl avem actual în România, după zilele de cutremurătoare lupte dela sfârșitul lunii Decembrie 1989, când tineretul **țării** a ieșit biruitor. Acestor tineri jertfelnici li se cuvine Victoria, oricare ar fi dedesubtul, pentrucă numai ei au luptat cu adevărat cu tot curajul și **idealul tineresc, numai ei au venit în** bătaia mitralierelor și a armelor sofisticate ale **securității,** numai ei au arătat lumii că nu le este frică de moarte și au învins. Speculațiile jurnaliștilor sunt atât de întortochiate, au atâtea semnificații, adâncindu-se într'un labirint fără ieșire, încât dela un timp începe să-ți fie silă de tot și de toate.

Astăzi se cunosc forțele care ne-au adus comunismul și de ce a fost creat, se știe bine că acest comunism fie el mai puțin brutal ori **de-a dreptul** criminal cum a fost în România și'n alte state, tot comunism este. Iar formal formula lansată de unii că ei cred în "valorile" comunismului, nu știm cum s'o interpretăm, drept naivitate, ori **de-a dreptul** un mod perfid de a-i înșela în continuare pe naivi ori pe inconștienți.

Ne întrebăm în mod legitim care sunt acele "valori"? ...Oare nu sunt crima, delațiunea, minciuna, mizeria morală și materială, suprimarea totală a libertății umane și multe altele?...Acestea sunt "valorile" atât de dorite de umanitate (deoarece restul este numai minciună)?

Saptezeci și patru de ani în Rusia și patruzeci și cinci de ani în celelalte țări cu regim comunist au demonstrat îndeajuns ce "valori" poate avea acest **regim** politic, mai este oare nevoie de vreo probă în acest sens? Nu credem. Pe de altă parte este **foarte** adevărat că regimul comunist din Rusia s'a suprapus în mare măsură modelului prestabilit din timpul țarismului, cuprinzând printre altele și **dorința continuă de acaparare și oprimare a popoarelor, dela acelea care nu sunt de** origină slavă la cele slave în special, procedându-se întâi printr'o subtilă și intensă **propagandă** panslavistă, trecându-se **apoi direct la panrusism, din momentul** subjugării acelor popoare.

Tarul Nicolae I a fost unul dintre țarii ruși care au **acționat** în această privință, iar în timpul lui Stalin, lucrurile s'au accentuat din ce în ce mai mult, exemplu Polonia, Bulgaria, Iugoslavia, Cehoslovacia, țări care de peste patruzeci de ani au căutat să scape de "dragostea" **ruso-sovietică. Dar se pare că acum a sunat** ceasul pentru toate popoarele acaparate de **Rusia și mai târziu de Rusia sovietică să se elibereze. Iată** ce spune Pogodin **în** 1832, **la Universitatea din Moscova, cuvinte** ce ar fi putut fi valabile și în timpul lui Stalin - "Cine ar putea după rolul jucat de Rusia, să-i discute primatul? Cine ar putea să dicteze destinul **Europei** și umanității, numai ea să **vrea?** Cine ar putea combate cu motive temeinice această **concluzie** matematică?" Iar Dostoievski cu previziunea lui providențială scria: "Rusia nu va avea niciodată vrăjmași mai veninoși ca aceste popoare slave îndată ce îi va libera. Ele **vor începe imediat prin a cere Europei garanția libertății lor și măsuri de apărare** contra Rusiei." Mult mai târziu, în timpul comunismului, Jules Monnerot relata în "Sociologia comunismului", că acest regim politic nu este altceva decât "islamul secolului al XX-lea".

Este revelator faptul că din 1854, un clar-văzător ca Montégut a putut desluși cu claritate ce însemnează această **doctrină** a violenței.

Iată ce spune despre regimul knutului, "**democrația** care va lua rolul marilor cuceritori de tipul lui Attila și Tamerlan, nu se va mulțumi numai să zvârle tot ce nu este ea, nu o va accepta decât pe ea însăși și nu ne va lăsa nici chiar libertatea ghiaurilor în țările musulmane. Un islamism **materialist**". De fapt și de drept prin pacea dela **Versailles** după primul război mondial linia stabilită prin Vistula-Nistru, devenea un puternic tampon în calea Rusiei și apoi acelei sovietice după revoluția din 1917, adică începând mai târziu din timpul lui Stalin. Dar această pace dela Versailles, înfăptuită de oameni capabili și prevăzători a fost întâi distrusă de pactul dintre Hitler și Stalin din 1939 - 1940 iar apoi după cel de al doilea război mondial de **oameni** incompetenți și **inconștienți ca Churchill și Roosevelt care** prin conferințele dela Teheran, Yalta, Moscova și Potsdam au împins Rusia sovietică și comunismul până **în mijlocul Europei, distrugând astfel statele** tampon ca țările baltice, Polonia, România și altele, provocându-se prin această delimitare un dezechilibru **politic,** economic, militar și de altă natură pentru **Europa** și lumea occidentală în general.

Faptul acesta este de altfel **confirmat** după conferința dela Teheran de Dewaree Bess, ziarist la "**Saturday** Evening Post", publicând în "Daily Mail" următoarele: "Rușii n'au luat față de nimeni nici un angajament de nici o natură ca să fie **împiedicată libertatea lor de acțiune, fie** în războiul din Asia, fie în Europa de după **război**".Ce-a urmat după anul 1945 în **Europa** de Est și în Asia se cunoaște. Războiul rece, cursa înarmărilor au fost consecințele unei împărțiri a lumii în mod inconștient și **cinic** față de unele popoare **care erau obligate să suporte toate** netrebniciile și ororile comunismului.

Așa cum am mai relatat într'un articol precedent, toate s'au accentuat până la **acțiunile** pe care le-a luat președintele Statelor Unite **Reagan,** apoi președintele Bush, de comun acord cu șeful Rusiei sovietice Gorbaciov. Astăzi asistăm la evenimente spectaculare și trebue să recunoaștem că cu toate că situația **țărilor** subjugate de comunism din sfera sovietică era cât se poate de dramatică, în special în România, când nimic părea că nu se poate mișca în vederea unor reforme oricât de neînsemnate în favoarea **oprimărilor, dintr'odată totul s'a deschis** spre lumină și libertate.

Si iată că un adevărat puhoi nestăvilit de furtună a luat cu asalt comunismul, zdruncinându-l și desmembrându-l din toate **încheieturile.**

Totuși, nu putem face unele afirmații riscante, dar prezența lui **Gorbaciov** în fruntea statului sovietic se pare că a **dezlănțuit** această furtună aducătoare de libertate. Cu câțiva ani înainte nimeni nu putea prevedea acest lucru, astăzi însă suntem cât mai nerăbdători să vedem înlăturarea în mod definitiv a acestei experiențe comuniste care a îndurerat popoarele din Estul **Europei** și pe unele din Asia și America centrală. Acum ne întrebăm al cui a fost acest interes? Trebuia să se găsească niște oameni, după cincizeci de ani dela pactul Hitler-Stalin și patruzeci și cinci de ani dela sfârșitul celui de al doilea război **mondial,** care să-și asume această grea responsabilitate față de o nebunească **încleștare** între două tabere, între două lumi, pentru a solicita o grabnică rezolvare a acestei probleme. Cu toate acestea, așa cum sugeram la începutul articolului, victoriile se pot câștiga și pe câmpurile de luptă și nu numai la întâlnirile secrete ale diplomaților sau ale oamenilor de afaceri datorită puterii seifurilor care se deschid în favoarea unora sau a altora dintre părți.

De data aceasta credem că dedesubturile despre care **vorbeam** mai înainte au avut **același scop, aceleași interese și au coincis** cu dorința imperioasă de eliberare a popoarelor. Prin excelență, România și-a câștigat libertatea pe câmpul de luptă, acolo unde eroicul nostru tineret și-a spus cuvântul decisiv, acolo unde și-a demonstrat curajul, entuziasmul, credința creștină, acolo unde au căzut dintre ei **mulți ciuruiți de gloanțele mârșave și criminale ale securității, acolo unde vor**bele nu mai au nici un crezământ, decât fapta de martir pentru neam și țară. Acum însă se pune o problemă importantă și cât se poate de delicată și aceasta este de ordin psihologic, problemă care prezintă unele dificultăți, căci nu trebue să uităm că poporul român ca și alte popoare, a suportat **opresiunea** comunistă **timp de zeci și zeci de ani, timp în care** psihologia oamenilor a fost deformată, **mofificându-și** structura. Neîncrederea Românilor față de oricine a fost până în **acest moment justificată, astăzi trebue să li** se dovedească acestor oameni că această neîncredere este absolut necesar să dispară ca **omul** să devină liber, nu numai ca cetățean al țării lui libere, ci **liber în conștiința lui, stăpân pe voința lui,** pe cugetarea și scrisul lui, să aibă încredere în propria lui **persoană,** însă **aceste deziderate trebue să fie întâi de toate** dovedite de acei care conduc destinele țării. Lipsa de **sinceritate,** de conduită morală a conducătorilor, interesele ascunse de partid (oricare partid ar fi la cârma țării) nedreptatea, lipsa de unitate și altele nu pot decât să dăuneze grav în continuare psihologiei acelor oameni care au avut atât de mult de suferit de pe urma regimului comunist.

Nu trebue să **uităm** că o mare parte a poporului român a fost născut și crescut în timpul acelui regim de neagră și tristă memorie și ca **aceștia** n'au cunoscut și nu cunosc altceva, cu toate că își dădeau seama că acest regim politic nu are nimic comun cu omul și cu viața lui normală, dar nu pot să realizeze cum se poate trăi ca în țările democrate și libere care n'au fost niciodată private de libertate. De aceea trebue să se creeze o viață liberă și demnă în adevăratul înțeles al cuvântului ca oricine să vadă și să creadă că există o reală libertate, o umanitate și o spiritualitate creștină plină de suflet, de morală, și cinste; fără aceste deziderate nu se poate trăi, pentru ca omul să-și realizeze pe deplin libertatea și înălțarea lui sufletească. In același timp, lipsurile **de orice natură ar fi ele trebue să fie eliminate pentru totdeauna, nu să fie transformat omul într'un fel de animal care** este gata în orice moment să-și sfâșie aproapele pentru o bucată de pâine, mai cu **seamă** astăzi când civilizația a atins o asemenea culme și o **țară** binecuvântată de Dumnezeu ca România să nu aibă hrana necesară pentru poporul ei.

Poporul român a fost creștin odată cu ivirea lui, este credincios prin structura pe care o are, de aceea în acel timp de mare dezastru și tragedie pentru el, numai în Dumnezeu și-a aflat echilibru, numai El i-a dăruit speranța eliberării; în acel timp când tinerii noștri au plecat să lupte și-au ridicat ochii spre cer și L-au implorat pe Dumnezeu și **rugăciunile** și sângele lor nevinovat s'au înălțat spre cer și-au învins. Acum ei sunt stăpânii României, care va fi **transformată** într'un loc pentru un continuu pelerinaj creștin al Victoriei.

UN VAL DE DEMONSTRAȚII ÎN CAPITALĂ

Mii de demonstranți - printre care și tineri ofițeri și militari înuniformă - s'au ădunat în zilele de 12, 13, 14 și 15 Februarie în fața clădirii guvernamentale pentru a cere demiterea Ministrului Apărării Naționale, Gen. Nicolae Militaru și a Ministrului de Interne, Gen. Mihai Chitac. Primul este acuzat că ar fi fost un apropiat de-al lui Nicolae Ceaușescu, iar al doilea, că în ziua în care a început revoluția la Timișoara ar fi dat ordin să se tragă în demonstranți.

IDEI IMPORT-EXPORT

—— Mihaela MOISIN ——

In ultimele două luni am auzit în diferite ocazii o teorie susținută uneori foarte vehement, precum că în România nu se găsește nimic de mâncare, că magazinele sunt goale, că s'au introdus iarăși cartele și în general că lumea trăiește la fel de rău ca înainte de revoluție, din cauză că în loc să lucreze, tinerii și muncitorii stau în stradă și fac demonstrații. In loc să producă (ce?) bunuri de consum (sau poate mai mult oțel, atât de necesar azi?!) ei fac manifestații de masă, violente, huliganice, nedând nici o șansă conducătorilor FSN, și în special lui Ion Iliescu, să refacă economia țării.

Această idee implantată de anumite persoane cu misiuni speciale în Romania, unor naivi în drum spre Occident, a prins din nefericire la alții și mai naivi ce trăiesc în libertate, democrație și uneori chiar iau parte la demonstrații de nemulțumire sau greve, în țările occidentale în care au rezidență.

Exportul de idei este cunoscut ca făcând parte din arsenalul de metode de dezinformare a sistemului comunist, care din nefericire se pare că are încă rădăcini foarte adânc înfipte în România.

Pentru noi este greu de înțeles cum acești "naivi" se bucurau și se rugau bunului Dumnezeu cu șase luni în urmă să se întâmple și în țara noastră ceea ce vedeau la televizor ca având loc în Cehoslovacia, Germania, etc.: manifestații de stradă a sute de mii de oameni dornici de libertate. Alteori, aceiași naivi se enervau spunând că peste tot se întâmplă ceva, numai în România, nu. Ba mai mult, își tratau rudele și prietenii drept "lași" că nu ies în stradă să manifesteze, că dacă ei ar fi fost în România...

N'au înțeles oare aceștia că mulțimea adunată pe străzile orașelor din celelalte țări ale blocului comunist nu luptă să schimbe doar un conducător comunist, ci un întreg sistem comunist, care nu face ravagii în toate domeniile de 25 de ani, ci de aproape 45?

Este aceasta o simplă și adevărată naivitate, sau este o naivitate impusă de forțe încă existente în România și care continuă să controleze o serie de pioni din Occident?

Această idee este exportată de România și importată de Occident prin acești pioni, care o răspândesc în grupuri tot mai largi și uneori ea prinde chiar la intelectuali de vază, unii cu pretenții chiar de conducători ai exilului. Preluată și prelucrată de aceștia, după nevoile lor de afirmare ca "politicieni" sau de realizat "business" cu un popor năpăstuit de cel mai stalinist regim din lume timp de peste mai bine de 40 de ani, este de mare folos actualului regim comunist din România. Căci, frații și prietenii noștri din țară, neavând la îndemână prea multe mijloace de informare cu adevărat libere, cred desigur în ceea ce Românii din Occident le transmit. Si așa România importă aceleași idei pe care oamenii guvernul român le-au exportat mai înainte.

Acesta este doar un aspect al sistemului de dezinformare, ce nu se oprește aici. Alți Români din Occident, cu rude prin Reșița, pe Valea Jiului, primesc cu totul alte vești: lumea are de toate: căldură, hrană, etc. Si se poate să fie așa, căci populația din această regiune trebue să fie bine alimentată, ca să vină din "convingere să demonstreze pentru "front".

Si se mai poate întâmpla ceva: toate ajutoarele trimise de guvernele occidentale doritoare de bine, ce nu au ieșit încă la suprafață, să fi început să fie distribuite si să continue astfel, de câte ori este nevoie de o demonstrație pro-front, iar apoi înainte de alegeri, să abunde piețele pentru a arăta grija frontului pentru popor.

In ceea ce privește dorința frontului de a reface economia țării, această promisiune a lui Ion Iliescu, scrisă în decretele din primele zile ale anului, va fi îndeplinită tot așa cum au fost îndeplinite și celelalte promisiuni (vezi de exemplu, referendumul din 28 Ianuarie).

Dorul aprig de democrație al actualei conduceri, înpermanentă primenire (s'a dus și Silviu Brucan; pe când Petre Roman? Căci Ion Iliescu va fi desigur ultimul), se vede din înlesnirile pe care guvernul actual le face tuturor partidelor de opoziție ca și organizațiilor recent constituite. Vezi, cele 26 sedii ale Partidului Național Țărănist Creștin și Democrat, atacate, cei doi membri ai PNT omorîți în bătaie de securiști în timp ce lipeau afișe pe ziduri, soldații dispăruți în urma manifestației armatei în Piața Victoriei, etc.

Ion Iliescu știe foarte bine, așa cum știm și noi, că recolta acestui an va fi un dezastru, că țăranii nu vor avea nici o încredere în reîmproprietarirea lor sub acest guvern, încă comunisst care nu prezintă nici o garanție.

Tot astfel, conducerea frontului știe că vor fi someri imediat ce se vor închide acele uzine gigant ce nu au adus decât necazuri în urma lor,

De asemenea, așa cum spuneam încă înainte de revoluție, nu se poate clădi un sistem economic de piață liberă pe o structură comunistă. Si ce a schimbat actualul guvern până azi? Doar pe conducătorii întreprinderilor și consiliilor județene, dar între ei.

Toți știm aceste lucruri: guvernul provizoriu dela București o știe, noi o știm, Departamentul de Stat american și șefii țărilor din cadrul Comunității Europene știu și ei. Doar "naivii" mai pot crede că Ion Iliescu și oamenii lui ar putea sau ar dori să refacă ceva în România.

Dacă liderii actualului guvern sunt sincer interesați în refacerea economiei și reazarea unei democrații adevărate, de ce n'o fac? De ce nu împart pământ țăranilor, ca să-i intereseze în a produce, astfel fiind o abundență de produse pe piață? Ce așteaptă, încă un an? De ce nu pun în aplicare mulțimea de decrete emise până acum? De ce nu s'a înregistrat nici o întreprindere mică în timp de două luni? De ce au fost dați afară dela ICRA Pitești niște oameni dornici de libertate care au dorit să se organizeze într'un sindicat liber? De ce nu pot partidele de opoziție să-și facă propaganda electorală promisă? Unde sunt milioanele de lei promise acestora pentru a se suporta până la alegeri? De ce s'a înregistrat FSN ca partid, pentru a candida în alegeri?

La toate aceste întrebări există un singur răspuns: pentrucă cei ce conduc astăzi sunt la fel ca și cei ce au condus acum trei luni.

Iar lipsurile de astăzi în România se datoresc faptului că lumea face demonstrații, după cum ele se datorau acum trei luni faptului că nu se făceau demonstrații. Cum o dai, cu frontul nu o scoți la capăt.

Este o singură soluție: ca toți oamenii de bine din România - și aceștia sunt cei 23.000.000 mai puțin o sută și ceva de mii de securiști, agenți și informatori - să se unească într'un bloc comun, având un singur țel: să distrugă comunismul dela rădăcină.

Iar "naivii" ce trăiesc în democrația occidentală, indiferent de ce importă, să se trezească din "naivitate" și în ceasul al doisprezecelea, să exporte doar ce este spre binele poporului român.

RECTIFICARE

PRIMIM DIN PARTEA DOMNULUI ANDREI PANDREA, COLABORATORUL NOSTRU, URMATORUL TEXT:

Recitindu-mi în "Cuvântul Românesc" nr. 165 din Ianuarie 1990, textul articolului "Inceputul sfârșitului", scris și expediat redacției la data de 13 Noembrie 1989, deci înainte de 22 Decembrie 1989, noua zi națională a României și nu după, constat că un important pasaj a fost omis și un pasaj de circumstanță introdus-care nu-mi aparține.

Pasajul absent: "Deocamdată, prudența pune piedică libertății și curajului în ultimele bastioane staliniste: Cehoslovacia - în care mișcările de stradă au fost jugulate de aparatul opresiv, Albania și România. Este simptomatic faptul că, Românii manifestă și au început să-și formuleze revendicările în Basarabia, pe când din toamna lui 1987 la Brașov și până acum, în țară, nu se constată decât o rezistență pasivă, uneori apatică. Dacă în Basarabia, ideologia lui Gorbaciov nu este percepută drept vorbă goală, în România, prăbușită în mizeria cea mai neagră, de regimul cel mai stalinist, primejdia represiunii nemiloase și sângeroase apare drept o certitudine.

Si Românii, la pândă, nu mișcă încă, așteptând momentul cel mai propice, pentru doborîrea tiranului. Câteva ipoteze pot fi avansate. Unii cred că nu se va întâmpla nimic până la moartea naturală a dictatorului. Alții cred că, din șiretenie, acesta va delega, în locul lui, pe una din multele sale slugi. Alții imaginează depunerea lui, la cel de al XIV lea Congres al partidului, de către comitetul central, sau măcar manifestarea unei disidențe, declanșatoare a cataclismului salutar. S'ar mai putea să-l răstoarne Securitatea, cu grele păcate de răscumpărat, sau armata. S'ar mai putea să fie linșat, la una din "vizitele sale "de lucru"...

TINERII NOŞTRI

—Preoteasa Eugenia UŞERIU—

Cataclismul care a bântuit neamul românesc a arătat omenirii adevărata identitate a poporului.

Bătrânii şi femeile au dat ajutor tinerilor şi copiilor care au protestat cu pieptul deschis în faţa gloanţelor, ca vitejii din poveşti, ca soldaţii de elită, curajoşi şi cu suflet de crin. Cu adevărat, o generaţie de tineri, cu fapte de oameni maturi şi fără nărav de autodivinizare. Fii aleşi ai neamului.

Aceşti copii, născuţi în mijlocul uneia dintre cele mai complicate cumpene naţionale, au crescut în necazuri atât de grele şi de multe, că nici cel mai mare meşter al condeiului omenesc nu poate descrie acest calvar în adevărata lui lumină. Cu alte cuvinte, au răspuns cu demnitate şi siguranţă istoriei naţionale şi internaţionale.

44 de ani, comuniştii au ucis în România, direct ori indirect fără milă; tineri şi bătrâni, familii ori prieteni s'au înfrăţit în această răscruce a neamului. Toţi au muncit pentru o bucată de pâine în apăsător de diabolica atmosferă; au văzut că nu sunt perspective de schimbare şi că trebue să-şi continue viaţa în permanentă minciună.

De fapt, istoria se repetă.

Ca exemplu cunoscut, pe alte meridiane, în antichitate, Irod a omorît mii de copii, fiind convins că printre ei va fi şi Iisus din Nazaret, pentrucă era obsedat că Galileanul îi va lua tronul. Orânduirea Celui de Sus n'a permis această crimă.

Revenind la ograda noastră naţională, comunismul a omorît sute de mii cu cele mai diabolice sisteme, pentruca să nimicească cetatea spirituală a neamului; pentru această practică au avut tot felul de corifei: fraţi români ori Români de origină română, conştient or inconştient satanizaţi. Persoanele mature ori bătrâne nu mai erau pe primul lor plan de distrugere. Trebuia nimicită generaţia cu piept călit în mizerie şi cu suflet de crin. Aceasta a fost tactica practicată în Rusia incepând cu anul 1919; acum trebuia ca şi România să fie înglobată acestui sistem, ca să devină o lume fără omenie şi fără Dumnezeu.

Cea mai mare parte a tinerilor de azi n'au avut posibilitatea să cunoască istoria adevărată a durerilor şi bucuriilor româneşti.

Printre multele falsificări, cei care au rescris istoria noastră sub presiune oficială, au transformat cele 12 invazii ruseşti în beneficii pe care ni le-au dăruit.

Prima lor invazie a fost în 1711, după lupta intre Ruşi şi Turci dela Stănileşti, iar ultima, în 23 August 1944, care a lăsat urme dureroase culese de Români anonimi şi care vor apare ca să clarifice cu date prezentările ruseşti mincinoase.

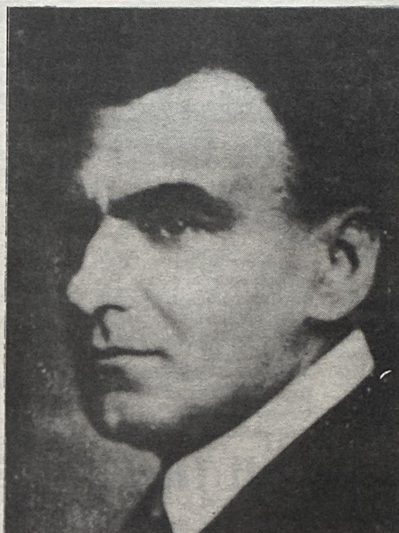
Cine citeşte "Doina" lui Eminescu, scrierile neciuntite ale lui I. Creangă, M. Sadoveanu, M. Eminescu, etc., ori zăboveşte în folclorul cules cu măestrie de folcloriştii noştri, va înţelege jafurile practicate de vecinii noştri din Răsărit în ultimele trei secole, pentruca inaintea acestui timp, erau ocupaţi să-şi insuşească bunuri dela alţi vecini. De amintit ar fi date din China, din Finlanda, iar în Sud, ce spun Georgienii?

Eliminarea acestei tiranii n'a fost organizată după legi obişnuite, n'a avut ajutor militar, politic, economic, etc. dela vreun popor prieten ori vecin.

Credem că a fost o izbucnire uriaşă a vitalităţii neamului condusă magistral de tineri. Sub altă formă, dar cu acelaşi scop, în 1919 au fost pionieri care au ridicat steagul libertăţii. In necuprinsa economie divină, pionierii de atunci privesc mulţumiţi eforturile de laudă ale acestei generaţii care va vindeca rănile lăsate de corifeii lui Satan pe moştenirea bietului neam românesc.

Acestor tineri le este hărăzită din "Ceruri albastre" reconstrucţia bazată pe unitate de gândire şi simţire străbună ca să se realizeze ceea ce nostalgic şi credem profetic, Lucian Blaga a scris în spaţiul mioritic: "Tot ce putem şti fără temerea de a fi desminţiţi, este că suntem purtătorii bogaţi ai unor excepţionale posibilităţi. Tot ce putem crede, fără de a săvârşi un atentat împotriva lucidităţii, este că ni s'a dat să luminăm cu floarea noastră de mâine un colţ de pământ. Tot ce putem spera, fără a ne lăsa manevraţi de iluzii, este mândria unor iniţiative spirituale, istorice, care să sară, din când în când, ca o scânteie, şi asupra creştetelor altor popoare. Restul - e ursită."

CENTRUL CULTURAL
DELA CÂMPUL ROMÂNESC
HAMILTON, CANADA
TABĂRA DE VARĂ
30 IULIE-5 AUGUST

Brăila, 16 Iunie 1890 — † Bucureşti, 15 Martie 1940

INSTITUTUL ROMÂN DE CERCETĂRI ISTORICE
din San Diego, California
şi "CUVÂNTUL ROMÂNESC"
din Hamilton, Canada
ORGANIZEAZĂ
"Aniversarea a 100 de ani dela naşterea (1890-1990) şi 50 de ani dela moartea (1940-1990) profesorului
NAE IONESCU
-filosof şi ziarist-
Programul va fi publicat ulterior

Pentru informaţii scrieţi la adresa:
Asociaţia Culturală Română
Box 4217, Station D,
Hamilton, Ont. Canada L8V 4L6

NU VREM RĂZBUNARE, VREM DREPTATE, DREPTATE CEREASCĂ, DREPTATE ROMÂNEASCĂ

—N.C. GABRIELI—

La Bucureşti se vorbeşte de genocidul epocii Ceauşescu. Dar se pune legitima întrebare: unde rămâne genocidul comunist până la Ceauşescu?!

Cum se pot numi ? ce sunt miile şi miile de morţi, de martiri ai neamului românesc dela Canal, Aiud, Jilava, Gherla, Piteşti, Cal. Rahovei şi multe altele, ce au fost umiliţi, schingiuiţi şi torturaţi bestial şi în cele din urmă să fie omorîţi mârşav; decât crime fără de lege faţă de poporul român-GENOCID.

Nu a fost tot un genocid?

Numai acest cuvânt spune gravitatea acuzării drepte a comunismului românesc!

Cine altul decât comunismul românesc a făcut genocidul în numele ideologiei comuniste? Deci în primul rând partidul comunist român cu ajutorul lui de oprimare securist trebue acuzat public şi condamnat radical şi irevocabil.

Dacă un criminal de rând e condamnat la moarte pentru un omor, atunci pentru genocid ce se cuvine?

Se pune întrebarea de ce frontul s'a grăbit să anuleze pedeapsa cu moartea aşa de repede?

Intâi trebue făcută dreptate. A face dreptate nu înseamnă a te răzbuna. Nu trebue răstălmăcit simţul de dreptate făcând o nedreptate ca cea de azi?

Pedeapsa cu moartea, scaunul electric sau gazarea există în USA şi asta nu înseamnă că Statele Unite ale Americii sunt necivilizate?

Dacă ţările din Vestul Europei (excepţie făcând Anglia) nu mai au această pedeapsă capitală, e pentrucă acolo democraţia are tradiţii vechi şi acolo sunt numai rare cazuri cu criminali de rând.

Sunt convins, că chiar aceste ţări vest europene în faţa GENOCIDULUI ar readuce pedeapsa cu moartea la ordinea zilei, ca o măsură de a restabili dreptatea!

Iată cum azi din nou competenţa frontului dela Bucureşti se prezintă cu claritate.

Azi face modificarea modificării şi prin această incompetenţă demonstrează din nou mentalitatea habotnică ce se poate foarte bine asemui cu cârpăceala cismărească ce domnea şi sub Ceauşescu!

Vedem clar şi precis: cu acest front ce s'a autonumit şi autoinstalat nu este posibilă o schimbare radicală atât de necesară.

Conducerea şi administrarea unui popor nu se poate face cu o gaşcă de prietenari ce nu au nici o justificare legitimă de a purta o asemenea răspundere.

Incompetenţa se vede peste tot, iar faptul că au cooptat de ochii lumii şi câteva nume nepătate ce nu au nici o putere de decizie, ci sunt simple marionete, nu schimbă caracterul său impostor.

Azi abrogă un decret, ca mâine să promită un referendum; ca poimâine să-l amâne, iar răspoimâine să-l anuleze. Si uite aşa nu face altceva decât masturbare politică!

Cum poate poporul român să creadă în această impostură politică, ce una zice şi alta face. Toată ziua dau interviuri şi se contrazic, se desmint.

Plutesc într'un amalgam de teze şi antiteze arătând incompetenţă totală.

O ţară nu se poate administra, nu se poate democratiza, cu o asemenea dezorganizare, aşa zis organizată, care nici până astăzi nu a putut şi nu poate lichida sistemul aberant comunist!

Cu un asemenea aparat sau mai bine zis amalgam ambiguu, cum se pot garanta alegeri libere? De aceea este primordială înlăturarea acestui front şi înfiinţarea unui FORUM CIVIC ce trebue să aibă numai şi numai o funcţie administrativă, limitată până la alegeri pe care trebue să le garanteze cu probitate şi răspundere. Integritatea morală trebue să stea la baza alegerii unui asemenea FORUM CIVIC iar hotărîrile luate trebuesc să aibă transparenţă, claritate şi să reprezinte cerinţele democratice ale poporului.

Ajung cei 45 de ani ai democraţiei şi incompetenţei comuniste.

Totul trebue astăzi făcut cu competenţă, cu rapiditate şi discernământ politic, astfel ca această şansă unică dată de o revoluţie ca cea română, să nu fie pierdută! Să nu fie în zadar pierderea de sânge românesc. •

CEAUŞESCU E MORT, CEAUŞISMELE TRĂIESC

—George DRAGU—

In Bucureşti, pentru a contrabalansa o manifestaţie paşnică, organizată de partidele politice, "Frontul Salvării" a organizat o manifestaţie cu "muncitori" din provincie... cărora li s'a dat o zi liberă, 500 lei plus o sticlă de votcă pentru patriotism.

Bine dispuşi, după ce-au strigat "Trăiască Frontul" însufleţiţii activişti au trecut, de curtoazie, pe la sediile Partidelor Naţional Ţărănesc şi Liberal, aranjându-le mesele, scaunele şi dosarele plus c'au aerisit birourile fără să deschidă ferestrele......

La Piatra Neamţ, un preot cunoscut prin activitatea sa anticomunistă a fost arestat ca ...securist-terorist, după ce agenţii "apărători ai noii libertăţi" i-au pitulat arme în casă....

La Timişoara, oraşul martir, un grup de ziarişti au vrut să scoată ziarul "Renaşterea bănăţeană" dar autorităţile s'au opus.

Dar Timişoara e Timişoara şi iată ce-au decis restul confraţilor dela "Temesvari Uj Szo", "Neue Banater Zeitung", "Nasa rec" precum şi corespondenţii presei centrale acreditaţi la Timişoara:

"Ne declarăm deplina solidaritate cu colegii dela ziarul "Renaşterea bănăţeană" în aceste momente grele, când ABUZIV (Sublinierele noastre) au fost siliţi să părăsească redacţia şi să renunţe la apariţia cotidianului lor."

"Moţiunea de protest" este iscălită de "Comitetul Sindicatului Liber, Presa Locală", 23 Ianuarie, 1990, (Publicat în R.L.)

Deci la o lună dela Revoluţie, sub administraţia "F.S.N." se încearcă suprimarea cuvântului libertăţii scris....

P.S. "Renaşterea bănăţeană" a supravieţuit atacurilor. •

Silviu Brucan

“DOCTORUL” TACHE

—Vartan ARACHELIAN—

‘Doctorul’’ Tache este, deocamdată doar pentru mine, domnul Silviu Brucan, iar d.S.B. vreau să cred că nu numai mie mi-e un om simpatic. Franchețea sa, deseori, brutală, conștiința despre superioritatea sa intelectuală și morală afișată ostentativ, teoriile pe care le emite întotdeauna viguros, nelăsând niciodată loc îndoielilor, toate acestea și multe altele mi-l fac teribil de drag.

E adevărat, accesul timpuriu al domniei sale la Televiziunea Română Liberă a contribuit din plin la recenta mea achiziție sentimentală. Dar nu numai a mea! Toată națiunea l-a compătimit într’o seară, într’un lung interviu, bisat la cererea expresă a d. Brucan, a doua zi, în același loc și la aceeași oră. Dragostea se naște și din compasiune. D. Brucan s’a arătat dispus să ne povestească pe îndelete cât de mult a suferit nu în trecutul foarte îndepărtat, ci chiar în anii din urmă, depus nu la Canal, nici în vreo pușcărie comunistă, ci în cartierul Dămăroaia.

Semnul dragostei noastre colective a fost când tot Televiziunea Română Liberă a reparat o nedreptate, restituind domnului Brucan cheile apartamentului său din vila pe care domnia sa îl ocupa încă dela începutul revoluției comuniste, cu acte în regulă emise de gospodăria de partid a aceleeași revoluții.

Deci domnul Silviu Brucan nu îmi e numai mie drag, ci tuturor, iar TRL are merite inestimabile prin sacrificiul de sine făcut în dauna independenței sale, pentru a se putea erija în inspector pentru spațiu locativ, pornit să rezolve o abuzivă evacuare făcută de oamenii vechiului regim.

E adevărat, domnul Brucan nu mai apare de un timp la TRL, iar noi, telespectatorii, nu mai suntem beneficiarii înțelepciunii sale politice. D. Brucan gândește pentru export, gândirea sa este competitivă și iată de ce presa internațională, piața liberă a informațiilor și ideilor politice caută panseurile ‘‘Silviu Brucan’’. Mărturisesc că și eu, după ce TRL n’a mai fost răsfățată de fascinanta sa prezență, l-am căutat la conferințele de presă pe care le susținea săptămânal în incinta hotelului Intercontinental , cu presa mondială.

Intrarea sa în sală, împresurat de ‘băieții’’ cu căști pe cap și înarmați până în dinți, îmi dădea un fior indicibil de siguranță patriotică: domnul Silviu Brucan este o avuție, ce mai, e o instituție nu numai a națiunii, dar și a revoluției tinerilor, iar în vremuri revoluționare, când toate instituțiile se păzeau cu arma în mână și d. Silviu Brucan trebue păzit ca un tezaur. Dar nu numai felul în care este excortat d.S.B. m’a frapat, ci și ideile sale.

Ignorant în istoria României, d.S.B. este o mină de diamante; iată o perlă de genul: ‘Românii n’au avut nici un fel de democrație’’; și consecință logică: cei 20 de ani de democrație parlamentară interbelică trebue parcurși de acum încolo; sau alta: soluția politică pe care o preconizează d.S.B. la năzuințele Românilor de dincolo de Prut de a se reuni cu țara e o altă demonstrație de forță intelectuală; tăierea nodului gordian e la d.S.B. o soluție medicală: ‘‘treaba lor, să fie sănătoși!’’ etc. etc.

Ideile sunt în emisia personală a d. Brucan ca niște gloanțe trasoare: te țin la distanță dacă nu te rănesc mortal aroganța și disprețul, inculcate în ele. Am crezut un timp că felul acesta de a fi a fost uniforma de lucru a șefilor ‘‘scînteiștilor’’ din anii ’50, când d. Brucan, alintat cu apelativul ‘‘tovarășul Tache’’ (umbra lui Caragiale n’a putut fi încarcerată nici măcar atunci deși nici un ‘‘fost’’ n’a scăpat de prizonieratul comunist), ocupa locul de adjunct al odiosului Sorin Toma, o uniformă a revoluției comuniste, deci care fusese uitată în garderoba personală și îmbrăcată din nou în revoluția din Decembrie.

Nu, d. Brucan nu e Nastratin Hogea, domnul Brucan e ‘‘doctorul’’ Tache. Aroganța, atitudinea poruncitoare și exclusivistă, felul dur, încrâncenat cu care își expune ideile nu aparțin uniformei, căci uniforma ‘‘doctorului’’ Tache nu este o uniformă de lucru, ci a doua sa epidermă.

‘‘Doctorul’’ Tache este un experimentator, iar noi, ăștialalți, cobaii domniei sale. El vrea să experimenteze o nouă ‘‘societate’’, cu o ‘‘democrație originală’’, o societate pluripartidă, desigur, dar cu două partide: unul al deștepților și altul al proștilor, după cum explică el ziarului The Independent.

Trebue să fim fericiți că nu suntem lipsiți în continuare de experimentatori sociali, că odată cu condamnarea lui Ceaușescu n’am rămas niște cobai fără angajament. Somajul aparține doar capitalismului. ‘Doctorul’’ Tache începe să ne testeze pentru a ne împărți ‘‘științific’’, în două tabere: de proști și de deștepți. ‘Partidul celor deștepți’’ va conduce societatea, afirmă el, inspirat probabil de obediența și prostia careului de valeți ai fostului dictator, valeți care au fost deja în boxa acuzaților. Dar mai e ceva. Cei care au crezut câteva săptămâni că d. Silviu Brucan s’a despărțit de Ceaușescu în anii ’60 pe motiv că acesta era un agramat - în deosebire de doctoranzii ‘‘scînteiști’’ pe care domnia sa i-a condus prin anii ’50, am și făcut dovada că aparținem iremediabil partidului proștilor; dezacordul ‘‘doctorului’’ Tache de dictatorul Ceaușescu avea o explicație mai înaltă: Ceaușescu voia să conducă cu partidul proștilor, doctorul Tache cu al deștepților. Dacă noi ăștia suntem proștii și condamnați, deci, prin naștere să fim conduși, oare în ce postură se vor afla sufletele blajine din cartierul Dămăroaia care l-au ajutat pe disidentul S.B. în lunile de domiciliu forțat? Dar inspectorii de spațiu locativ dela TRL? Si pe care palier social s’ar fi aflat dacă i-ar fi fost dat d.S.B. să facă perestroica fără revoluție, martirii dela Timișoara și București, martirii revoluției tinerilor? La subsol sau la parter?

Să lăsăm răgaz ‘‘doctorului ’’ Tache să-și edifice opera.

I-o dorim cât mai competitivă căci, nu alta, s’or găsi poate societăți străine care s’o achiziționeze. Căci, nu-i așa?, noi ‘‘proștii’’, suntem pătrunși de datoria patriotică a priorității exportului. Stim că pierderea este ireparabilă, mai ales că domnul Silviu Brucan ne e tuturor simpatic; ne vom reprima repede însă mâhnirea că nu degeaba suntem ăi proști și acceptăm atât de ușor să ne lipsim de cei care vor să ne facă fericiți cu anasâna...•

AU TRECUT 15 ANI

——Anton COLORIAN——

Revoluţia română din 22 Decembrie 1989, trebue să rămână în istorie ca ‘‘revoluţia română’’, după ce cea franceză, în urmă cu două secole, a rămas ca ‘‘revoluţia franceză’’, ambele marcând în istoria contemporană două pagini, două hotare de măreţe şi neşterse semnificaţii asupra evoluţiei spiritualităţii europene.

Spiritualitate europeană care iradiază ca un far orientativ asupra întregii umanităţi. Mai ales în viitor, mai ales în reaşezarea societăţii umane pentru mileniul trei.

Revoluţia română deci, a eliberat de frică şi de paralizante inhibiţii nu numai poporul român vlăguit până la înfometare, din interiorul hotarelor ţării, ci şi pe Românii care şi-au luat lumea în cap lăsând în urmă totul - avut, profesie, familie, prieteni etc.

Sunt unul dintre aceia care, în Septembrie 1974, nemai putând suporta desfigurarea ideii de justiţie, nemai putând suporta aroganţa şi arbitrariul unor şefi semidocţi şi abuzivi, în calitate de vicepreşedinte al Colegiului de avocaţi Bucureşti şi Jud. Ilfov, am părăsit o excelentă poziţie profesională şi am întors spatele dictatorului şi dictaturii.

Rezultatul gestului meu, având în vedere mai ales poziţia mea profesională, a fost trimiterea unei potere speciale de securişti care să mă ameninţe, să mă terorizeze pe mine şi familia mea. Si aceasta timp de ani îndelungaţi.

Cred că nu există ţară mai infestată cu agenţii securităţii decât R.F.G. ul. Sau, cel puţin, a fost.

Primeam scrisori anonime într’un limbaj abject, un epuizant şi torturant război al nervilor, care a durat ani în şir.

Un timp îndelungat, după fuga mea din România, aceşti siniştri securişti nu m’au slăbit din misiunile lor câtuşi de puţin.

Maria Bobu, soţia lui Emil Bobu, fostă notăriţă undeva pe la Suceava şi încurcată cu acesta când era acolo ‘‘prim-secretar’’, adică ‘‘baronul’’ judeţului, a devenit ministru de justiţie.

In prostia ei şi totala incompetenţă, a fost primul ministru de justiţie care a declarat că ea nu are nevoie de ‘‘ministru adjunct’’ pentrucă ea le face pe toate.

Exemplul este extrem de ilustrativ.

Dacă N. Ceauşescu şi-a făcut soţia analfabetă ‘‘academiciană’’, de ce scutierul lui să nu-şi facă soţia ministru? Este ‘‘cu studii juridice’’? Atunci, ministru al Justiţiei! Dar dacă e prea proastă? Atunci nu-i mai punem ‘‘adjunct’’ care să observe şi să crâcnească. Nu-i soluţia ideală? Si aşa a ajuns ultimul ministru de Justiţie, femeia de casă a lui Elena, care privită la modul intelectual era o imbecilă cu diplomă.

Acest proces de degradare a mers progresiv din 1971 încoace, în toate domeniile, dar parcă cu deosebire în justiţie.

Oameni ca Emil Nicolcioiu şi chiar Gh. Chivulescu, care mai aveau şi o fibră de demnitate şi de responsabilitate morală, n’au rezistat şi au fost obligaţi să plece.

O ultimă redută de democratism, legalitate şi de consens au rămas, până de curând: colegiile de avocaţi.

Deşi Ceauşescu le-a ştirbit progresiv autonomia desfiinţând vechea Uniune a Colegiilor de Avocaţi, deşi la consfătuirile cu ‘‘cadrele din justiţie’’ nu chema niciodată pe avocaţi comunicatul începând stereotip ce ‘‘cadre din securitate, miliţie, justiţie, procuratură şi notariat’’ (reproduc exact ordinea) avocaţii români au luptat din răsputeri să-şi păstreze autonomia şi demnitatea profesională. Pe zi ce trecea lupta era mai grea şi ameninţările directe sau insidioase mai repetate şi mai jignitoare.

In 1971 împlinindu-se o sută de ani dela apariţia revistei ‘‘Dreptul’’, organ al fostei Uniuni a Barourilor din România şi una din cele mai vechi reviste de specialitate din Europa şi din lume, am propus factorului de resort de atunci (E. Nicolcioiu) reeditarea revistei ca un act de cultură profesională şi ca semn al îndelungatei tradiţii ştiinţifice (juridice) şi al luptei pentru dreptate a intelectualităţii româneşti.

Iniţial, numitul a fost de acord, pentru ca apoi, intervenind celebra plenară din Noembrie 1971 (‘‘minirevoluţia culturală’’ ceauşistă), totul să cadă în îngheţul şi noaptea tiraniei odiosului cuplu recent executat de năprasnica revoltă a mâniei româneşti.

In 1972, reuşind prin relaţiile mele personale în străinătate - respectiv în Franţa - să facilitez primirea avocaţilor români în Uniunea Internaţională a Avocaţilor, am fost acuzat făţiş de fostul adjunct al ministrului de justiţie de trădare a cauzei avocaţilor români (?) Conştient că apartenenţa avocaţilor români la un asemenea for de prestigiu internaţional ar fi dus la autonomizarea profesiei de avocat în România, s’a ordonat întreruperea oricăror relaţii cu colegiile ţărilor vestice, iar subsemnatul fiind discreditat, nu am mai avut acces la nici o participare cu reprezentanţi ai barourilor vestice.

Din acest moment viaţa profesională a avocaţilor a devenit din ce în ce mai grea şi mai contrariantă. Imixtiunea ‘‘sectorului de partid’’ a ‘‘tov’’-ului sau ‘‘tov’’-ului, răsturna sensul legii şi al noţiunii de dreptate şi legalitate cu picioarele în sus !

Pot cita zeci de cazuri de ilegalităţi flagrante provocate de amestecul ‘‘instrucţiunilor dela partid’’.

Arbitrariul, incompetenţa, abuzul, sfidarea ceauşistă contaminase de sus în jos toate sectoarele vieţii publice.

Aerul cotidian al cetăţii devenea nerespirabil.

România a avut şi are mari jurişti şi mari avocaţi care ar face cinste oricărui barou, dar tirania ceauşistă cu deosebire şi comunistă în general, a strivit şi a anulat orice strălucire spirituală. Dacă ieşeai din turmă, din rând, ţi se lua imediat cuvântul de ‘‘tov’’-ul care prezida, fie că era ministru-adjunct (devenit, atunci, ministru pentrucă era ginerele unui vechi activist de partid), fie de ‘‘tov’’-ul dela municipiu, minister, sector, etc.

Până la urmă, avocaţilor li s’a răpit orice urmă de independenţă şi au devenit subordonaţi unui director care gira ‘‘direcţia instanţelor, notariatelor şi...avocaturii’’.

A venit un director peltic de undeva din Transilvania, penibil prin incultura lui şi mare amator de femei frumoase. Tăia şi spânzura în această ‘‘Direcţie’’.

Sunt informat că Maria Bobu, ultimul ministru de justiţie ceauşist, a schimbat printr’un simplu telefon pe fostul Preşedinte al Colegiului Bucureşti ales de Adunarea Generală a avocaţilor, cu un partener de ‘‘remy’’ care mai era şi fonf. Si atunci mi-am zis: cât de jos a căzut regimul lui Ceauşescu când pe locul ilustrat odinioară de un Istrate Micescu, Take Ionescu sau Barbu Delavrancea a ajuns un handicapat. Pieirea trebuia să vină şi a venit! Glorie eternă martirilor acestei unice Revoluţii. •

BAKU

Nicolae CIACHIR

Urmărind la televizor cum sângele curge pe străzile din Baku ne reamintim din nou prețul teribil plătit de popoarele Uniunii Sovietice pentru 70 ani de comunism.

O ființă strivită de rătăcirile politice ale mesianismului social din Rusia a fost și Maria C. Era fiică de preot din Basarabia și, în 1916, la vârsta de 18 ani, pleacă la Baku pentru a se căsători cu tânărul medic Peradze, de origină Georgian. Maria nu și-a mai revăzut apoi niciodată pe ai ei de-acasă. Soții Peradze, stabiliți la Baku, au avut doi fii. Dar destinul celor patru, părinți și copii, a fost tragic. Il schițăm fugar.

Maria a fost condamnată politic la cinci ani muncă forțată, pedeapsă pe care o ispășește în mare parte în minele de cărbuni din Donbas. Revenită acasă la Baku nu-și mai găsește soțul și fiii. Doctorul Peradze fusese între timp deportat în zona cercului polar, la Vorkuta unde a murit, după cât se pare, în 1948. Rămasă văduvă, Maria primește două scrisori dela cei doi băieți, unul medic și celălalt inginer. Atât. In 1954 află că cei doi se prăpădiseră la interval de cam un an în lagăre diferite de muncă forțată din Siberia.

Genocidul aplicat familiei Peradze în arhipelagul Gulag a fost regizat de aparatul de represiune care a debutat sub numele de CEKA, devenit apoi GPU, mai târziu NKVD și actualmente cunoscut drept KGB. Așa își schimbă răufăcătorii numele.

Dar de ce atâta prigoană? Fiindcă fratele Mariei, pe nume Mihail, făcuse parte din Armata Albă care a combătut comunismul rusesc la începuturile sale.

Cel care scrie aceste rânduri este fiul lui Mihail iar Maria Peradze, născută Ciachir - nume distorsionat din originalul Ciacâru - chemată întru Domnul în 1972, i-a fost mătușă.

Comunismul nu a creat ura dintre Azerbaidjeni și Armeni. Insă comunismul a împiedicat exprimarea normală, deschisă și arbitrarea treptată a pasiunilor și rivalităților naționale, prin aceasta făcând doar să le înăbușe până când au explodat în recentul acces de furie puternică dintre naționalități.

Baku 1990 ar fi putut să nu se întâmple - cel puțin nu absolut în același fel - dacă Mihail Gorbaciov mai degrabă decât Iosif Stalin, i-ar fi urmat lui Lenin, grav bolnav în 1923. Nu susținem că Gorbaciov posedă vreo baghetă magică pentru a risipi ura naționalistă. Dar o Uniune Sovietică cu noua politică glasnost ar fi putut aborda problema națională în mod deschis, mai degrabă decât prin aplicarea marii minciuni staliniste.

Armenii și Azerbaidjenii - împreună cu Georgienii - au moștenit o rivalitate în Caucaz care a apărut cu secole înaintea comunismului. Conflictul a devenit și mai vădit pe la sfârșitul secolului al 19-lea odată cu urbanizarea Bakuului care a devenit capitala mondială a producției de țiței. Aceasta a creat o clasă superioară de Armeni bogați și de alți antreprenori străini în poziții de putere asupra băștinașilor azeri, care participau mai puțin direct la puterea și bogăția conferită de sursele de petrol ale Azerbaidjanului.

Aceste probleme ar fi putut da rezultate printr'un oarecare fel de modus vivendi odată cu stabilirea Republicii Federative Transcaucaziene în 1918. Insă războiul civil din Rusia și luarea puterii de către bolșevici a pus sfârșit acestei experiențe.

Când mâna stăpânirii comuniste a devenit tot mai grea, în deceniul următor, exprimarea naționalistă a fost interzisă prin lege iar majoritatea conducătorilor naționaliști a fost eliminată fizic prin execuțiile ordonate de Stalin. Partidele comuniste locale au fost trase pe calapodul liniei Moscovei literalmente sub imperiul pedepsei cu moartea. Nu a mai existat nici un fel de organism reprezentativ care să poată să spună Moscovei care erau realitățile și suferințele locale. Așa a predominat o nouă imagine - naționalități fericite, coexistând voios în noua eră, cea a comunismului.

Ironia incredibilă a prezentului este că Gorbaciov e pedepsit pentru păcatele lui Stalin. Ceea ce necesită Moscova acum în mod mai disperat decât orice altceva este în mod sigur interlocutorul naționalist, liderul sau organizația care față de Moscova poate reprezenta cinstit și direct, cu autoritate și cu sprijin din partea oamenilor înșiși. Nu este spre folosul lui Gorbaciov ca el să negocieze privitor la viitor cu marionetele comuniste locale care nu pot reprezenta sentimentele populației. De aceea conducerile partidului comunist de pe tot întinsul Uniunii Sovietice, dacă vor să se mențină la putere nițel mai mult, îmbrățișează actualmente cauza naționalistă interzisă în trecut.

Singura cale pe care o poate urma Gorbaciov astăzi este de a permite exprimarea liberă a aspirațiilor și pasiunilor naționale cu speranța că acest proces în sine va ajuta cumva să purifice moștenirea de amărăciune și furie care e simțită de aproape toate naționalitățile din prizonieratul forțat al sistemului sovietic. Prea puțin contează că probabil au existat unele progrese și beneficii pentru membrii orânduirii sovietice. In definitiv nici o naționalitate nu-și cedează de bunăvoie dreptul la autoexprimare și la autoîmplinire prin subordonare unei altei naționalități. Gorbaciov speră că îmbunătățirea sistemului va elimina acum dorința de secesiune. Dar aceasta nu se întâmplă. Insăși perfectibilitatea sistemului este un semn de întrebare și, pe lângă asta, ora e prea târzie.

Așa se face că sângele de pe străzile din Baku aduce aminte în mod tragic de moștenirea pasiunilor naționaliste suprimate și înăbușite timp prea îndelungat. Intr'adevăr naționalismul are adeseori o exprimare urâtă și acest lucru e amplificat la dublu atunci când el este îndiguit de forță și frică. Violența nu poate să nu țâșnească. Cam ce poate face Gorbaciov ? S'ar părea că oarecare formă de proces democratic este ruta cea mai puțin rea pe care o poate urma Moscova acum. Ne gândim la exprimarea lentă, dureroasă a aspirațiilor și resentimentelor naționale, la crearea de organisme locale cu adevărat reprezentative, la arbitrarea treptată a nedreptăților, ceea ce poate începe să producă conduceri naționale mai responsabile peste tot. Intrând pe această cale, Moscova intră într'o cursă extraordinară cu rezultatul o confederație de naționalități mai laxă la capătul cursei. Pe de altă parte, alternativa o reîntoarcere la reprimarea sălbatică a zilelor lui Stalin - a și dovedit că poate exclusiv crea un caracter mai profund al organismului politic și poate numai grăbi să se aleagă praful de ceea ce Gorbaciov încearcă să salveze. •

CEASUL IMPERIULUI SOVIETIC SE APROPIE

Nic. IONESCU

Gorbaciov a înțeles ceea ce înaintașii lui nu au putut înțelege: că pentru a reuși să domine lumea, comunismul trebue să-i dovedească acestei lumi că nu este sinonim cu stalinismul, că este elastic, că este capabil să abandoneze formule învechite, uzate, compromise și că poate să asimileze experiență capitalistă. Dar mai ales că are o față umană...

După ce și-a consolidat capete de pod în America, Asia și în Africa, obiectivul prezent al comunismului este Europa.

Predicând conviețuirea pașnică între sistemul capitalist și cel comunist, în "Casa noastră comună, Europa", Gorbaciov vizează o Europă productivă, prosperă și frumoasă ca o grădină, dar lipsită de apărare. Eforturile de dezarmare se îndreaptă în prezent spre retragerea trupelor americane și sovietice din Europa. Dar în timp ce armata americană va părăsi continentul, trupele sovietice retrase vor rămâne tot la îndemână, în continent.

Intr'un interviu acordat posturilor de televiziune canadiene, un politolog parizian a definit în mod magistral noțiunea "Casa noastră comună, Europa": o vacă grasă, frumoasă și lăptoasă, cu ugerul îndreptat spre Răsărit și care să stea cuminte la muls.

Dar cum socoteala de acasă nu se potrivește uneori cu cea din târg , Gorbaciov în efortul său de a umaniza fața comunismului, a avut surpriza că impulsul liberalizării în țările Europei răsăritene a luat asemenea proporții încât situația a scăpat de sub controlul partidelor comuniste. S'a realizat, astfel, un deziderat care, pe vremea regimurilor comuniste nu era decât o lozincă: popoarele și-au luat soarta în propriile lor mâini!

Acum urmează Uniunea Sovietică, care are însă o situație diferită de a fostelor sale țări satelite. In timp ce în aceste țări comunismul a acaparat puterea acum 45 de ani, în Uniunea Sovietică el guvernează de 72 de ani. Deci, întreaga populație activă a țării este născută și crescută sub regimul comunist. O altă diferență este că în timp ce țările din Răsăritul Europei sunt uninaționale, Uniunea Sovietică este multinațională. Si cu toate eforturile depuse de regim, nici deportările, nici strămutările forțate și nici acțiunile de desnaționalizare nu au produs rezultatul scontat de ștergere a diferențelor specific-naționale în sânul acestui conglomerat de națiuni.

Este firesc ca în această perioadă, atenția popoarelor Uniunii Sovietice să fie îndreptată în spre procesul de liberalizare din Estul Europei, formulându-și fiecare revendicările specifice.

In timp ce Rușii, ca națiune dominantă și opresoare a celorlalte popoare, doresc doar liberalizarea și renunțarea la practicile staliniste, celelalte națiuni luptă fiecare în parte pentru autonomie, revendicări teritoriale, independență națională sau chiar pentru alipirea la alte țări din trupul cărora au fost rupte. Un greu cuvânt îl vor avea de spus Ucrainienii, care sunt o națiune mare, viguroasă, dornică de independență și care au suferit cumplitul genocid stalinist.

La această stare de agitație internă se va adăuga, în mod neîndoielnic și efectul revenirii în uniune a sutelor de mii de militari retrași din Europa. Această masă de tineret, care a luat contact cu alt mod de viață, reprezintă o forță capabilă să revendice mari prefaceri sociale în sensul libertății și al drepturilor umane.

Gorbaciov este conștient că actuala instabilitate internă a Uniunii Sovietice este numai un început și de aceea optează pentru soluții de compromis. Această tendință s'a manifestat cu prilejul vizitei sale în Lituania, unde intransigența sa inițială s'a topit în fața rezistenței Lituanienilor, încât la plecare a declarat că este gata să le satisfacă toate revendicările, numai să rămână în cadrul Uniunii Sovietice.

Folosirea forței pentru reprimarea popoarelor din cadrul uniunii, care își revendică drepturile, nu mai este convenabilă întrucât alterează fața umană a comunismului, cu care Gorbaciov dorește să intre în casa comună, Europa. Rămâne de văzut până unde poate merge pe calea compromisurilor fără să afecteze integritatea uniunii.

Un lucru este cert: că situația este pe muche de cuțit și că ceasul desmembrării imperiului sovietic se apropie. •

INSCRIPȚIE PE UN POEM DE DOR

Opriți-vă o clipă și vă'nchinați privirea
Spre rândurile-acestea bătute'n nestemate
In roua dimineții am strâns nemărginirea
Iubirea și candoarea, să vi le dărui toate.

Din doine și balade poemul l-am zidit
Cu'nțelepciunea vorbei, tot ce-i frumos i-am dat
Fiorul din iubire nostalgic l-am strunit
Si dorul meu de țară, în el l-am adunat

Poemul meu e cântec, e blestem și e ură
E lacrima ce curge pe trupul țării sfânt
E arșița din țarini cu fruntea ei de zgură
E freamătul pădurii, în dorul meu răsfrânt.

E depărtarea oarbă, flămândă de iubire
De mângâierea mamei cu ochii seci de plâns
Poemul meu e firea în veșnică rotire
In care toți Românii la sărbători s'au prins.

Opriți-vă o clipă cu inima spre țară
Si'mpărtășiți durerea ce neamul ni-l apasă
Chemare-mi e poemul, precum o floare rară
Un jar nestins din vatra durerii de acasă.

George PREDA

MONOLOGUL UNUI DIALOG - SAU DIN ERORILE DOMNULUI NEGOIŢESCU

Constantin MAREŞ

Epopeea începută în ţară la Timişoara şi preluată la Bucureşti unde a basculat puterea este încă prea apropiată spre **a-i** face judecăţile unei istorii în care a intrat. Evoluţia din Polonia a durat un deceniu, în Ungaria a început în urmă cu câţiva ani, în Cehoslovacia nu a cerut victime, **în Bulgaria se merge cu paşi lenţi, iar în Germania Răsăriteană au fost suficiente câteva plimbări** de masă spre a declanşa o schimbare ce a dus la libera circulaţie. Peste tot se constată însă o stagnare a procesului, căutări fără **contururi** precise. Iar cu tot respectul ce-l datorăm studenţilor chinezi care au manifestat şi au dat victime, ţinând **seama** de proporţia de populaţie, în România şi China, am putea spune fără cinism că faţă de tragedia şi jertfele din ţara **noastră**, cele întâmplate la Peking apar ca un **accident** de vânătoare.

Ca toţi din pribegie am trăit evenimentele din România prin mass media. La început în Germania, unde lipsa de talent a prezentatorilor televiziunii se îmbina cu o oarecare discreţie jenată, apoi în Franţa care descoperea şi redescoperea România, cu poporul ei admirabil şi dispus la sacrificii de neînchipuit. O Franţă ce nu a trăit la ora României ci la zilele acestei ţări, dovedind solidaritate, mai mult decât latină, aflând cu mirare că după 40 de ani de întuneric, atât de mulţi Români se exprimă în franceză.

Ca de obicei, **politologii** nu au prevăzut nimic iar un complot pregătit de vârfuri de partid a fost devansat de mulţimea adunată în Piaţa **Palatului. Procesul intentat** cuplului Ceauşescu nu a urmărit să elimine doi criminali acuzaţi, ci doi martori care puteau spune prea multe la adresa acuzatorilor de azi, complici până mai ieri.

Plecându-ne cu smerenie în faţa jertfelor ce neamul a trebuit să le dea din nou în zbuciumata noastră istorie, ne apar cu atât **mai** nelalocul lor unele fraze sentenţioase rostite sau **scrise** scurtă vreme înainte de 22 Decembrie 1989. Vorbe de cafenea se pierd cu fumul de tigară, dar slova tipărită **rămâne** spre a-i împovăra pe cei **care crezând că având în minte** totul, au uitat de adevăratele valenţe ale neamului românesc.

***

In Germania Federală, în oraşelul Deitzenbach din apropierea oraşului Frankfurt apare publicaţia "dialog". In ultimul număr scos înaintea evenimentelor din ţară - si nu mai este nevoie să **specifice** de care evenimente este vorba - în locul articolului de fond este tipărit un dialog între Ion Solacolu, redactorul **responsabil al "dialog"-ului** şi criticul literar Ion Negoiţescu. In unele ţări, dar în special în Germania, există ideea că un **mare fotbalist, un sculptor sau cântăreţ**, un regizor sau un contrabasist trebue să fie întrebaţi - musai, cum s'ar **spune - şi de politică în** care ar fi prin natură experţi.

Ion Negoiţescu se pronunţă despre reacţiile intelectualilor la regimul Ceauşescu că "sunt individuale în România" când în Occident ajungeau textele unor scrisori de protest sau de susţinere a unuia sau mai multor opozanţi, atât individuale cât şi colective. In situaţia din ţară, lipsiţi de **mijloace** de comunicare, adesea aflaţi la distanţe, când chiar în Bucureşti era o aventură să străbaţi distanţa din Drumul **Taberei** în Baba Novac, reacţiile colective deveneau **deseori** suma celor individuale.

Nu mult înaintea revoluţiei din ţară, ajunsese în Occident pe lângă protestele individuale ale lui Alexandru Paleologu şi Mihai Sora o scrisoare colectivă semnată de 18 intelectuali români, toţi având vârsta sub 40 de ani. Ce declară Ion Negoiţescu (din Germania): "slaba pregătire politică a in**telectualilor** români. De aici lipsa de curaj a **gândirii** politice româneşti, mult prea exotică, marginală, **înapoiată, inactuală". Rechizitoriul politico - literar** nu se opreşte aici, el este extins de Ion Negoiţescu şi la exil: "cazul **prea** multor politicieni români din exil care, chiar dacă sunt mai tineri, gândesc după **calapoadele politicianismului interbelic** - dela dreapta până la stânga. E aici ceva primitiv, ne-modern, venind şi din incultură."

Dacă din pudoare sau din bunătate, Ion Negoiţescu s'a ferit să indice pe faţă numele primitivilor **inculţi**, putea să aducă un real serviciu **dând** numele măcar al câtorva dintre neprimitivi, moderni şi culţi, să ştie şi exilul azi, mâine şi ţara, care sunt **adevăratele** valori politice.

Pentrucă anul centenar 1989 a fost **"Anul** Eminescu", criticul literar Ion Negoiţescu îi **cedează locul politologului Ion Negoiţescu:** "**Chiar şi** Eminescu a făcut politică din plin...Din păcate zic eu acum...ideologia lui politică...a jucat un rol nefast în evoluţia ulterioară a României". Fără îndoială, nu toate ideile **politice** ale lui Eminescu pot fi împărtăşite. Dar a face afirmaţii peremptorii şi globale, condamnând astfel întreaga operă politică eminesciană şi implicit şi activitatea sa politică, este cu totul altceva. Dacă nu ar fi fost decât faptele şi rândurile sale pro-Basarabia şi pro-Bucovina şi tot nu am avea dreptul să alergăm dela scaunul procurorului la cel al judecătorului în timp ce **marele** acuzat lipseşte de un veac **din** boxă.

Există o tendinţă care dăinuie mai de mult, dar care se manifestă tot mai accentuat după dispariţia cuplului Ceauşescu: răul a început dela ei şi cu ei. Partidul comunist a luat puterea la 6 Martie 1945. Victimelor din **Decembrie** 1989 dela Timişoara, Bucureşti, Sibiu şi Arad,din alte părţi ştiute sau ce se vor afla cu timpul, le-au precedat victimele dela Canal, Aiud, Jilava, Piteşti, Ocnele Mari, Sighet, Bicaz, **Făgăraş**, Ghencea, Gherla, Mislea, Calea Rahovei. Dialogul celor doi Ioni, Solacolu şi Negoiţescu, axează politicul, opoziţia şi protestul în funcţie de Ceauşescu, **trecându-se** cu vederea că nu Ceauşescu a generat comunismul ci comunismul l-a generat pe Ceauşescu, aşa cum i-a generat pe Beria, pe Pol Pot, gulagul sovietic şi genocidul cambodgian.

De acuzaţiile lui Ion Negoiţescu nu scapă nici tinerii intelectuali din ţară: "Eu nu văd în noua **generaţie intelectuală din** România o capacitate politică mai mare. Dimpotrivă cred că dezorientarea ei este şi mai mare." Urmează poate cea mai gravă din sentinţe care, date fiind cele întâmplate în ţară, apare ca un preludiu la impietate: "Mentalitatea politică a **studenţimii**, a intelectualităţii române tinere este un dezastru. Sunt neinteresaţi de politic: îşi văd de distracţiile lor şi asta e tot. Nu se poate prevedea, absolut deloc, că în **România** s'ar putea întâmpla ceva ca în China, cu studenţimea-care este intelectualitatea cea mai nouă. Aşa ceva e de neconceput **în România"**. Ce vor simţi, gândi şi **spune mamele studenţilor români** care au căzut pentru libertate, citind aceste rânduri? Ce **simţământ** ar putea avea colegii celor care privesc la golurile din bănci? Ce gândesc oare chiar Ion Solacolu şi Ion Negoiţescu? Iar când după **jertfele din Decembrie 1989 studenţimea îşi manifestă clar nemulţumirea** pentru **exproprierea revoluţiei** de către cei care s'ar fi mulţumit cu o îndoielnică revoluţie de palat, se **dovedeşte** cât de mult s'au înşelat participanţii la **dialogul "dialog"-ului.**

In toate calculele politologilor, experţilor, politicienilor nu a intrat o dată fundamentală: ostaşul român. Imaginile televiziunii ne **înfăţişau** parcă pe cel dela Mărăşeşti sau dela trecerea Prutului, în timp ce se puteau citi cuvintele lui Ion Negoiţescu: "nici poporul român nu mai este capabil să-şi apere fiinţa".

In finalul textului, Ion Solacolu îi mulţumeşte lui Ion Negoiţescu pentru discuţie.

Cât le vor mulţumi la **amândoi Românii din ţară** este altceva, cu totul altceva.

Fragmente de jurnal de Vintilă HORIA

(DIN VOLUMUL "NOTE PENTRU AXENTE SEVER")

1989

Urmare din numărul trecut

Mai afirmam că filmele lui nu aveau nimic de a face cu Freud și foarte mult cu Jung și asta îl multumea peste măsură, pentrucă nimeni nu avusese probabil curajul să i-o spună. Păstrez o scrisoare dela el, foarte revelatoare în acest sens. Asupra legăturilor mele cu Papini am să revin altădată.

Stagliено îmi spunea că Italia e mai decăzută decât Spania, unde există încă orașe intacte, cum sunt Toledo și Segovia, Avila sau Pontevedra, în Galiția. In Italia totul a fost distrus de societățile de construcții susținute de partidele politice și de mafia. Un centru atât de caracteristic și de evocator cum e Ortigia, insula unde se afla pe vremea tiranului Dionis palatul domniei și unde, în 1963, am descoperit la Siracusa atâtea urme spaniole, nu mai e de recunoscut. Ce a mai rămas atunci din Europa? Imi aminteam ce-mi povestise luna trecută la Paris, Vladimir Dimitrievici, editorul dela L'AGE D'HOMME, Român macedonean de origină. Raisa Gorbaciov fusese eleva lui Dimitrie Likaciov, la Petersburg. (AGE D'HOMME tocmai publicase cartea acestuia, Poetica istorică a literaturii ruse, pe care din păcate n'am avut încă timp nici măcar să o răsfoiesc; se pare că e o carte sine qua non pentru cunoașterea literaturii rusești). In momentul în care soțul ei a ajuns la putere, Raisa a telefonat fostului maestru ca să-l întrebe ce ar fi de făcut pentru schimbarea Universității în Rusia. Ar fi multe de făcut, i-a răspuns Likaciov, însă nu mai sunt oameni în Rusia în stare să mai facă ceva. Răspuns înfiorător, pentrucă scoate în relief drama post-comunistă: fostul regim va fi lăsat în urma lui un desert sufletesc și fără leac. Același lucru întâmplat și în Italia, probabil ca și în Germania, Franța și Anglia, sau în Spania. In Orient comunismul a fost distrugător nu numai de bogății și de peisagii, dar și de suflete; în Occident, capitalismul fără frâu a dus mai mult sau mai puțin la același rezultat.

Prințul Carol, moștenitorul tronului englez, a apărut aseară la televiziune într'un scurt metraj documentar în care prezenta, timp de o oră, tragedia peisajului urban și rural în Marea Britanie. Blocuri fără sens, cartiere întregi de monstruozități arhitectonice, pe care prințul le compara foarte bine cu niște mașini, abatoare și ordinatoare, au stins tot ce strămoșii construiseră în acord perfect cu natura. M'a mirat, apoi m'a entuziasmat, înțelepciunea acestui principe, filosofia profundă, aș spune chiar inițiatică pentrucă se referea la lucruri pe care numai un om cu oarecare cultură esoterică le putea ști în legătură cu relațiunea fundamentală om-casă-peisaj, suflet-natură-cosmos. Credeam că Don Duarte de Braganza, moștenitorul tronului portughez, cu care am stat de atâtea ori de vorbă, aici în casă, sau la el, la Sintra, era delfinul cel mai cult al curților europene. Sansele lui de a recâștiga tronul pierdut de strămoși, nu de mult în fond, sunt minime, însă cultura și inteligența lui îl fac indispensabil în cadrul viitorului portughez. Mi-am dat seama aseară că și prințul englez e de aceeași substanță și de același nivel. Comparați amândoi cu oamenii politici care conduc azi destinele Europei, cu excepția poate a Doamnei Thatcher, sunt niște pigmei deșănțați și hoțomani. Ca să nu vorbim de nivelul intelectual și moral al echipei socialiste care guvernează astăzi Spania, fenomen unic în istoria acestui popor care a stăpânit lumea nu numai prin forța armelor, ci și prin aceea a eticii, a culturii, a științei și a dreptului. Socialismul a fost și este pretutindeni o tehnică de descompunere a popoarelor, deci sortit și pregătit ca să frâneze orice proces de evoluție și să-l transforme în retrogradare. Insă un spectacol mai penibil și mai înjositor ca acel oferit de șase ani încoace de guvernul socialist spaniol constituie, din fapt în fapt și din personaj în personaj, o tragicomedie pornopolitică de cea mai joasă speță.

***

Henry Furst, câțiva ani înainte de a muri, i-a spus următoarele lui Stagliено: "-Idealul vieții mele ar fi fost să fiu un soldat german în ultimele zile ale războiului." Cutremurătoare adeziune la o tragedie pe care foarte puțini Europeni au înțeles-o dincolo de orice fel de proces de înjosire politică. Furst era American, trecuse la catolicism, devenise scriitor italian și învățase limba germană ca să-l poată citi pe Junger în original. Poate că i s'a întâmplat și lui ce mi s'a întâmplat și mie astă toamnă, către sfârșitul lui Septembrie, în timp ce traversam cu vaporul lacul dela Constanța, în drum spre Munchen. Am avut dintr'odată viziunea totală a Germaniei eterne, atât de bine întruchipată de Cavalerii Teutoni, cu care noi Românii ne-am înțeles atât de bine, de spiritul gotic, de Waler von der Vogelweide, de Angelus Silesius și de Jacob Boehme, de Goethe, de Richard Wagner, de Nietzsche, de Novalis și Schumann, de Rilke, de Heidegger, Heinsenberg și Junger. Există în acel lung efort către cunoaștere o permanentă încercare de a rămâne în centrul Ființei. Germania în Est și Castilia în Vest au avut misiuni concomitente. De altfel, la un moment dat, sub Carol Cvintul au devenit o singură putere sub același domn. Si România e înscrisă, de fapt, în același proces salvator. Aș putea spune dacă aș fi total de acord cu teza lui Junger din Der Arbeiter, că suntem trei popoare anti-burgheze, în sensul cavaleresc al cuvântului, nu în înțelesul lui proletar și nici măcar politic general. Există în istoria noastră o epocă pe care Iorga o numește "Perioada cavalerilor" și care merge din secolul al XIV-lea până la Matei Basarab și poate chiar până la moartea de cavaler creștin al lui Constantin Brâncoveanu. Totul începe să se prăbușească în momentul în care calul, cum spune Junger, e înlocuit de mașină pe câmpurile de bătălie și, odată cu calul, moare și cavalerul. Acel final din 1914-1918 nu e însă decât aparent, este un fel de intrare în umbră. Ce a mai rămas azi, în sens vizibil, din spiritul castilian, german sau valah? Aproape nimic. Nimic pe ecranul fantasmagoriei iluzioniste contemporane, unde spiritul devine invizibil pentrucă nu e captat de tehnologie, vreau să spun de nici unul din instrumentele ei. Cândva, atunci când vor cădea ecranele iar din umbrele care se agită pe suprafața lor nu vor mai rămâne decât vagi subiecte de coșmar colectiv, atunci, dacă omul va mai exista spiritul cavaleresc va umple din nou continentul uman, cu un conținut nou desigur, însă extras din aceeași veche, tradițională esență.

Iată dece îmi place să evoc azi părerea de rău a lui Henry Furst. Acea conștiință tragică a înfrângerii animă și susține personagiile masculine din romanul meu, Marta sau al doilea război. In momentul retragerii către munți și către femeia iubită (aceeași de către toți, într'un elan simbolic încărcat de suferință și de o posibilă viitoare deslegare) ei în fond se retrăgeau în esență. Lucru posibil în înfrângere. In timp ce victoria poate fi o exclusivă ieșire în existență.

Mă gândesc cât de profund au meditat în 1945 mii de ofițeri și de soldați germani sensul înfrângerii, care avea, dacă ne gândim bine, și ceva de răstignire, care înseamnă, ca în poemul simfonic al lui Richard Strauss, "moarte și transfigurare". Si eu am trăit intens acest sentiment încă din August 1944 și poate că am scris atâta și am vrut să trăiesc în atâtea locuri, ca să pot uita mai bine ceea ce nu se putea uita. Insă am simțit în carne umilința înfrângerii și am transfigurat-o atât în trăirile mele obsedate de urcuș, cât și în cărțile din care mi-am făcut trepte pentru templul meu. Cred că atât Românii cât și Germanii și Spaniolii, în special cei din Castilia, au despre "patrie", Heimat, Tară, Pais, Tierra, o idee mai profundă decât cea ascunsă în cuvântul "patrie", care sună revoluționar, adică iluminist și utopic. Ce gândeau și cum simțeau ofițerii și soldații americani despre victorie în 1945? Că înfrânseseră răul, într'un sens oarecum etic și că victoria lor era aceea a democrației, concept lipsit de orice substrat metafizic, un fel de plapumă acrilică, întinsă între trupuri și astre și care împiedică pe oameni să simtă frigul care cade din stele. Nici un mare poet din secolul nostru n'a cântat democrația, care ar fi demnă de a fi susținută, dacă nu ar fi fost supusă de partide și de oamenii politici la un proces ce subțiere demagogică la capătul căruia n'au mai rămas în viață decât niște fibre lucioase bune de spânzurat iluzii. De altfel, nici Americanii, nici Rușii, după 1945, n'au trăit beția spirituală a victoriei. Rusia a reintrat în mizerie, trăgând către ea și alte popoare, iar Statele Unite a devenit un fel de jandarm al unei bunestări democratice, care nu era decât plapuma de mai sus, tot mai scurtă pe măsură ce toți trăgeau de ea, întocmai acelei "Peau de chagrin" al lui Balzac folos pentru nimeni. Astăzi atât mizeria rusească tot mai vastă și mai fără soluții, cât și plapuma democratică dintre om și stele, nu mai răspund nici unei căutări. Ceea ce înseamnă moarte ultimă, poate că numai moarte parțială, de sfârșit de ciclu, dar și posibilitatea cavalerilor de a se întoarce la umbra turlelor părăsite de zei, cum striga Holderlin din pragul nebuniei lui profetice.

RUGĂCIUNE

(Fragment)

Din capete de sfori cioburi nervii pulbere
de stele din oglinda spartă de grindina privirilor
de pumnul statuii rău așezate în Olimp

coardele adună corzile pe catifeaua laudei
și geometria despletită în mizericordie
pândește zorile sacralizatei anarhii

Comori de criptograme jucate pe tejgheaua
spălată în aburii roșii depe butucul
descăpățânării celei de plumb Euridice

apatii mâncate de molii dospite în anti-duhul
unei planete nesigure scoase la licitație
cu toți viței mânjii pășunilor lânele de aur

cârlionțată geometrie zone aere verbine
curgeți la canalul uitării la neagra
din care văditul tare miez de fulger diamantul

va exploda ireversibil: în fiecare strop
izvor pretutindeni profesional principiu
dar numai cu el spăla-mă-voi de lacrimi

Fire ce ești din mai lăuntru pleacă
din măduva nopții nici până azi știută
fără de prea știutul și interzis locul comun

sie și numai lui fiindu-și Locul Comun
cumințenia nebunilor turbură memoria
cu obiceiul lepădată în balta locului comun

Corzile țâșnesc halucinate toate
din verdea uitarea ce sună mângâere
flăcări de fanfare palǎ cu pală

în faldurile cascadei din sfarâmă pietre
la somnul muntelui arde-cer
la oglinda mării plânge-sare și sudoare

tors încăputat din știința lupilor
din fierăstraele ideii fătate de neant
din delta incertului fluviu de larve

din scrâșnetul de silex al pătratelor fețe
căzute cloșcă pe capul istoriei
în timp-destramă-nutreț-rumegătorilor:

cu ochii sparți de soare întoarce-te la tine.

Horia STAMATU

CRONICI

Literare - Artistice - Culturale din exil și din țară

Teresia B. TĂTARU

COMOARA PIERDUTĂ

Editura Ion DUMITRU

MUNCHEN, 1988

In structura basmului comoara simbolizează un salt revelațional, o forță a necunoscutului luminos care ne cere maturizarea holistică pentru a fi vrednici de **el**. Căutarea comorii, în înțelesul adânc, este căutarea sensului ontologic. Comoara din basme, nu ne îndreaptă spre o bogăție materială, ci ajungerea la o deplinătate spirituală până la care eroul e supus la diferite probe de inițiere care, de obicei, formează un abecedar al virtuților.

In acest fel basmul lărgește sfera lexicală a "comorii" făcând din ea un mod de viață, un "life style", un paradis al simțitului bine în adevăr. Spre **această** lume fără duplicități, o lume a începuturilor pure de sub coroana Luminii ne îndreaptă atenția, cu atât de mult talent, scriitoarea Teresia B. **Tătaru.** Un titlu cutremurător de **amar – comoara pierdută.** Fără nici o speranță în care să licărească vreo pâlpâire a regăsirii.

"Comoara pierdută", cum subliniază Radu Bărbulescu în cuvântul introductiv, "nu se adresează cititorului obișnuit cu suveranitatea academică, sau celui care caută în lectură restabilirea calmului lăuntric. Este o carte scrisă cu durere, cu amărăciune și revoltă, de un spirit pasionat și neliniștit. **Singura bunătate pe care ne**-o pune înainte, precum tava cu pită și sare, rezidă în numele calde, aromind a donița de zada, lapte și colac proaspăt, simple ca o crestătură pe **răboj:** Ariton, Ioana, Ion, Nelu, ale personajelor, dimpreună cu limba de argint pe care acestea o vorbesc. Prezența malefică organizată, ca și reprezentanții ei, nu capătă, în proza Teresiei Tătaru, nume, și este drept astfel: fiarele pădurii primesc nume doar în arena circului."

Puțini dintre scriitorii români au surprins, direct. această prezență malefică atât de bine precum o găsim în paginile scrise cu mult talent de doamna Tătaru. In țară nu s'a **putut exprima această** blestemată stare istorică, dar în exil? Exista riscul de a deranja pe "omul albastru" al Securității? Da, **și aici** e meritul **autoarei de a ne prezenta un insectar cu toată** păducheria spurcată a unui regim antihristic și antiuman. Mai mult chiar, un curaj de a spune lucrurilor pe nume, a nu terfeli în noroiul roșu vocația și dem**nitatea condeiului, de a fi,** cum spunea poetul țăranilor, "suflet din sufletul neamului meu".

Cât de superb a prins autoarea toată gama securiștilor: din țară, din afară prezentându-i exact în sosul lor lexical! In special, dezinformarea. "Intâi, Preafericiții clanului, aleși ca **vitrină** pentru acest sezon, trebue să studieze și să-și însușească regulile de conduită proprie, ale unuia crescut și educat multilateral, **prin** aceea că, odată trecut în lumea **capitalismului** putred, n'are voie să amuțească, să-și piardă fantezia și să piuie doar prin "Vai! (ce grozav, ce extraordinar, ce frumos!)" și "Vai! (Doamne, cum mi-aș dori și eu!) și să se exprime degajat, sfidător chiar: "Ah, și la noi se găsește și asta și asta și cealaltă și de toate! Soțul meu, de exemplu, a adus înainte să plec, o lădiță de ciocolată pentru copii!"

Când e întrebată cam care ar fi nivelul de trai în țară și cât pe lună câștigă și **cât îi rămâne unui muncitor**, răspunsul e scos ca din cutie: "Ah, le ajunge la toți! Nu prea știu, nu prea avem contacte. Eu, de exemplu, mi-am făcut un taior în primăvară cu trei mii de lei".

Trebue să lase impresia că a călătorit mult pentru a i se da credibilitate celor spuse: "Acum doi ani, când am fost la Praga...La Atena am văzut...La Paris mi s'a întâmplat...La Londra mi s'a spus...Acum trebue să ajung neapărat la Madrid să văd muza nudă și vestimentată, numai că..."

Un alt punct este să vorbească despre "realizările **socialismului"** cât mai des și cât mai firesc și'n tonul cel mai entuziasmat: "Să **vedeți ce mult s'a construit** la noi! N'ați mai recunoaște orașul, cartierul cutare, cutare s'a mărit, s'a schimbat, s'a înfrumusețat, a **înflorit... S'a construit un** magazin mare, maare, unul în centru, altul pe strada...un altul...de "n" metri pătrați!" In momentul în care **intervii** cu întrebarea la câți metri pătrați se ridică sărăcia din el: "Portretul se strâmbă, se îndoaie într'o rână. Il zguduie explozia de dinlăuntru: "Ah, cădea-mi-ai pe mână acasă! Cum ți-**ai înghiți vorbele toate** dela laptele mă-ti încoace!" Dar portretul târșâit în cârje trebue să se mulțumească cu cârjele, Se **dă cu fard, încercând să se** îndrepteze."

De foarte mare actualitate este povestirea "Ariton", în special, acum după Revoluția din România. **Autoarea** descrie cum au fost falsificate alegerile din Noembrie 1947 de către "Frontul Democrației Populare", așa cum alegerile libere din Mai 1990 vor fi falsificate (bine-ar fi să fiu prooroc mincinos) de către "Frontul Salvării **Naționale!"**

Frumusețea literară a acestor **povestiri** ne obligă să stăruim la fiecare din ele. Respectul pentru cititor este evident în tot ce scrie Teresia B. Tătaru. Scrisul dânsei este o minuțioasă lucrătură cu acul în borangicul lunii. Nu putem să ne orpim la toate, dar totuși câteva cuvinte se cuvin pentru "O bucurie amară de Sfintele Sărbători", Nelu s'a întors dela **închisoare.** E Crăciunul și el se ascunde pentrucă nici în **libertate** nu este liber. Dela el Ioana află despre "reeducare". "Oameni în care ai avut cea mai mare încredere te vor spiona și "turna" la securitate. Iți vor veni în **casă** pe nepusă masă să te surprindă cu cine stai de vorbă, cu cine ești prieten, cine-ți calcă pragul. Va asculta afară ce ai vorbit în familie, dar nu te va preveni cum am făcut eu cu voi, ci te va lăsa în **dilemă** să nu știi de unde-ți vine, spre a-ți înfrânge rezistența interioară și a ți lua sprijinul moral al semenilor. Te vor constrânge să faci la fel, întâi cu ai tăi pe care-i ai mai dragi, iar dacă vei refuza, vei avea de **suportat** urmări ce voi deocamdată nu le puteți bănui ! In cazul în care ai acceptat din slăbiciune morală sau fizică ori din lăcomia de bani sau poziție, **toate-ți** vor merge bine, în afară de...conștiință!"

Este greu de crezut până unde a mers comunismul, ca religie satanistă, în lupta fățișă **împotriva** lui Dumnezeu și în distrugerea spiritului uman. "Toată treaba asta de aservire a omului față de regim prin teroare, degradare și dezintegrare **psihică** și morală se cheamă reeducare și a început în închisori sub diferite forme. Masca sub care se face este învățătura marxistă pe care începe să o "studieze" sub presiunea vânei de bou fiecare deținut."

In formarea omului "nou" se aplică o "morală" nouă", care de fapt, nu are nimic de a face cu **morala**, ci dimpotrivă. Toate actele **murdare**, dela vinderea fratelui până la uciderea lui găsesc scuză în acest machiavelism inimaginabil prin oribilul lui. "Cei puși în slujba crimei sub lozinca moralei comuniste, caută să spoiască acest fond murdar al **"moralei"** pe care li se **bazează puterea**, **prezentând** față de mase procesul reeducării ca o formă cinstită de muncă a regimului proletar în vederea formării **"omului de tip nou", al** societății noi! De crimă nu se amintește, pentrucă aceasta se petrece în întuneric, iar cei care au ieșit din beci sunt obligați să tacă."

Delațiunea devine "miezul" reeducării până la anihilarea oricărei rezistențe fie la scara unei persoane, sau a unei **națiuni.** In plus, "spre a ajunge la acest punct,omului trebue să i se ia Dumnezeu! De aici cu atâta înverșunare lupta împotriva Demiurgului! Aceasta a început în închisori și se va continua în afară, căci omul fără Dumnezeu este fiară pe care o poți folosi și mânui în orice scop și fără scrupule pentru un pumn de arginți, ori, de asemenea lupi are nevoie regimul comunist **spre** a putea stăpâni!"

In finalul povestirii, Nelu și Ioana îngenuchează și împreună deschid ușa de paradis a rugăciunii către **Spiritul** Sfânt, Impăratul ceresc, Mângâitorul și Dătătorul de viață.

"Comoara pierdută" de Teresia B. Tătaru este o carte care nu ar trebui să lipsească din nici o bibliotecă românească, în **special** cele din țară. Dacă aș fi întrebat de zece cărți ale exilului care m'au impresionat cel mai mult în anul 1988 "Comoara pierdută" ar fi una din ele.

Dumitru ICHIM

SOCIETATEA ACADEMICĂ ROMÂNĂ

REVISTA SCRIITORILOR ROMÂNI

26

MUNCHEN 1990

Există o sărbătoare anuală care se numește apariția Revistei Scriitorilor Români publicată sub auspiciile "Societății **Academice Române" din Germania. La** rubrica literară semnează Nicolae Novac, Constantin Cesianu, Sergiu Grossu, Despina Golescu Nodoș, Stefan Baciu, Alexandru Mircea, S.G.Theodoru, Nicu Caranica, P.P. Stănescu, Basil Munteanu, Titus Bărbulescu, Ion **Nicola**, Constantin Amăriuței, Nicolae Balotă, Basil Lapadat Marcu și Stefan Manciulea.

La rubrica "Negru pe alb" găsim articole semnate de Emanuel Turczynski și Constantin Sporea, iar la "In memoriam" Vintilă Horia, Antoaneta Bodisco și **Octavian Vuia despre Horia** Stamatu, Constantin Sporea despre Ion Popinceanu, Gottfried Habenicht despre Virgil Mihăilescu, Alexandru Ciorănescu despre Nicolae A. Gheorghiu, Constantin Sporea despre Gabriel Manolescu și Serban Popp despre Alice Ellerigton.

Ion Cicală face un "indez personarum" la primele 25 de numere ale revistei, iar desenele fac parte din creația artistică a pictorului Liviu Leuca (1914-1988).

Partea redacțională a fost îngrijită de Constantin Nagacevschi, Mihnea Romalo și Constantin Sporea. Sincere felicitări tuturor.

Dumitru ICHIM

DIN TRECUTUL NOSTRU

CĂILE DE LUMINĂ, DE JERTFĂ ŞI DE BIRUINŢĂ ALE NEAMULUI

72 de ani dela Unirea Basarabiei cu Patria-Mamă

-PAGINA REALIZATĂ DE TUDOR MURGOCI -

Evenimentele politice în preajma unirii. — Memorabila zi a unirii

Un an întreg a trebuit Basarabiei să fie frământată, pentruca dela revoluţia rusească să ajungă treptat la independenţa ei teritorială şi apoi la desăvârşita ei eliberare de influenţe străine de interesele ei seculare.

Evenimentele ce se desfăşurau erau aşa contradictorii, neprevăzute, încât chiar şi diplomatul cel mai iscusit nu s'ar fi putut orienta cu uşurinţă.

Dar anarhia ce cuprinsese întreaga provincie la finele anului 1917 şi începutul anului 1918, obligă chiar pe cei mai recalcitranţi să recurgă la un ajutor armat din afară. Si acest ajutor veni îndată ce fu solicitat dela fraţi.

Indată ce armata română puse capăt -cu multe jertfe- anarhiei şi izgoni pe tulburători, se născură din nou la cei străini gânduri de independenţă, de neamestec în treburile republicii din partea nimănui.

Dar votul dela 24 Ianuarie 1918 al Sfatului Tarii -proclamarea "Republicii democratice moldoveneşti independente", deci ruperea oricărei legături de Rusia, era semnificativă pentru cei ce cunosteau trecutul românesc al Moldovei dintre Prut şi Nistru.

Intre timp, evenimente externe vin din nou să dovedească reputaţia republicii de a-şi apăra singură integritatea teritorială.

Anume, Ucraina ridică pretenţii teritoriale în Sudul şi Nordul Basarabiei.

Cei chemaţi a veghea destinele poporului românesc din Basarabia înteleseseră că numai unirea tuturor forţelor româneşti va salva de lăcomia slavă dela Răsărit pământul lor strămosesc.

Si din discuţiile dela Sfatul Tării din ziua de 15 Martie 1918, ieşi pentru naţionaliştii moldoveni povaţa firească, îndemnul de apropiere frăţească de România.

De atunci vizitele la Iaşi se măriră, iar cei ce se apropiară de vechea capitală a Moldovei fură pătrunşi de taina nepătrunsă ce leagă sufletele: toţi se întorceau de aici cu gândul frăţesc al unirii.

Dar şi în Basarabia veneau tot mai insistente cererile de unire: judeţele Bălţi şi Soroca chiar votează moţiunea de unire.

Astfel se pregătiră în cursul lunii Martie înălţătoarele momente ale zilei de 27 Martie.

In Sfatul Tării blocul modovenesc era de mult hotărît pentru unire. Rămânea "fracţiunea ţărănească" încă nedecisă.

Dar când se apropie clipa hotărîtoare, toţi moldovenii din "fracţia ţărănească" simţiră măreţia faptului şi prin reprezentantul lor declarară: "Noi moldovenii din fracţia ţărănească, astăzi în ziua cea mai mare şi sfântă pentru neamul nostru declarăm unirea împreună cu toţi moldovenii din Sfatul Tării, pentru a împlini unirea asteptată de mulţi ani, cu fraţii noştri din România.

Blocul moldovenesc şi cu moldovenii din fracţia moldovenească formând majoritatea membrilor Sfatului Tării, unirea era asigurată.

Când s'a procedat la votarea pe faţă, 88 de glasuri răsunară ca o poruncă divină ca pământul ce a fost răpit acum un secol în urmă să fie din nou alipit de patria-mamă.

Pentru unire fu şi glasul Polonezilor, cu care Românii din Basarabia au împărţit durerile jugului străin. Deputatul polonez Dodchevici a ţinut chiar să-şi exprime gândul său sincer:

"M'am urcat pe această tribună să arăt bucuria noastră a Polonilor pentru actul istoric ce-l săvârşiţi şi prin care realizaţi dreptul popoarelor de a-şi hotărî soarta, realipindu-vă la sânul maicei, dela care aţi fost rupţi cu sila, acum mai bine de o sută de ani, doresc neamului românesc viitorul frumos pe care îl merită".

Când s'a aflat rezultatul votului lacrimi de bucurie străluceau în ochii celor ce au înfăptuit măreţul act.

Reprezentantul ţării salută unirea astfel: "In numele poporului românesc şi a Regelui României, cu adâncă emoţiune şi cu falnică mândrie iau act de hotărîrea quazi-unanimă a Sfatului Tării şi la rândul meu declar, că de azi înainte Basarabia este pe vecie unită cu România.

In aceste clipe mari să ne închinăm cu smerenie în faţa geniului rasei noastre, care după o despărţire de un veac şi mai bine găseste singur calea firească, să-l ducă la mântuire, calea firească arătată de istorie.

Să ne unim cu toţii inimile şi săstrigăm împreună şi cu cei ce s'au abţiunut: "trăiască România una şi nedespărţită".

***

Si astfel se încheie un secol de tristă robie şi se deschide o nouă viaţă de libertate şi cultură naţională pentru Moldova dintre Prut şi Nistru.

RATIFICAREA ACTULUI UNIRII BASARABIEI

"Prin libera voinţă a norodului său, Basarabia în 27 Martie 1918, s'a reîntors la Patria-Mamă, de care silnicia ţarismului rus o ţinuse despărţită timp de 106 ani. Acest mare act s'a făcut datorită următoarelor împrejurări: Prima împrejurare este că în Basarabia subjugată, cu toate sforţările de un secol al autocratismului rus, licăririle constiinţei naţionale nu s'au stins, ţăranul moldovean nu s'a îndoit o singură clipă că este dintr'un neam deosebit de toate cele cu care împărtăşeste jugul robiei ţarismului. Iar din sânul acestui neam s'au ridicat necontenit oameni care nu numai că au simţit toată povara robiei în care era ţinut poporul lor, dar au păstrat neclintită nădejdea că va avea un sfârşit şi nu au încetat de a lupta pentru aceasta.

Tarismul rus a putut să împiedice ca toate aceste simţăminte să iasă la suprafaţă, dar nu a reuşit niciodată să le suprime.

A doua împrejurare a fost prăbuşirea regimului ţarist, care a lăsat pentru moment tuturor neamurilor subjugate de fosta Rusie, putinţa de a-şi afirma aspiraţiunile şi de a hotărî, ele însile, de soarta lor. In acel moment unic, neamul nostru din Basarabia a putut să ia în mână propriile sale interese. Si astfel sute de congrese ţinute spontan în toate oraşele, târgurile şi satele Basarabiei ca şi în afară de Basarabia, congrese care au determinat constituirea Sfatului Tării în 20 Octombrie 1917, deschiderea lui în 27 Noembrie 1917, proclamarea Republicii în 2 Decembrie acelaşi an, şi a Independenţei în 24 Ianuarie 1918, făcute toate acestea cu participarea tuturor naţionalităţilor, confesiunilor şi claselor sociale, a tuturor autorităţilor, organizaţiilor, societăţilor şi cooperaţiilor culturale, economice şi profesionale din toată Basarabia, s'a dezlipit pentru vecie de Rusia, îndreptându-se spre ţinta supremă spre care orice neam conştient trebue să meargă.

In vreme ce noua viaţă de libertate pe toate terenurile ce Basarabia îşi croise se organiza, răsări în drumul ei primejdia cumplită a anarhiei ruse, care ameninţa să înnece totul în valurile ei năpraznice.

In acea clipă supremă, neamul nostru din Basarabia avu fericirea să găsească alături de sine, stând de pază, pe Tara-Mamă care, cu toată primejdia în care ea însăşi se afla, a putut să ofere nu numai o mângâiere platonică, ci şi batalioane glorioase ale unei armate nebiruite. Această armată, ridicând la Nistru zid neclintit în drumul anarhiei, a redat poporului din Basarabia posibilitatea de a-şi făuri în tihnă soarta sa aşa cum dânsul o înţelegea votând prin glasul Sfatului Tării, în vibrarea unui entuziasm fără seamă, reîntregirea sa pentru eternitate în sânul patriei comune.

Făcută din libera voinţă a întregului norod reintrarea Basarabiei în unitatea românească trebue înteleasă nu ca un act de putere ci ca un act de cea mai înaltă echitate, ca ultimă etapă a unui proces complex de restabilire a dreptăţii călcate în picioare de ţarismul rus în scurgere lentă de 106 ani.

Această restabilire a dreptăţii încălcate a avut loc nu numai în direcţia naţională ci în toate direcţiile vieţii politice, culturale şi sociale şi nu numai pentru majoritatea românească ci şi pentru toate elementele etnice şi confesionale din acea ţară.

Principalele laturi ale acestui proces de restabilire a dreptăţii se cuprind în: reforma pentru împământenirea ţăranilor, neîndreptăţiţi sub regimul rus, chemarea maselor mari la viaţă publică prin dreptul de vot universal, egal, direct şi secret şi ca urmare restabilirea poporului în dreptul de a se cârmui prin oameni ieşiţi din sânul său. Restabilirea limbii şi culturii poporului român în toate drepturile şi rosturile din care fusese alungată din şcoală, biserică, administraţie, justiţie şi ca corolar: acordarea pentru minorităţi a dreptului de a-şi cultiva limba în şcoală şi în afară de şcoală.

Descentralizarea administrativă şi sporirea atribuţiunilor locale. Intr'un cuvânt, restabilirea neamului românesc dintre Prut şi Nistru şi a minorităţilor etnice conlocuitoare cu el, în drepturile sale sfinte şi imprescriptibile, a fost unirea cu România proclamată în 27 Martie 1918.

Unirea tuturor Românilor într'un stat naţional unitar este un postulat al dreptăţii istorice şi al civilizaţiunii umane.

In numele acestei dreptăţi cerem ca Adunarea Naţională a României Mari şi întregite, să ratifice această unire a Basarabiei, incorporând ţara întreagă. Raportorul acestui proect de lege, deputatul Vasile Stroescu, emoţionat până la lacrimi, îşi îndreptă ochii spre cer şi rosti cuvintele: Să dea Dumnezeu ca această unire să fie într'un ceas bun, cu noroc şi pentru totdeauna".

I.I.Nistor "Istoria Basarabiei".

Cernăuţi 1923

Basarabia: lespede din Sec. XV-lea

BASA

PRIVIRE

DE
G. POPA-L
192

NUMELE ȘI ÎNTÂII STĂPÂNITORI

Basarabia, adică țara cuprinsă între Prut, Dunăre, Marea Neagră și Nistru, având o suprafață de 44,000 km. p. și o populație de 2,800,000 locuitori, face parte integrală din trupul Moldovei. Având o dezvoltare istorică, ca și cealaltă parte a Moldovei, Basarabia a trecut prin aceleași vremuri de restriște și a simțit aceleași vremuri de înălțare. Cu o obârșie comună, obârșia daco- romană, Moldovenii din stânga Prutului, la început, ca și Moldovenii din dreapta acestui râu ca și restul Românilor din Dacia Traiană,petreceau vara în munții și în văgăunile Carpaților și se lăsau iarna cu vitele și oile lor, în șesul întins dela poalele munților.

După ce însă năvălirile popoarelor barbare dinspre Miazănoapte și dinspre Răsărit se împuținară populația daco-romană se constituiră în state și se întinseră în vale Dunării și până la gurile ei, prefăcându-se în sentinelă a civilizației dela Apus și Miazăzi.

După cea din urmă năvălire a Tătarilor din veacul al XIII-lea colonizarea văii Dunării, este un fapt îndeplinit și, dintâi, se constituesc ca stat Românii din Muntenia, în veacul al XIV-lea, întinzându-și stăpânira până la Marea Neagră. Partea de Miazăzi a Moldovei de astăzi, numită și Bugeac, ajunge și ea în stăpânirea Muntenilor. Mircea Vodă cel Bătrân, din familia Basarabilor, într'un document din 1387 se numește stăpânitor nu numai peste Ungro-Valahia, peste Amlaș și Făgăraș, și peste Banatul Severinului, dar și domn al "părților tătărești" și la amândouă malurile Dunării, până la Marea cea Mare". Această stăpânire a lui Mircea și a urmașilor săi din familia Basarabilor, asupra țării dela Nordul gurilor Dunării, a fost atât de puternică și de solidă că, Turcii, Polonii și alți străini, și chiar Moldovenii numeau acest teritoriu " BASARABIA ", după numele domnilor din familia Basarabilor.

Basarabia era prin urmare, într'o vreme numai partea dela Miazăzi a Basarabiei de azi, era numit țara Bugeacului.

Statul moldovean, care s'a format în urma statului valach din Muntenia, cuprinzând la început Bucovina de astăzi- numită Bucovina numai după răpirea ei de Austrieci- și Moldova dela Miazănoapte, se întinse repede în jos, pe văile Prutului și Nistrului și în foarte scurtă vreme Moldovenii pretinseră să aibă ei Bugeacul și, pornind război împotriva Basarabilor din Muntenia, pun stăpânire peste vechile cetăți comerciale Asprocastos, Akkerman, adică Cetatea Albă și Lycostomos, Chilia adică Gura Lupului, una așezată la gura Nistrului, cealaltă la gura Dunării. Astfel, în anul 1408, documentele ne arată stăpânitor al acestei Basarabii pe Alexandru cel Bun, domnitorul Moldovei. Si de aici înainte, țara a trecut, rând pe rând, când în mâinile Muntenilor, când în mâinile Moldovenilor. In anul 1465 Stefan cel Mare al Moldovei luă Chilia din stăpânirea domnilor munteni și-și întinse puterea asupra întregii regiuni dela Nordul gurilor Dunării.

Vremurile de atunci grele, iar Turcii pătrunzând din ce în ce mai mult în inima Europei, Stefan cel Mare pierdu în 1484 amândouă fortărețele sale dela Miazăzi, și Chilia și Cetatea Albă, fiind cucerite de Turci; si-a păstrat însă stăpânirea peste întregul ținut dimprejur.

Nu numai atât, dar chiar Moldova întreagă trecu, de bună voie, în schimbul unui haraciu anual, sub ocrotirea Porții otomane, care însă chezășuia domnilor ei o deplină putere și neatârnare.

Astfel veacuri de-a rândul, n'a fost deosebire între ținuturile din stânga Prutului și cele din dreapta acestui râu. Aceeași populație locuia pe amândouă malurile, aceeași soartă o aveau toți, aceeași administrație îi cârmuia și pe unii și pe alții; aceleasi zile bune și aceleasi zile rele le-au dus deopotrivă toții Moldovenii.

In veacul al XVII-lea, împărăția otomană fiind ajutată de năvălirea Tătarilor, înaintează spre Miazănoapte și pune mâna pe cetatea Hotinului, întemeiată de domnii moldoveni, ca vamă și loc de trecere peste Nistru, fără însă să cuprindă și ținuturile din jurul acestei cetăți moldovenești și fără să se amestece în cârmuirea țării.

IVIREA RUȘILOR

In veacul următor se ivesc Rușii, care, sub conducerea țarului lor Petru cel Mare, se apropie de hotarele Moldovei. Dimitrie Cantemir, și alți domni moldoveni în urmă, se aliază cu ei, ca să câștige cetățile Chilia și Cetatea Albă, luate de Turci sub Stefan cel Mare, și Thighina și Hotinul, una pierdută în 1538 și alta în 1713.

Invoiala încheiată la 13 Aprilie 1717 între țarul Petru și principele Dimitrie Cantemir al Moldovei spune la art. 1 :" Moldova va dobândi vechile ei frontiere dela Nistru între care și Bugeacul.

Toate cetățile fortificate îi vor rămâne ei. Deocamdată, până ce principatul va fi organizat, localitățile întărite vor fi ocupate de garnizoanele împărătești,până la restatornicirea țării, de trupele moldovenesti ".

Si de fapt Moldovenii, cuceresc cu ajutorul armatelor Caterinei a II-a, în anul 1771, Hotinul, iar Sudul Basarabiei părăsit de Turci și de Tătari, intră iarăși în stăpânirea Moldovei, și începe să înflorească aici din nou o viață românească.

In anul 1806 Rușii declară iarăși război Turcilor și punând stăpânire pe țările românești și împreună cu ele și pe cetățile fortificate dela Dunăre, se gândesc să-și deschidă drum spre Constatinopol, potrivit testamentului politic al lui Petru cel Mare.

RĂPIREA BASARABIEI

După îndelungate războaie care ținură peste șase ani de zile și în care țările românești au fost jefuite și ruinate cu totul, s'a încheiat, însfârșit, la 16, 28 Mai 1812 "Pacea dela București" prin care Padișahul Turciei și Impăratul Rusiei se înțeleg ca "Prutul din locul unde intră în Moldova până la gurile sale și de acolo malul stâng al Dunării până la Chilia și vărsarea ei în Marea Neagră, formează frontiera celor două împărății (art. 4); partea din Moldova așezată pe malul drept al Prutului este părăsită și dată Sublimei Porți (art. 5), iar

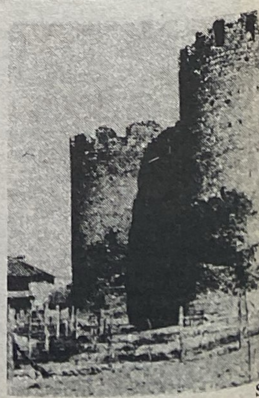
HOTIN

Inalta Poartă otomană lasă Curții Imperiale a Rusiei pământurile din stânga Prutului".

Această anexare de către Rusia a unei părți din Moldova era, pe de o parte fără valoare și nulă de drept, iar, pe de altă parte constituia o faptă urâtă și imorală ce dădea dovadă de anumite apucături josnice, de care avea să se rușineze însuși liberalul țar Alexandru I.

Ca dovadă despre aceasta este faptul că însuși țarul "liberator" s'a rușinat să declare în fața Apusului și a lumii creștine din Balcani că anexează o parte din Moldova, ci numai un teritoriu numit BASARABIA.

Românii sub protectoratul rusesc, după o gravură veche de Jazet

Basarabie robită

de **RADU GYR**

Din Bugeac până'n Hotin,
bubă neagră și venin.
Din Orhei până'n liman
junghi și țeapă de catran.
Cerul supt, cu șolduri slabe,
stă'ntr'o rână pe cocioabe.
Zarea zace'nvinețită
ca o piele tăbăcită.
Mlaștinile, în pustie,
fumegă otravă vie.
Putrezi, racii și răspării
pe sub secetele țării.

Luna pare ștreang și cange, —
soarele, pe picioroange . . .
Iese foamea'n drum oloagă,
răschirată pe mârțoagă.
și cum horcăe, beteagă,
la oblânc într'o desagă,
sună numai căpățâni
și ciolane de rumâni.
Iese foamea'n drum jegoasă,
luna-i stă pe umeri coasă.
Când rânjește,
pârjolește,
și când geme,
ca'n blesteme,
vine molima — strigoiul —
ca să joace tontoroiul.

In amurg, 'naintea porții,
văduvele-și cheamă morții.
La răspântii ca besmetici,
plâng orfanii, trențe, peteci,
umbre de sperietori
pentru corbi și pentru ciori.
La răscruci,
bătrâni năuci
scuipă scrum, oftează tuci,
își fac cruci
și trec năluci . . .

Gem căruțe spre Tighina
cu oftica și neghina.

Foame . . . pielea stă pe oasă
ca o scoarță viermănoasă.
Foame . . . pântecul se suge,
prins de șiră cu belciuge.
Foame . . . cleiul mânilor
lins de limba cânilor.

Apele din Cogâlnic
înghit stârvuri de calic,
dar la praznic venetic
joacă luna din buric . . .
Ghiare lacome, de ciumă,
prind oftatul și-l sugrumă,
și pe drumuri lungi de brumă
smulg troițele din humă.
Sub harapnice cu sfârcuri
cad bisericile'n smârcuri.
Strâmb, prin șanturi cu
nămoale,
numai cântecul de jale
mai cutează să rămâie
împăiat ca o momâie . .
Peste viață, peste țară,
boleșnița ca o fiară,
iar de-alungul și de-alatul
veneticii ca bubatul . . .

Uite, ghiara hrăpăreață
cum ne'nfulecă din viață,
și ne fură soarele.
sângele, hambarele,
ziua, diminețile,
cerul și fânețile, —
și ne lasă,
și ne lasă
numai foame și pucioasă.
și luna rânjind, cleioasă,
lângă geam proptită'n coasă.
1940

RABIA

ISTORICĂ

ISSEANU

24

N'a spus un cuvânt despre Moldova dezmembrată, ci numai despre Basarabia, ca și cum n'ar fi știut că cu acest nume se numește numai ținutul Bugeacului.

Cucerirea Basarabiei nu era în sine un scop,ci numai un popas.

Ca să ajungă însă la Constantinopol, Rusia își dădea seama că are nevoie să-și câștige dragostea popoarelor creștine și-a înfățișat deci, răpirea Basarabiei în folosul creștinătății.

OCA

BASARABIA SUB STĂPÂNIREA RUSEASCĂ

In anul 1825, luna Noembrie, moare țarul Alexandru, iar urmașul său, Nicolae I, în anul 1828, printr'o singură trăsătură de condei,a luat dreptul de autonomie acestei provincii, și cu ea a fost izgonită și limba română din administrația țării și o politică de rusificare a fost pornită împotriva școlii, a bisericii și a tuturor așezămintelor moldovenești.

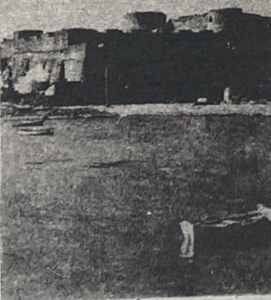
Războiul Crimeii pierdut de Ruși în fața oștilor engleze și franceze, a reparat în parte nedreptatea făcută Moldovei în 1812, redându-i din nou în 1856 cele trei județe dela gurile Dunării:Ismail, Bolgradul și Cahulul.

In 1871, după războiul francogerman, partea Basarabiei rămasă sub stăpânirea moscovită a fost organizată întocmai ca o gubernie rusească.

Vine apoi războiul ruso-turc din anul 1877-1878, câștigat de Ruși numai prin vitejia armatei române care s'a jertfit înaintea Plevnei. Dar, după sfârșitul războiului, cu toate măsurile de prevedere luate de guvernul român și cu toate îndatoririle luate de Ruși că nu se vor atinge de integritatea actuală a României, cele trei județe ale Basarabiei de jos au fost din nou smulse și încorporate imperiului țarilor. Astfel Basarabia, în întregimea ei, se preface în 1878 iarăși în provincie rusească și rămâne în această stare până în 1918, când se unește pe vecie cu patria-mamă.

COLONIZĂRILE ÎN BASARABIA

Dacă populația Basarabiei care, la anexarea țării de către Ruși, era în întregime românească a ajuns să aibă până în 1918 în jurul a 25% străini: Evrei, Ucraineni, Ruși, etc., aceasta se datorește în cea mai mare parte sistemului de colonizare, întrebuințat de guvernele din Petrograd. Din diferite motive și pe diferite căi, s'au introdus elemente străine în Basarabia: unii au venit ca refugiați de persecuțiile religioase, alții s'au pripășit pe aici în urma diferitelor războaie, iar alții, și aceștia erau cei mai mulți, s'au introdus prin satele

CETATEA ALBA

și orașele moldovenești, fugind de recrutări. Nu puțini au fost și aceia care s'au strecurat în această provincie ca vagabonzi. Numărul acestora va fi fost destul de mare,ca guvernatorul Teodorov, el singur, a fost nevoit să expulzeze cam 48,000 de vagabonzi.

S'au adus, de asemenea, de peste Nistru locuitori agricoli, industriași, meseriași, funcționari, militari, preoți, etc.

Tot astfel, pe lângă Evreii aflați în Basarabia, la anexarea ei, și care nu vorbeau decât jargonul sau limba moldovenească, s'au strecurat, cu timpul, cete întregi de Evrei din Polonia și din restul Rusiei care, neștiind graiul românesc, au înmulțit numărul străinilor din această țară.

BASARABIA DUPĂ PRĂBUȘIREA TARISMULUI

Odată cu căderea Imperiului moscovit și a prăbușirii țarismului, puterea autorității rusești din Basarabia se clatină și, de sub pojghița subțire a elementului suprapus, iese la iveală cu o vigoare de nebănuit, elementul românesc autohton care caută să-și impună voința.

O telegramă oficială dela Petrograd, primită la 5 Martie 1917 și adresată tuturor autorităților, spunea că "Basarabia nu mai este sub imperiu și că de acum înainte toți se pot bucura de libertate". Ea a fost întâiul semnal că și Moldovenii au scăpat de jugul moscovit. O manifestație la 10 Martie, pe străzile Chișinăului vestea și marelui public evenimentul la care nimeni nu se aștepta.

REPUBLICA MOLDOVENEASCĂ

Din pricina neorânduielilor și tulburărilor de pe front și din pricina haosului politic din Rusia, până să se facă alegeri pentru Constituția rusească, s'a convocat la 20 Octombrie 1917, Intâiul Congres al tuturor Moldovenilor din Rusia, în care congres s'au votat, cu unanimitate următoarele puncte mai importante:

1. Se formează "Republica Federativă Democratică Basarabia".
2. Basarabia se bucură de autonomie teritorială și politică.
3. Se constituie un " Sfat al Țării " pentru a administra toate treburile Basarabiei autonome.

Recunoașterea Sfatului Țării s'a făcut și de unele autorități din afară. Astfel la 23 Noembrie,Secretarul general ucrainian-recunoscut de Rusia în tratativele formale cu aliații- invită pe reprezentanții republicii moldovenești la o consfătuire la Chiev, cu alte republici, pentru formarea unui guvern federal. La 2 Decembrie, Sfatul Țării proclamă oficial Republica democratică moldovenească, recunoscută de toate organizațiile din Basarabia și Ucraina.

Dezordinele de tot felul pricinuite de bolșevici, după răsturnarea guvernului Kerenski, face pe Serbacev, comandantul armatei rusești de pe frontul românesc, să ceară alături cu guvernul republicii moldovenești, printr'o invitație scrisă, ca guvernul român dela Iași, să trimită trupe în Basarabia ca să facă ordine.

Acestea trec,la 18 Ianuarie 1918, Prutul și în scurtă vreme lucrurile se normalizează.

REPUBLICA MOLDOVENEASCĂ INDEPENDENTĂ

Odată ce trupele române s'au găsit în Basarabia, apărându-i frontierele, contactul între guvernul român dela Iași și guvernul republicii moldovenești dela Chișinău devine mai strâns.Sufletul patrioților români din Basarabia sunt convinși că provincia românească de peste Prut, nu putea să mai rămână sub Rusia. In urma declarației Republicii ucrainiene, provincia dintre Prut și Nistru, se proclamă la 24 Ianuarie 1918, ca Republică moldovenească independentă.

UNIREA BASARABIEI CU ȚARA-MAMĂ

Această republică moldovenească independentă nu putea să aibă o viață trainică. Ei îi lipseau toate însușirile care asigură viața unui stat. N'avea armată, n'avea un corp diplomatic pentru legăturile internaționale și n'avea mai presus de toate, experiența unor bărbați de stat încercați. De aceea,era lucru firesc ca manifestările ce se produseseră pentru unirea cu România să se accentueze din ce în ce mai mult. Astfel, în ședința memorabilă dela 27 Martie 1918, Sfatul Țării a hotărît "Unirea Basarabiei cu România". Această rezoluție s'a votat cu 86 voturi pentru, 3 contra și 36 abțineri.

In urma acestei hotărîri, Sfatul Țării se dizolvă, iar guvernul încredințează puterea, Parlamentului și Guvernului român din București.

Un cămin basarabean, în care astăzi viața și bucuria oamenilor sunt strânse.

ION BUZDUGAN

CĂSUȚA DELA NISTRU

Căsuță părăsită, în satul dela Nistru,
Cu ochii plânși în lacrimi și rugăciuni în șoapte,
Ce glas străin de buhă se tânguie sinistru,
Sub streașina ta veche, ca la priveghi, în noapte?

Acolo, lângă vatră, în nopți cu clar de lună,
Eu ți-am gustat lumina, cu bunii și părinții,
Dar au venit capcânii și pulbere'n furtună,
Ne-au risipit pe drumuri, în prada suferinții! . . .

La vatra ta săracă a fost lumină caldă
Și-o maică ziua 'ntreagă zorea, ca o furnică;
Azi vatra-ți este rece și focul n'o mai scaldă
Și n'auzi ciripitul în cuib de rândunică.

Și tu, bisericuță din deal, ce stai cu teamă
Și clopotele tale, de ce nu sună 'n turle
Să-ți cheme credincioșii? De ce, de ce nu-i chiamă?
Și'n nopți, de peste Nistru, ce haite prind să urle? . . .

Căsuță dela Nistru, de hoarde pângărită,
Ne-om mai vedea vreodată, la vatra în ruine
Să-ți îngenunchi în față, icoană răstignită,
Să plâng de fericire, căsuța mea, cu tine?!

BASARABIA

PRIVIRE ISTORICĂ

DE

G. POPA-LISSEANU

1924

NUMELE ȘI ÎNTÂII STĂPÂNITORI

Basarabia, adică țara cuprinsă între Prut, Dunăre, Marea Neagră și Nistru, având o suprafață de 44,000 km. p. și o populație de 2,800,000 locuitori, face parte integrală din trupul Moldovei. Având o dezvoltare istorică, ca și cealaltă parte a Moldovei, Basarabia a trecut prin aceleași vremuri de restriște și a simțit aceleași vremuri de înălțare. Cu o obârșie comună, obârșia daco- romană, Moldovenii din stânga Prutului, la început, ca și Moldovenii din dreapta acestui râu ca și restul Românilor din Dacia Traiană, petreceau vara în munții și în văgăunile Carpaților și se lăsau iarna cu vitele și oile lor, în șesul întins dela poalele munților.

După ce însă năvălirile popoarelor barbare dinspre Miazănoapte și dinspre Răsărit se împuținară populația daco-romană se constituiră în state și se întinseră în vale Dunării și până la gurile ei, prefăcându-se în sentinelă a civilizației dela Apus și Miazăzi.

După cea din urmă năvălire a Tătarilor din veacul al XIII-lea colonizarea văii Dunării, este un fapt îndeplinit și, dintâi, se constituesc ca stat Românii din Muntenia, în veacul al XIV-lea, întinzându-și stăpânira până la Marea Neagră. Partea de Miazăzi a Moldovei de astăzi, numită și Bugeac, ajunge și ea în stăpânirea Muntenilor. Mircea Vodă cel Bătrân, din familia Basarabilor, într'un document din 1387 se numește stăpânitor nu numai peste Ungro-Valahia, peste Amlaș și Făgăraș, și peste Banatul Severinului, dar și domn al "părților tătărești" și la amândouă malurile Dunării, până la Marea cea Mare". Această stăpânire a lui Mircea și a urmașilor săi din familia Basarabilor, asupra țării dela Nordul gurilor Dunării, a fost atât de puternică și de solidă că, Turcii, Polonii și alți străini, și chiar Moldovenii numeau acest teritoriu " BASARABIA ", după numele domnilor din familia Basarabilor.

Basarabia era prin urmare, într'o vreme numai partea dela Miazăzi a Basarabiei de azi, era numit țara Bugeacului.

Statul moldovean, care s'a format în urma statului valach din Muntenia, cuprinzând la început Bucovina de astăzi- numită Bucovina numai după răpirea ei de Austrieci- și Moldova dela Miazănoapte, se întinse repede în jos, pe văile Prutului și Nistrului și în foarte scurtă vreme Moldovenii pretinseră să aibă ei Bugeacul și, pornind războı împotriva Basarabilor din Muntenia, pun stăpânire peste vechile cetăți comerciale Asprocastos, Akkerman, adică Cetatea Albă și Lycostomos, Chilia adică Gura Lupului, una așezată la gura Nistrului, cealaltă la gura Dunării. Astfel, în anul 1408, documentele ne arată stăpânitor al acestei Basarabii pe Alexandru cel Bun, domnitorul Moldovei. Si de aici înainte, țara a trecut, rând pe rând, când în mâinile Muntenilor, când în mâinile Moldovenilor. In anul 1465 Stefan cel Mare al Moldovei luă Chilia din stăpânirea domnilor munteni și-și întinse puterea asupra întregii regiuni dela Nordul gurilor Dunării.

Vremurile de atunci grele, iar Turcii pătrunzând din ce în ce mai mult în inima Europei, Stefan cel Mare pierdu în 1484 amândouă fortărețele sale dela Miazăzi, și Chilia și Cetatea Albă, fiind cucerite de Turci; și-a păstrat însă stăpânirea peste întregul ținut dimprejur.

Nu numai atât, dar chiar Moldova întreagă trecu, de bună voie, în schimbul unui haraciu anual, sub ocrotirea Porții otomane, care însă chezășuia domnilor ei o deplină putere și neatârnare.

Astfel veacuri de-a rândul, n'a fost deosebire între ținuturile din stânga Prutului și cele din dreapta acestui râu. Aceeași populație locuia pe amândouă malurile, aceeași soartă o aveau toți, aceeași administrație îi cârmuia și pe unii și pe alții; aceleași zile bune și aceleași zile rele le-au dus deopotrivă toții Moldovenii.

In veacul al XVII-lea, Împărăția otomană fiind ajutată de năvălirea Tătarilor, înaintează spre Miazănoapte și pune mâna pe cetatea Hotinului, întemeiată de domnii moldoveni, ca vamă și loc de trecere peste Nistru, fără însă să cuprindă și ținuturile din jurul acestei cetăți moldovenești și fără să se amestece în cârmuirea țării.

IVIREA RUȘILOR

In veacul următor se ivesc Rușii, care, sub conducerea țarului lor Petru cel Mare, se apropie de hotarele Moldovei. Dimitrie Cantemir, și alți domni moldoveni în urmă, se aliază cu ei, ca să câștige cetățile Chilia și Cetatea Albă, luate de Turci sub Stefan cel Mare, și Thighina și Hotinul, una pierdută în 1538 și alta în 1713.

Invoiala încheiată la 13 Aprilie 1717 între țarul Petru și principele Dimitrie Cantemir al Moldovei spune la art. 1 :" Moldova va dobândi vechile ei frontiere dela Nistru între care și Bugeacul.

Toate cetățile fortificate îi vor rămâne ei. Deocamdată, până ce principatul va fi organizat, localitățile întărite vor fi ocupate de garnizoanele împărătești, până la restatornicirea țării, de trupele moldovenești ".

Si de fapt Moldovenii, cuceresc cu ajutorul armatelor Caterinei a II-a, în anul 1771, Hotinul, iar Sudul Basarabiei părăsit de Turci și de Tătari, intră iarăși în stăpânirea Moldovei, și începe să înflorească aici din nou o viață românească.

In anul 1806 Rușii declară iarăși războı Turcilor și punând stăpânire pe țările românești și împreună cu ele și pe cetățile fortificate dela Dunăre, se gândesc să-și deschidă drum spre Constatinopol, potrivit testamentului politic al lui Petru cel Mare.

RĂPIREA BASARABIEI

După îndelungate războaie care ținură peste șase ani de zile și în care țările românești au fost jefuite și ruinate cu totul, s'a încheiat, însfârșit, la 16, 28 Mai 1812 "Pacea dela București" prin care Padișahul Turciei și Împăratul Rusiei se înțeleg ca "Prutul din locul unde intră în Moldova până la gurile sale și de acolo malul stâng al Dunării până la Chilia și vărsarea ei în Marea Neagră, formează frontiera celor două împărății (art. 4); partea din Moldova așezată pe malul drept al Prutului este părăsită și dată Sublimei Porți (art. 5), iar Inalta Poartă otomană lasă Curții Imperiale a Rusiei pământurile din stânga Prutului".

HOTIN

Această anexare de către Rusia a unei părți din Moldova era, pe de o parte fără valoare și milă de drept, iar, pe de altă parte constituia o faptă urâtă și imorală ce dădea dovadă de anumite apucături josnice, de care avea să se rușineze însuși liberalul țar Alexandru I.

Ca dovadă despre aceasta este faptul că însuși țarul "liberator" s'a rușinat să declare în fața Apusului și a lumii creștine din Balcani că anexează o parte din Moldova, ci numai un teritoriu numit BASARABIA.

N'a spus un cuvânt despre Moldova dezmembrată, ci numai desprea Basarabia, ca și cum n'ar fi știut că cu acest nume se numește numai ținutul Budgeacului.

Cucerirea Basarabiei nu era în sine un scop, ci numai un popas.

Ca să ajungă însă la Constantinopol, Rusia își dădea seama că are nevoie să-și câștige dragostea popoarelor creștine și-a înfățisat deci, răpirea Basarabiei în folosul creștinătății.

SOROCA

Românii sub protectoratul rusesc, după o gravură veche de Jazet

Basarabie robită

de RADU GYR

Din Bugeac până'n Hotin,
bubă neagră și venin.
Din Orhei până'n liman
junghi și țeapă de catran.
Cerul supt, cu șolduri slabe,
stă'ntr'o rână pe cocioabe.
Zarea zace'nvinețită
ca o piele tăbăcită.
Mlaștinile, în pustie,
fumegă otravă vie.
Putrezi, racii și răspării
pe sub secetele țării.

Luna pare ștreang și cange, —
soarele, pe picioroange . . .
Iese foamea'n drum oloagă,
răschirată pe mârțoagă.
și cum horcăe, beteagă,
la oblânc într'o desagă,
sună numai căpățâni
și ciolane de rumâni.
Iese foamea'n drum jegoasă,
luna-i stă pe umeri coasă.
Când rânjește,
pârjolește,
și când geme,
ca'n blesteme,
vine molima — strigoiul —
ca să joace tontoroiul.

In amurg, 'naintea porții,
văduvele-și cheamă morții.
La răspântii ca besmetici,
plâng orfanii, trențe, peteci,
umbre de sperietori
pentru corbi și pentru ciori.
La răscruci,
bătrâni năuci
scuipă scrum, oftează tuci,
își fac cruci
și trec năluci . . . .

Gem căruțe spre Tighina
cu oftica și neghina.

Foame . . . pielea stă pe oasă
ca o scoarță viermănoasă.
Foame . . . pântecul se suge,
prins de șiră cu belciuge.
Foame . . . cleiul mânilor
lins de limba cânilor.

Apele din Cogâlnic
înghit stârvuri de calic,
dar la praznic venetic
joacă luna din buric . . .
Ghiare lacome, de ciumă,
prind oftatul și-l sugrumă,
și pe drumuri lungi de brumă
smulg troițele din humă.
Sub harapnice cu sfârcuri
cad bisericile'n smârcuri.
Strâmb, prin șanturi cu
nămoale,
numai cântecul de jale
mai cutează să rămâie
împăiat ca o momâie . . .
Peste viață, peste țară,
boleșnița ca o fiară,
iar de-alungul și de-alatul
veneticii ca bubatul . . .

Uite, ghiara hrăpăreață
cum ne'nfulecă din viață,
și ne fură soarele.
sângele, hambarele,
ziua, diminețile,
cerul și fânețile, —
și ne lasă,
și ne lasă
numai foame și pucioasă.
și luna rânjind, cleioasă,
lângă geam proptită'n coasă.
1940

BASARABIA

ACTUL UNIRII

VOTAT DE SFATUL ȚĂRII LA 27 MARTIE ST. V 1918

... CU MAMA SA ROMÂNIA.

TRĂIASCĂ UNIREA BASARABIEI CU ROMÂNIA DE-A PURURI ȘI TOTDEAUNA!

PREȘEDINTELE SFATULUI ȚĂRII ION INCULEȚ

VICE-PREȘEDINTE PAN. HALIPPA

SECRETARUL SFATULUI ȚĂRII I. BUZDUGAN.

STEFAN CEL MARE

DIMITRIE CANTEMIR

BASARABIA SUB STĂPÂNIREA RUSEASCĂ

In anul 1825, luna Noembrie, moare țarul Alexandru, iar urmașul său, Nicolae I, în anul 1828, printr'o singură trăsătură de condei, a luat dreptul de autonomie acestei provincii, și cu ea a fost izgonită și limba română din administrația țării și o politică de rusificare a fost pornită împotriva școlii, a bisericii și a tuturor așezămintelor moldovenesti.

Războiul Crimeii pierdut de Ruși în fața oștilor engleze și franceze, a reparat în parte nedreptatea făcută Moldovei în 1812, redându-i din nou în 1856 cele trei județe dela gurile Dunării: Ismail, Bolgradul și Cahulul.

In 1871, după războiul franco-german, partea Basarabiei rămasă sub stăpânirea moscovită a fost organizată întocmai ca o gubernie rusească.

Vine apoi războiul ruso-turc din anul 1877-1878, câștigat de Ruși numai prin vitejia armatei române care s'a jertfit înaintea Plevnei. Dar, după sfârșitul războiului, cu toate măsurile de prevedere luate de guvernul român și cu toate îndatoririle luate de Ruși că nu se vor atinge de integritatea actuală a României, cele trei județe ale Basarabiei de jos au fost din nou smulse și încorporate imperiului țarilor. Astfel Basarabia, în întregimea ei, se preface în 1878 iarăși în provincie rusească și rămâne în această stare până în 1918, când se unește pe vecie cu patria-mamă.

COLONIZĂRILE ÎN BASARABIA

Dacă populația Basarabiei care, la anexarea țării de către Ruși, era în întregime românească a ajuns să aibă până în 1918 în jurul a 25% străini: Evrei, Ucraineni, Ruși, etc., aceasta se datorește în cea mai mare parte sistemului de colonizare, întrebuințat de guvernele din Petrograd. Din diferite motive și pe diferite căi, s'au introdus elemente străine în Basarabia: unii au venit ca refugiați de persecuțiile religioase, alții s'au pripășit pe aici în urma diferitelor războaie, iar alții, și aceștia erau cei mai mulți, s'au introdus prin satele

CETATEA ALBA

și orașele moldovenești, fugind de recrutări. Nu puțini au fost și aceia care s'au strecurat în această provincie ca vagabonzi. Numărul acestora va fi fost destul de mare, ca guvernatorul Teodorov, el singur, a fost nevoit să expulzeze cam 48,000 de vagabonzi.

S'au adus, de asemenea, de peste Nistru locuitori agricoli, industriași, meseriași, funcționari, militari, preoți, etc.

Tot astfel, pe lângă Evreii aflați în Basarabia, la anexarea ei, și care nu vorbeau decât jargonul sau limba moldovenească, s'au strecurat, cu timpul, cete întregi de Evrei din Polonia și din restul Rusiei care, neștiind graiul românesc, au înmulțit numărul străinilor din această țară.

BASARABIA DUPĂ PRĂBUȘIREA TARISMULUI

Odată cu căderea Imperiului moscovit și a prăbușirii țarismului, puterea autorității rusești din Basarabia se clatină și, de sub pojghița subțire a elementului suprapus, iese la iveală cu o vigoare de nebănuit, elementul românesc autohton care caută să-și impună voința.

O telegramă oficială dela Petrograd, primită la 5 Martie 1917 și adresată tuturor autorităților, spunea că "Basarabia nu mai este sub imperiu și că de acum înainte toți se pot bucura de libertate". Ea a fost întâiul semnal că și Moldovenii au scăpat de jugul moscovit. O manifestație la 10 Martie, pe străzile Chișinăului vestea și marelui public evenimentul la care nimeni nu se așteptase.

REPUBLICA MOLDOVENEASCĂ

Din pricina neorânduielilor și tulburărilor de pe front și din pricina haosului politic din Rusia, până să se facă alegeri pentru Constituția rusească, s'a convocat la 20 Octombrie 1917, Intâiul Congres al tuturor Moldovenilor din Rusia, în care congres s'au votat, cu unanimitate următoarele puncte mai importante:

1. Se formează "Republica Federativă Democratică Basarabia".

2. Basarabia se bucură de autonomie teritorială și politică.

3. Se constitue un " Sfat al Țării " pentru a administra toate treburile Basarabiei autonome.

Recunoasterea Sfatului Țării s'a făcut și de unele autorități din afară. Astfel la 23 Noembrie, Secretarul general ucrainian-recunoscut de Rusia în tratativele formale cu aliații- invită pe reprezentanții republicii moldovenești la o consfătuire la Chiev, cu alte republici, pentru formarea unui guvern federal. La 2 Decembrie, Sfatul Țării proclamă oficial Republica democratică moldovenească, recunoscută de toate organizațiile din Basarabia și Ucraina.

Dezordinele de tot felul pricinuite de bolșevici, după răsturnarea guvernului Kerenski, face pe Serbacev, comandantul armatei rusești de pe frontul românesc, să ceară alături cu guvernul republicii moldovenești, printr'o invitație scrisă, ca guvernul român dela Iași, să trimită trupe în Basarabia ca să facă ordine.

Acestea trec, la 18 Ianuarie 1918, Prutul și în scurtă vreme lucrurile se normalizează.

REPUBLICA MOLDOVENEASCĂ INDEPENDENTĂ

Odată ce trupele române s'au găsit în Basarabia, apărându-i frontierele, contactul între guvernul român dela Iași și guvernul republicii moldovenești dela Chișinău devine mai strâns. Sufletul patrioților români din Basarabia sunt convinși că provincia românească de peste Prut, nu putea să mai rămână sub Rusia. In urma declarației Republicii ucrainiene, provincia dintre Prut și Nistru, se proclamă la 24 Ianuarie 1918, ca Republică moldovenească independentă.

UNIREA BASARABIEI CU ȚARA-MAMĂ

Această republică moldovenească independentă nu putea să aibă o viață trainică. Ei îi lipseau toate însușirile care asigură viața unui stat. N'avea armată, n'avea un corp diplomatic pentru legăturile internaționale și n'avea mai presus de toate, experiența unor bărbați de stat încercați. De aceea, era lucru firesc ca manifestările ce se produseseră pentru unirea cu România să se accentueze din ce în ce mai mult. Astfel, în ședința memorabilă dela 27 Martie 1918, Sfatul Țării a hotărît "Unirea Basarabiei cu România". Această rezoluție s'a votat cu 86 voturi pentru, 3 contra și 36 abțineri.

In urma acestei hotărîri, Sfatul Țării se dizolvă, iar guvernul încredințează puterea, Parlamentului și Guvernului român din București.

Un cămin basarabean, în care astăzi viața și bucuria oamenilor sunt strânse.

ION BUZDUGAN

CĂSUȚA DELA NISTRU

Căsuță părăsită, în satul dela Nistru,
Cu ochii plânși în lacrimi și rugăciuni în șoapte,
Ce glas străin de buhă se tânguie sinistru,
Sub strașina ta veche, ca la priveghi, în noapte?

Acolo, lângă vatră, în nopți cu clar de lună,
Eu ți-am gustat lumina, cu bunii și părinții,
Dar au venit capcânii și pulbere'n furtună,
Ne-au risipit pe drumuri, în prada suferinții! . . .

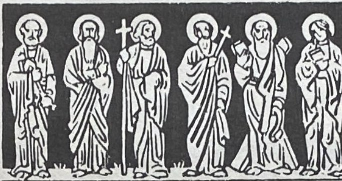
La vatra ta săracă a fost lumină caldă
Și-o maică ziua 'ntreagă zorea, ca o furnică;
Azi vatra-ți este rece și focul n'o mai scaldă
Și n'auzi ciripitul în cuib de rândunică.

Și tu, bisericuță din deal, ce stai cu teamă
Și clopotele tale, de ce nu sună 'n turle
Să-ți cheme credincioșii? De ce, de ce nu-i chiamă?
Și'n nopți, de peste Nistru, ce haite prind să urle? . . .

Căsuță dela Nistru, de hoarde pângărită,
Ne-om mai vedea vreodată, la vatra în ruine
Să-ți îngenunchi în față, icoană răstignită,
Să plâng de fericire, căsuța mea, cu tine?!

BISERICA CREȘTINĂ

PĂSTRAREA DREPTEI CREDINȚE -DATORIE A FIECĂRUI CREȘTIN ORTODOX-

-condiție pentru realizarea mântuirii personale-

Pr. Dumitru MĂCĂILĂ

Dacă istoria societății umane am putea-o asimila, dintr'un anumit unghi, cu un uriaș palimpsest, nu numaidecât "evolutiv", dovadă atavismul ideologic, spiritual și social, oferit de **apariția** excrescenței comuniste în acest ultim secol al celui **de-al** doilea mileniu creștin, nu același lucru l-am putea afirma despre Biserica creștină care se integrează în istoria umană. Pentrucă Biserica e așezământ divino-uman, întemeiat de însuși Fiul lui Dumnezeu prin Intrupare, prin Răstignire, prin Inviere și prin Inălțare, pentru mântuirea omului. Ea a fost făcută vizibilă la Pogorîrea Duhului Sfânt când cea de-a treia Persoană a Sfintei Treimi a pecetluit acțiunea **răscumpărătoare** realizată de Fiul prin cele patru acte ale activității Sale pământești. De atunci și **până la sfârșitul veacurilor**, prin acțiunea sfințitoare a Duhului **Sfânt**, **Hristos** își extinde trupul Său preamărit, biruitor al morții, în cei ce cred în El. Cei ce au primit firea înnoită prin Hristos, **murind și înviind împreună** cu El prin Botez, sunt încorporați în trupul Său tainic, Biserica.

In Biserică, în ascultare de învățătura ei, fiecare credincios e chemat să realizeze mântuirea personală, mântuire pe care în mod obiectiv a realizat-o Mântuitorul prin actele Sale **răscumpărătoare**. Am putea afirma că Dumnezeu i-a oferit omului Biserica **pentru a-i crea cadrul haric** și de învățătură în vederea împlinirii celei de-a doua faze a mântuirii sale, mântuire a cărei primă fază a fost realizată obiectiv de **Hristos**. "Fiul lui Dumnezeu nu S'a făcut Om pentru Sine, ci pentru ca din trupul Său să extindă mântuirea ca viață dumnezeiască în noi. Această viață dumnezeiască, extinsă din trupul Său în credincioși, e Biserica." (Pr. Prof. D. Stăniloae, Teologia Dogmatică **Ortodoxă**, vol. II, Buc., 1978, p. 196).

Adevărul Bisericii e **unul, etern același**, neputând fi schimbat de vânturile istoriei. El a fost parafat cu sângele divinului **Invățător, vărsat pe Cruce**. Adevărul Bisericii e unul așa precum Biserica e Una, după cum și Capul ei, **Hristos**, e Unul. Dar adevărul dreptei credințe a Bisericii a **fost** lovit de diverse alte "învățături" care urmăreau separarea și fărâmițarea ca și desconsiderarea până la desacralizare a unicului adevăr mântuitor predicat de Mântuitorul și Sfinții Apostoli. Si nu doar în secolul XVI prin acel "quot capita, tot sensus" instituit de **Reformă** ca principiu de interpretare a Sf. Scripturi, ca și cum Duhul Sfânt ne-ar fi revelat prin **același** cuvânt **inspirat** două sau mai multe sensuri, unele din ele aflate într'o ireductibilă contradicție, - ci chiar dintre începutul Bisericii creștine. Nu era aceasta o surpriză, pentrucă însuși Mântuitorul profețise ivirea reprezentanților unor asemenea învățături: "Feriți-vă de proorocii mincinoși care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori." (Matei 7:15). Sfântul Apostol Pavel, la despărțirea de preoții din Efes la Milet, îi avertiza pe aceia nu numai prin duhul profetic dar și pe baza unui spirit intuitiv **șlefuit** de o unică experiență apostolică: "Luați aminte de voi înșivă și de toată turma întru care Duhul Sfânt v'a pus pe voi episcopi ca să păstrați Biserica lui Dumnezeu pe **care** a câștigat-o cu însuși sângele său. Căci eu știu această că, după plecarea mea, vor intra între voi lupi îngrozitori, care nu vor **cruța** turma. Si dintre voi înșivă se vor ridica bărbați, grăind învățături **răstălmăcite**, ca să tragă pe ucenici după ei. "(Fapte 20:28-30) Aceste "învățături răstălmăcite" au fost **numite** de către Biserică erezii și le-a combătut dintru început, chiar din perioada Bisericii primare și mai apoi, sistematic, în perioada celor șapte Sinoade ecumenice.

Menținerea fiecărui credincios **ortodox** pe linia credinței Bisericii noastre, credință fundamentată pe adevărurile nerăstălmăcite ale Sf. Scripturi înțelese în lumina Tradiției **Apostolice**, se consitituie în datoria de căpătâi a fiecărui preot, a fiecărui **slujitor al Bisericii depline a lui Hristos. Si, nu numai** menținerea fiecărui dreptcredincios pe coordonatele credinței noastre nealterate ci, și readucerea și reintegrarea celor care s'au **îndepărtat de Biserica cea** Una, "stâlp și temelie a adevărului" (I Timotei 3:15). Sf. Apostol Petru se adresa creștinilor veacului apostolic: "Pe preoții cei dintre voi îi rog ca unul ce sunt împreună preot și martor al patimilor lui Hristos și părtaș al slavei celei ce va să se descopere: păstoriți **turma** lui Dumnezeu dată în paza voastră...Fiți treji, privegheați. Potrivnicul vostru, diavolul, umblă, **răcnind ca un leu, căutând** pe cine să înghită, căruia stați împotrivă, tari în credință.... "(I Petru 5:1-2; 8-9). Același Apostol avertizează: "Dar au fost în popor și prooroci mincinoși, după cum și între voi vor fi învățători **mincinoși** care vor strecura eresuri pierzătoare și, tăgăduind **chiar pe Stăpânul care i-a răscumpărat, își** vor aduce lor grabnică **pieire**, și mulți se vor lua după **învățăturile lor rătăcite și** din pricina lor, calea adevărului va fi hulită" (II Petru 2:1-2).

Că menținerea și trăirea în adevărul unic, mântuitor al dreptei credințe e condiție pentru realizarea mântuirii personale, se vede din cuvintele Apostolului Pavel către ucenicul **său** Timotei : "Păzește-te pe tine însuți și învățătura; stăruiește în ea, căci, făcând aceasta și pe tine te vei mântui și pe cei ce te ascultă" (I Timotei 4:16). "Luptă-te lupta cea **bună** a credinței... păzește comoara ce ți s'a încredințat, depărtându-te de vorbirile deșarte și lumești și de împotrivirile științei mincinoase, pe care unii mărturisind-o au căzut dela credință". (I Timotei6: 12; 20;) Iar celuilalt ucenic al său, Tit, același sfânt Apostol îi spune să păstreze "cuvântul cel credincios al învățăturii, ca să fie destoinic și să îndemne la învățătura cea sănătoasă și să mustre pe cei potrivnici" (Tit 1:9)

Dar nu numai preoții au datoria de a lupta pentru păstrarea dreptei credințe ci și credincioșii înșiși, împlinind un apostolat laic, trebue să vegheze la "unitatea Duhului întru legătura păcii. Este un trup și un Duh, precum și chemați ați fost la o singură nădejde a chemării voastre; este un Domn, o credință, un botez". (Efeseni 4:3-5) Există o singură credință adevărată, **deplină**, nu un număr nesfârșit de credințe ce pretind a se fundamenta pe cuvântul divin al Sf. Scripturi al cărei **adevăr e**, indiscutabil, unul. In acest unitar adevăr, credincioșii trebue "să fie sănătoși în credință" (Tit 2:2), "să se întărească în **credință** (Coloseni 2:7) să rămână "întemeiați în credință, întăriți și neclintiți" (Coloseni 1:23), **"păstrând** taina credinței în cuget curat" (I Tim. 3:9), "întru plinătatea credinței... fără a părăsi Biserica noastră" (Evrei 10:22; 25). Sfântul Apostol Iacob e categoric: "Pentrucă, cine va păzi toată legea, dar va greși într'o singură poruncă s'a făcut vinovat față de toate **poruncile"** (Iacob 2:10).

Vorbind despre erezii, marele ierarh cartaginez din sec. III, Sf. Ciprian, le numește invenții satanice prin care diavolul răstoarnă credința, alterează adevărul și sfâșie unitatea creștină. Pe cei care **nu-i** poate **menține în vechea orbire îi înșeală cu o nouă eroare.** El răpește pe oamenii din Biserică, orbindu-i cu un nou întuneric, chiar atunci când li se părea că s'au apropiat de lumină după ce scăpaseră de noaptea acestui veac. Momiți de diavol, aceștia se mai numesc creștini, deși nu mai țin cu acuratețe poruncile Evangheliei și Legea lui Hristos. Inșelați de viclenia diavolului, ei cred că au lumina, dar merg în întuneric. Cel ce se preface pe sine în înger al luminii (II Corinteni 11:14), dă alor săi chipuri de slujitori ai dreptății, **favorizând** noaptea **în locul zilei, pieirea în locul mântuirii, deznădejdea** în locul speranței, reaua credință în locul credinței, pe Antihrist sub numele de Hristos. (De catholicae ecclesiae unitate 3, la Pr. Prof. Dr. Ioan G. Coman, Patrologie, vol. II, Buc., 1985, p 133). Cuvinte de o tulburătoare actualitate, scrise parcă pentru secolul nostru, când au apărut atâtea "credințe" ce se autopretind una mai apostolică decât alta!

Mântuitorul a spus: "Cine va sminti pe unul dintr'aceștia mici care cred în Mine, mai bine i-ar fi lui să i se atârne de gât o piatră de moară și să fie afundat în adâncul mării. Vai lumii din cauza smintelilor! Că smintelile trebue să vină, dar vai omului aceluia prin care vine sminteala". (Matei 18:6-7).

In convertirea miraculoasă de pe drumul Damascului, Saul din Tars, marele Apostol Pavel de mai târziu, aude dela Iisus, pe Care Il prigonise până atunci, sublimul mesaj al misiunii apostolice: "Alegându-te pe tine din popor și din neamurile la care te trimit, să le deschizi lor ochii ca să se întoarcă dela întuneric la lumină și dela stăpânirea lui satana la Dumnezeu, ca să ia iertarea păcatelor și parte cu cei ce s'au sfințit prin credința în Mine" (Fapte 26:17-18). Cu autoritatea unei apostolii ireproșabile, Sf. Ap. Pavel își permite să mustre pe Galateni, care se îndepărtaseră de adevărul deplin al credinței în Hristos: "O, Galateni fără de minte, cine v'a ademenit pe voi să nu vă încredeți adevărului, pe voi în ochii cărora a fost zugrăvit Iisus Hristos răstignit?" **(Galateni 3:1).**

Pentru a sublinia interesul constant, neștirbit pe care Biserica cea Una, a cărei continuatoare neabătută e cea **Ortodoxă**, l-a manifestat pentru menținerea dreptei credințe către cei încorporați în trupul lui Hristos, vom consemna aici canonul 19 al Sinodului **trulan:** "Căpeteniile Bisericilor trebue ca în orice zi, și **îndeosebi în Duminici, să învețe pe tot clerul și** poporul cuvintele pietății, culegând temeliile adevărului și îndrumările **din Sf. Scriptură, netrecând** peste marginile acum statornicite sau peste tradiția purtătorilor de Dumnezeu Părinți. Iar dacă s'ar întâmpla vreo nedumerire scripturistică, să nu o interpreteze altfel decât precum au statornicit luminătorii și dascălii Bisericii în scrierile lor. **Căci prin învățăturile** Părinților amintiți mai sus popoarele vor ajunge să cunoască cele ce sunt bune și vrednice de urmat" (Pr. C. DRON, Canoanele - text și interpretare, vol. II, buc., 1935, pp 265-266). Se vede clar îndatorirea pe **care** Biserica o pune în fața păstorilor, sfătuindu-i să nu treacă peste ceea ce e statornicit sau peste tradiția rămasă dela Sfinții Părinți. Numai astfel procedând se poate urma neobosit firul Tradiției și păstra curată învățătura creștină." (Idem).

Aceste prevederi canonice - de fundamentare a adevărurilor de **credință** pe Sf. Scriptură, interpretată în cadrul haric, infailibil al Sf. Tradiții - au fost păstrate cu acuratețe de către Ortodoxia Românească, ca și de către întreaga Biserică Ortodoxă de Răsărit.

Imi amintesc cuvintele unui venerabil preot rostite cu câțiva ani în urmă la o **conferință** preoțească. El asimila Biserica, adevărul ei unic de credință, cu o **statuie. Si continuă: dacă iei** statuia și o așezi la loc ferit, nimeni nu o mai observă. Dacă însă o așezi pe plaja mării, pe cât posibil, mai aproape de valuri, adevărul ei artistic se revelă în toată dimensiunea lui de frumuseți inefabile, cu atât mai profund, cu cât valurile ce izbesc în ea sunt tot mai furibunde. Cu cât Biserica e izbită tot mai furibund de valurile numeroaselor "Credințe" ale acestui sfârșit de secol și de mileniu, cu atât mai mult "adevărul ei artistic" își dezvăluie toată grandoarea de frumuseți unice.

Pentrucă, adevărul ei transcende istoria umană, fiindcă izvorăște din Adevărul divin, etern și neschimbabil. El a fost făcut imanent, ne-a fost dat nouă, pentru mântuirea noastră, de însuși Fiul lui Dumnezeu, în centrul lui aflându-se Misterul **Euharistiei**, ca o pregustare a unirii eterne cu Hristos, când Dumnezeu va fi totul în toate; ca o anticipare a Liturghiei cosmice, la care vor participa toți cei ce au crezut cu adevărat în el, în Impărăția lui Dumnezeu.

"Mulți Imi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, oare nu în numele Tău am proorocit și nu în numele Tău am scos demoni și nu în numele Tău minuni multe am făcut? Si atunci voi mărturisi lor: **niciodată** nu v'am cunoscut pe voi. Depărtați-vă dela Mine cei ce lucrați fărădelegea." (Matei, 7:22-23), a spus Mântuitorul. Păstrarea tezaurului dreptei credințe și efortul personal constant de trăire și de împlinire a adevărurilor ei, de înmulțire a talantului dăruit fiecăruia de Creator, ne asigură dobândirea mântuirii subiective, țintă finală a oricărui dreptcredincios creștin (Filipeni 3:12-14). In deplină conformitate cu doctrina **Bisericii Ortodoxe** Ecumenice pe care, (ca o subliniere specială pentru cei din diaspora românească tentați să o **abandoneze**) neamul românesc a păstrat-o ca pe-o **făclie** sfântă, călăuzitoare peste veacuri.

EVANGHELIA EXILULUI (Martie 1990)

EVLAVIE ȘI PRIGOANĂ

—Sergiu GROSSU—

In "Apostolul" din Duminica Ortodoxiei, sfântul Pavel, vorbind de luptătorii credinței din Vechiul Testament, nu uită să sublinieze prigoana și torturile la care au fost în permanență expuși o bună parte din ei, pentrucă "au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fierestrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și înpiei de capre, lipsiți de toate, prigoniți, munciți..." (EVREI, 11. 36-38). Nici el, atletul Evangheliei, n'a fost scutit de "prigonirile și suferințele" care se abat întotdeauna peste cei ce răspândesc vestea cea bună a mântuirii într'o societate ostilă Adevărului. Pe baza experienței sale din Antiohia, Iconia și Listra, el formulează reflecție tragică, ineluctabilă (pe care, din nefericire, o atestă suferința cotidiană a creștinilor din țările cu regim comunist) și anume: "Toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Iisus, vor fi prigoniți" (2 TIMOTEI, 3.11-12).

In toate veacurile copiii lui Dumnezeu au fost persecutați, fie în cadrul propriei lor familii, fie în societatea cu ale cărei legi anticreștine nu s'au putut și nu se vor putea niciodată împăca. Când Iisus ne spune că "omul va avea de vrăjmași chiar și pe cei din casa lui" (MATEI, 10.36), înseamnă că pot exista tensiuni familiale care se materializează, adeseori, în neînțelegeri grave, în adversități și conflicte rușinoase. După cum citim: "Fratele va da la moarte pe fratele său, și tatăl pe copilul lui; copiii se vor scula împotriva părinților lor, și-i vor omorî. Veți fi urîți de toți pentru Numele Meu..." (MARCU, 13.12-13).

Un suflet, întors de pe calea fărădelegilor la Tatăl Ceresc, devine, inevitabil, un mărturisitor al lui Dumnezeu, având obligația morală de a vorbi lumii, prăbușită în păcat, despre Cel ce-a venit în lume ca să salveze pe cei păcătoși, ca să deschidă noi și surprinzătoare pârtii de lumină umanității. Si tot atât de inevitabilă va fi reacția lumii osândită de martorii lui Dumnezeu, reacție concretizată în batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare, în special în țările de dincolo de Cortina de fier, a căror ideologie oficială este materialismul ateu de tip marxist-leninist. Prin atitudinea sa, în mod implacabil vrăjmașă religiei, comunismul se dovedește a fi el însuși o religie intolerantă și fanatică. Pentru filosoful rus Nicolae Berdiaev, "comuniștii profesează un ateism militant și sunt obligați să desfășoare o propagandă antireligioasă. Comunismul, de fapt, este dușmanul oricărei forme de religie și, în chip cu totul special, dușmanul creștinismului, nu atât ca sistem social, ci mai ales ca religie. El vrea să devină el însuși o religie, spre a lua locul creștinismului (...) Din această cauză, conflictul său cu alte credințe religioase este inevitabil".

Regretatul filosof francez Gabriel Marcel, marele apărător al creștinilor persecutați în universul satanic patronat de Uniunea Sovietică, pe care l-am intervievat cu mulți ani în urmă despre posibilitatea libertății religioase în țările comuniste, afirma cu tărie nu numai că ea nu există sub puterea dictaturii proletariatului, dar că nici NU POATE EXISTA. Citez: "Vreau să spun că chiar dacă sunt, cum se poate de altfel, oameni de bună voință pe care anumite excese îi scandalizează în mod sincer, ei nu-și dau seama că există o "logică", o LOGICA DIALECTICA mult mai puternică decât voința individuală. "In virtutea acestei "logici dialectice" a acționat Stalin și clica sa de asasini. In virtutea aceleeași "logici" a nebuniei luptei de clasă au fost prigoniți și decimați, cu zecile de mii, în România comunistă, cei mai nobili fii ai poporului. Sub steagul revoluției proletare, cu apetituri sângeroase de dominație politică, au suferit și au murit, dela înscăunarea regimului marxist-leninist de către armata roșie (fie în perioada tiraniei lui Gheorghiu Dej, fie în cei 25 de ani de genocid spiritual și național, comis de Nicolae Ceaușescu în văzul unui Occident ignorant sau nepăsător), credincioși de toate nuanțele confesionale, pentrucă se opuneau, prin credința lor fierbinte, la salturile turbate ale propagandei ateiste, iar prin evlavia lor contagioasă contracarau eforturile partidului de păgânizare a unei națiuni subjugată și lipsită de cele mai elementare drepturi - "drepturile omului" la libertatea religioasă și politică.

Da, în virtutea logicii dialectice demențiale a Comitetului Central s'a revărsat asupra creștinilor din România ura nepotolită a regimului comunist. Pentru faptul că au voit să-și împlinească slujirea lui Dumnezeu "cu evlavie în Hristos Iisus", conform exemplului lui Pavel și nu al ierarhilor subordonați puterii comuniste, un șir întreg de vestitori neînfricați au fost prigoniți, luați în bătaie de joc, dați afară din preoție și din învățământul teologic, terorizați de organele Securității, amenințați cu moartea, arestați și condamnați la ani grei de pușcărie, ei, victimele nevinovate ale indiferenței superiorilor de pe Dealul Patriarhiei și ale Departamentului marxist al Cultelor.

De aceea noi, Românii din exil, care știm că ateismul comunist reprezintă lucrarea lui Satan în istoria lumii (fiindcă în cartea Apocalipsei citim la capitolul 2, versetul 10: "Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce") noi AVEM DATORIA să ajutăm pe frații din țară, astăzi, când incertitudinea, manipulările și demagogia perversiunii comuniste continuă să desfigureze obrazul pătimit al patriei, de parcă n'a avut loc nici o revoltă populară și nici o răsturnare ideologică. Să-i ajutăm cu sufletul și cu punga, să lupte mai departe, pe planul credinței, așa cum au făcut-o și înainte de 22 Decembrie, împotriva stăpânitorilor întunericului marxist, în vederea renașterii neamului nostru din cenușa strivirii actuale.

Noi nădăjduim că, până la urmă, se vor deschide pentru mișcarea misionară "Oastea Domnului" ușile unei activități libere, pentru ca Evanghelia lui Hristos să poată fi propovăduită de-a lungul și de-a latul pământului românesc, fără ca vestitorii Luminii să mai cunoască brutalitatea organelor polițienești sau refuzul unei ierarhii vândută regimului ateu dela cârma țării.

Preotul ortodox Iosif Trifa, fondatorul "Oastei Domnului" lansând la începutul anului 1923 ofensiva spirituală contra păcatului care rodea, ca o gangrenă, ființa națiunii, micșorându-i grandoarea, periclitându-i viitorul, se gândea cu grijă la felul în care trebue să-și slujească țara și semenii, în dorința lui arzătoare de a vedea strălucind "în toată lumina ei și pe toată întinderea pământului românesc", credința în Dumnezeu, moravurile cele "curate și bune", virtuțile sfinte, indispensabile reclădirii patriei. "La temelia noii rânduieli din sat și din țară (scria aprigul apostol transilvănean în Nr. 1 al gazetei "Lumina Satelor" din Sibiu, și ce actuale ne apar cuvintele acestea!) trebue pusă teama de Dumnezeu și ascultarea de Cuvântul lui. Numai o singură doftorie poate da lumii și țării noastre sănătatea morală și mântuirea: SA SE INTOARCA OAMENII SI POPOARELE LA IISUS, LA INVATATURA SI PORUNCA LUI DE IUBIRE."

Cu viziunea globală a înfrumusețării profilului spiritual al României, prin lupta cea bună a credinței, desfășurată sub stindardul Mântuitorului, să găsim formula ideală de colaborare cu frații noștri din țară, în concordanță cu prețioasele sugestii ale Sfintei Scripturi, dată fiind seriozitatea momentului istoric ce-l trăim și complexitatea semnificațiilor majore ale acestui sfârșit de veac și de mileniu. •

POZIȚIA BISERICII ROMÂNE UNITE DIN ȚARĂ

Biserica Română Unită, care în nici o măsură, și sub nici o formă nu a colaborat cu guvernele comuniste instaurate prin forța armatei lui Stalin,

Biserica Română Unită care, din primul moment, prin glasul episcopilor ei, s'a opus fățiș dictaturii staliniste, motiv pentru care a fost scoasă în afara legii, acceptând închisoarea și catacomba, ține ca în condițiile libertății de exprimare și a legalității existenței sale, să-și definească poziția.

1. Biserica Română Unită cu Roma (greco-catolică) dă o înaltă apreciere Decretului, prin care Frontul Salvării Naționale, conform principiilor solemn enunțate, restituie cultului greco-catolic libertatea, prin abrogarea criminalului Decret 358 din 1948, anticonstituțional de inspirație stalinistă, care, suprimând libertatea acestui cult, a lovit în însăși ființa neamului.

Adâncă recunoștință pentru acest cuvenit și salutar act de demnitate și de dreptate.

2. Recentul Decret de abrogare la care ne referim conține în substanța sa juridică restaurarea de drept a Bisericii Române Unite.

3. El însă nu conține explicitată și baza juridică pe temeiul căreia să se poată face și transferul de fapt al întregului complex instituțional, firesc cuvenit a se afla sub jurisdicția Bisericii Române Unite. Această lacună privează cultul nostru de cadrul și mijloacele fizice necesare exercitării libertății acordate.

4. Rugăm deci Onoratul Consiliu al Frontului Salvării Naționale să completeze decretul de eliberare a Cultului greco-catolic cu un al doilea articol, prin care Biserica Română Unită să fie pusă și de fapt în toate drepturile, precum și în posesiunea bunurilor mobile și imobile pe care le-a avut înainte de 1 Decembrie 1948.

5. Acest al doilea articol este absolut necesar ca bază legală de libertate, altfel ar arunca o serioasă îndoială asupra caracterului leal și real al măsurilor de abolire a dictaturii pentru revendicarea și preluare de fapt, pentru transferul autentic și integral sub autoritatea noastră a bunurilor legal deținute anterior de cultul nostru.

6. Absența acestui al doilea articol generează condițiile unei confruntări între Biserica Română Unită și Biserica Ortodoxă Română, aceasta din urmă manifestând o fermă hotărîre de a se opune aplicării Decretului Frontului Salvării Naționale, refuzând să retrocedeze bunurile dobândite abuziv și ilegal prin efectul Decretului 358 din 1948 recent abrogat. In actualele condiții, confruntările, nedorite de noi, ar putea lua forme și dimensiuni imprevizibil de periculoase.

7. Acordarea doar "in abstracte" a libertății Cultului greco-catolic, fără restituirea in integrum a patrimoniului său, ar putea fi considerată de opinia publică internațională doar ca un simulacru de libertate și ar arunca o serioasă îndoială asupra caracterului leal și real al măsurilor de abolire a dictaturii ceaușiste și staliniste, în vedrea instaurării unui regim de legalitate indiscutabilă.

8. Tinem să menționăm că respingem de plano și în mod absolut orice soluție bazată pe recensământ sau pe vreo altă formă de referendum popular. O asemenea procedură ar contrazice însăși abrogarea Decretului 358 din 1948, căci ar lua în considerare legală efectele sociale și juridice ale unui act abuziv, nul de drept și de fapt, nu numai în substanța sa ci și în efectele sale. Or, nici un abuz nu poate fi instituit ca sursă de drept.

9. Asentimentul Consiliului Frontului Salvării Naționale în a nu se restitui Bisericii Române Unite bunurile legitime ar echivala cu un act -primul act- de confiscare ce ar putea fi săvârșit de doritul regim dela noi din țară, fapt care ne-ar obliga să ne adresăm forurilor internaționale și Sediului Apostolic.

10. Nu numai în virtutea interesului Bisericii noastre ci, în egală măsură, pentru a susține prestigiul Frontului Salvării Naționale, pe plan intern și extern, considerăm că restituirea bunurilor noastre corespunde interesului general.

11. In modul cel mai sincer, urăm Bisericii Ortodoxe Române să-și redobândească demnitatea grav prejudiciată prin îndelungata aservire față de factorul politic. Astfel va putea înțelege că nu este în interesul său și nici conform cu tezaurul spiritual moștenit să rămână stigmatizată în istorie ca ultima și singura apărătoare a abuzurilor dictaturii staliniste perpetuate de cea ceaușistă, spre consternarea lumii întregi.

12. Conștienți de dificultățile legate de operațiunea transferului către noi a bunurilor ce ni se cuvin în mod legitim, propunem ca, concomitent cu statuarea imediată a obligației Bisericii Ortodoxe de a ne retroceda bunurile, articolul complementar cerut de noi să prevadă ca restituirea să se facă într'un termen de trei luni dela apariția Decretului 20 din 4.01.1990 interval în care Biserica Ortodoxă Română să poată face pregătirile necesare în vederea unei predări-preluări în bună înțelegere. Dela această procedură de bunăvoință fac excepție sediile eparhiale cu clădirile aferente, fiind necesar ca acestea să intre în posesia noastră imediat.

13. Ințelegem că prin abrogarea Decretului 358 din 1948 vor reveni în patrimoniul Bisericii noastre nu numai bunurile aflate sub jurisdicție ortodoxă, ci și cele intrate în posesia statului.

14. Considerăm că nu este superfluu să amintim că:

a) regimul juridic și canonic al cultului catolic, de rituri și naționalități diferite, din România a fost convenit și reglementat prin CONCORDATUL dintre Sediul Apostolic și guvernul român, ratificat de Corpurile legiuitoare în anul 1929.

b) Impotriva spiritului și literei acestei Convenții de drept internațional, Concordatul a fost denunțat în mod unilateral de guvernul român, prin Decretul-Lege 151, publicat în Monitorul Oficial din 19 Iulie 1948. Faptul acesta comportă următoarele consecințe din punct de vedere canonico-ecleziastic Concordatul a rămas și rămâne în vigoare de îndată ce se abrogă Decretul 151 și, odată cu el, toate dispozițiile pendente.

c) Abrogarea Decretului-Lege 358/1948 implică cu necesitate juridică și abrogarea Decretului-Lege 151, precum și a tuturor decretelor pendente privitoare la cultul catolic din România care, în acest fel va fi așezat în mod real în toate drepturile sale.

d) Discuțiile dintre statul român și Sediul Apostolic cu referire la cultul catolic de diferite rituri din România nu pot avea o altă bază de plecare decât aceste acte normative în concret Concordatul, unicul legal și anexele sale.

e) Apreciem ca oportune, utile și necesare discuțiile și reglementările privind actualizarea Concordatului, mai ales acum prin situația nou creată prin revoluția dela noi și prin orientările Conciliului Vatican II.

15. Un document important în conturarea unui climat spiritual și a unei atitudini europene față de problemele religioase dela noi din țară este Constituția din 1923 a țării noastre, lege fundamentală care califică Biserica Grecocatolică românească drept biserică națională, alături de Biserica Ortodoxă.

16. In concluzie: rugăm Consiliul Frontului Salvării Naționale să fie el instanța istorică de repunere reală, de drept și de fapt a Bisericii Române Unite în toate drepturile și posesiunile ei. Intră în competența și capacitatea noii orânduiri statale din România să realizeze acest act istoric, fără nici un fel de convulsiuni confesionale, pe care Frontul Salvării Naționale desigur nu le dorește și, cu atât mai puțin, membrii și ierarhii cultului greco-catolic.

Glorie eroilor căzuți în lupta pentru înlăturarea oricărei forme de dictatură!

Glorie tuturor celor care, începînd din 1948, și-au sacrificat libertatea și viața pentru apărarea dreptății, libertății și demnității naționale!

Mărire întru cele de sus lui Dumnezeu, pe pământ pace, între oameni bună voire •

Tertulian LANGA

Vicar General al Diocezei de Cluj-Gherla

FARA ARMÂNEASCĂ

Episcopul Valerian Trifa şi Aromânii

-DELA CORESPONDENTUL NOSTRU DIN ATENA-

ARHIVELE FOREIGN OFFICE

In cotidianul grecesc Kiriakatiki Elefterotipia din 6-7 Ianuarie 1990, s'au publicat nişte documente ale Ministerului de Externe Britanic din care reproducem o parte intitulată "CUTOVLAHII".

In luna Februarie 1959, Episcopul Valerian al Episcopiei Române Ortodoxe din America, a trimis o scrisoare Foreign Office-ului din Londra, în care cerea să afle care era situaţia "elementului macedo-român" din Grecia.

Foreign Office-ul a cerut ambasadorului britanic la Atena să înainteze un raport la Londra cu privire la solicitarea Episcopului Valerian.

D-l Roger Alen, ambasadorul britanic la Atena a răspuns că: "expresia macedo-română nu numai că nu este cunoscută în Grecia dar este greşit exprimată şi are mai multe interpretări. Acest termen se întrebuinţează în special în România, pe când aici (în Grecia) se foloseşte mai mult expresia "Cuţovlahi" şi câteodată - mai scrie Alen- se mai aude şi termenul de Romanovlahi".

In continuare scrie raportul: "Cuţovlahii sunt păstori nomazi care pasc oile lor mai ales în Pind şi în munţii Macedoniei de Vest. Sunt mai multe păreri în legătură cu originea lor, dar se crede în general că au venit din Valahia în Nordul Greciei, Iugoslaviei şi în Bulgaria, prin secolul al 10-lea. Pe baza tratatului dela Bucureşti, Grecia şi-a luat obligaţia de a asigura dezvoltarea şi protecţia Cuţovlahilor. Acest tratat a fost respectat de Grecia până la izbucnirea celui de al doilea război mondial. Până în anul 1940, existau în Grecia 36 de şcoli pentru Cuţovlahi unde lecţiile se predau în limbile română şi greacă, după sfârşitul celui de al doilea război, aceste şcoli au fost închise şi nu s'au mai deschis nici până astăzi (1959). (Sunt închise în continuare şi acum în 1990, N.R.)

Cuţovlahii sunt de credinţă ortodoxă, au avut preoţi şi bisericile lor în limba română, dar acum sunt absorbiţi complet de Biserica Ortodoxă Grecească".

Am reprodus mai sus fragmente din raportul Ambasadorului Britanic Roger Alen.

Intr'un alt raport întocmit de un antropolog englez în 1955, pentru Vlahii din Epir, se specifică faptul că "nivelul de trai se obţine întotdeauna cu mare greutate". Roger Alen, caută să explice că aceasta "se datoreşte pe de o parte "factorului economic" iar pe de altă parte datorită atitudinei guvernului grec care nu este nici prietenoasă, nici ajutătoare.

Alen compară atitudinea guvernului grec faţă de Vlahi cu atitudinea guvernului britanic faţă de ţiganii din Anglia.

In încheierea raportului către Foreign Office, ambasadorul britanic conchide: "Din Cuţovlahi au ieşit oameni de seamă pentru Grecia şi faptul ironic şi batjocoritor este că chiar Ministrul de Externe al Greciei (Averof, N.R.) căruia m'am adresat, în legătură cu scrisoarea Episcopului Valerian, el însuşi este Cuţovlah din ambele ramuri ale familiei lui Averof şi Toşiţa - din Meţova (Aminciu) cum sunt în mare majoritate locuitorii de acolo".

Aici se termină reproducerea corespondentului nostru din Atena, extrasă din cotidianul grecesc Kiriakatiki Elefterotipia, pag. 26-27, din 6-7 Ianuarie 1990.

Dacă atitudinea renegatului Averof în 1959, a fost cea descrisă de ambasadorul britanic Roger Alen, după 31 de ani politica guvernului dela Atena faţă de Aromâni nu s'a schimbat deloc, cu toate schimbările de orientare politică a guvernelor care s'au succedat în acest timp în Grecia, pendulând între extrema dreaptă şi extrema stângă, dela conservatori la socialişti şi chiar un guvern cu miniştri comunişti. Dacă în problemele lor interne şi externe politicienii greci au mari deosebiri de vederi, acuzându-se chiar balcanic de coruptie, falsuri şi ilegalităţi, într'un singur punct politica lor este unitară: problema minorităţilor! Astfel între 18-19 Ianuarie 1990, o delegaţie grecească, în frunte cu Ministrul de Externe, a făcut o vizită la Bucureşti. D-l Antoni deputat al Partidului Noa Democraţia, originar din Calamata, Peloponez, a fost întrebat de un ziarist român: "Care este situaţia minorităţii cuţovlahe în Grecia şi care sunt drepturile lor?", la care d-l Samara a răspuns:

"Guvernul (actual) şi toate guvernele care au trecut, precum şi cele care vor urma, vor continua să respecte drepturile minorităţilor. In Grecia avem numai o singură minoritate, musulmană, care este recunoscută numai ca minoritate religioasă. (s.n.) Cred că minoritatea la care vă referiţi, Cuţovlahii, este mai mult o temă a literaturii istorice decât o situaţie reală."

Nu avem alte informaţii de felul cum au primit ziariştii şi guvernul actual din România declaraţiile d-lui Samara, dar suntem siguri că nu l-au considerat persona non-grata pentru a-l trimite cu prima cursă în Grecia, aşa cum au făcut Canadienii cu Generalul de Gaulle care oricum se situa pe alt plan politic decât d-l Samara când l-au invitat să părăsească pământul Canadei, după ce a manifestat la Montreal "Vive le Quebec libre".

Dacă existenţa unei populaţii care număra peste două milioane în secolul trecut, în toată Peninsula Balcanică este pentru d-l Samara doar "literatură istorică"; cum poate fi numită această dispariţie a unui popor decât GENOCID? Fizic sau cultural, genocidul este genocid.

Aromânii sunt prezenţi atât în Grecia cât şi în Albania, Bulgaria şi Iugoslavia. O conspiraţie a tăcerii care s'a aşternut asupra lor după cel de al doilea război mondial, este în primul rând rezultatul politicii anti-naţionale dusă de regimul comunist dela Bucureşti politică impusă de blestemata Ana Pauker, pe vremea când conducea politica externă a României.

Astăzi când comunismul a fost înlăturat din România de Revoluţia Tineretului din Decembrie, guvernul dela Bucureşti are obligaţia - în virtutea tratatelor semnate de România cu Tările Balcanice, referitor la populaţia aromână din aceste ţări, să se intereseze din nou de soarta fraţilor din Sudul Dunării, abandonaţi politicii hrăpăreţe a Balcanilor.

Comunitatea Europeană, din care face parte şi Grecia, nu poate admite nici unui membru al ei o politică rasistă ca cea dusă de Grecia, pentru distrugerea minorităţilor.

Toate ţările balcanice - cu excepţia României - au trecut după cel de al doilea război mondial la asimilarea forţată a minorităţilor etnice. Prima acţiune de acest fel a fost schimbarea numelor. Atât în Grecia cât şi în Bulgaria şi Iugoslavia, numele de familie ale tuturor Aromânilor au fost schimbate, în cele mai multe cazuri cu adăugarea sufixelor din ţările respective. Dau un exemplu din familia mea. Doi fraţi de aceeaşi mamă şi acelaşi tată purtând acelaşi nume de familie, Pană, pentru faptul că unul era stabilit în Macedonia şi celălalt în Serbia, amândouă republici federative iugoslave, celui din Macedonia i s'a schimbat numele în Panoschi iar celui din Serbia, în Panovici. Nu este deloc surprinzător dacă verii primari - copiii celor doi fraţi se vor întâlni în Croaţia sau Slovenia, să se căsătorească între ei, fără să ştie că sunt de acelaşi sânge. Nu acelaşi lucru l-a făcut Pol Pot cu dislocarea populaţiei din Cambodgia şi schimbarea identităţii?

De circa 50 de ani Aromânii sunt lăsaţi în cea mai crudă stare de desnaţionalizare. Ei nu au avut nici şansa basarabenilor de a avea şcoli în limba lor chiar cu alfabet grecesc sau cirilic. Acum, când soarele libertăţii a răsărit pentru fraţii basarabeni iar România este pe cale să-şi recapete rolul pe care l-a avut în Europa şi Balcani, este cazul ca problema aromână să capete prioritate iar exilului românesc îi revine şi această sarcină de a trezi în conştiinţa Românilor şi strigătul de desnădejde al unor fraţi supuşi pieirii.

Episcopul Valerian Trifa, ca păstor sufletesc al tuturor Românilor din afara ţării, a înţeles de acum peste 30 de ani acest lucru şi a pornit la înfăptuirea lui. Va fi lăsat apelul lui de atunci să fie doar un strigăt în pustiu? •

Zahu PANĂ

EMINESCU ŞI AROMÂNII

(CONTINUARE)

—Prof. Gheorghe CARAGEANI—

1.6.2 Referinţe la Aromânii mecenaţi se află şi în articolul publicat de Eminescu în "Timpul" din 27-28 Aprilie 1881, în care mişcarea naţională a Aromânilor este pusă în legătură cu activitatea a ceea ce azi denumim Scoala Ardeleană: "Pe la începutul secolului nostru şi pe la finele celui trecut, pe când se inaugura redeşteptarea naţională prin scrierile istorice şi filologice ale unui Sincai şi Petru Maior, a început a se trezi conştiinţa naţională şi în Macedoromânii presăraţi în colonii comerciale din Pesta, Viena, Triest şi în ţările noastre. Mari neguţători de lână şi producte, mulţi dintre ei milionari, unii ridicaţi la ranguri nobilitare de către monarhii Austriei, ei fură atinşi de mişcarea plină de înălţare sufletească a o mână de învăţaţi şi, văzând decadenţa în care poporul lor numeros se afla în toate provinciile, sprijiniră întreprinderile literare şi de cultură dela începutul secolului".

Eminescu aminteşte faptul că "temeliile Academiei Române s'au pus prin fondul lăsat de un Macedoromân" şi-i citează pe Aromânii evergheţi Musicu, Castrişoae, Dima Serachitopol şi N. Mihail, încheind enumerarea cu donaţia mitropolitului Dositei, destinată trimiterii la studii, în străinătate, a unor tineri merituoşi. Restul articolului este consacrat tocmai gestiunii fondurilor acestei donaţii. Eminescu precizează că diverşi miniştri, al justiţiei sau învăţământului, ca Ferechide (el însuşi beneficiar, ca student, în calitate de Aromân, de fondul Dositei), Chiţu, Creţulescu şi V. Boerescu, fuseseră solicitaţi să aducă lumină în chestiunea administrării acestui fond, dar că până la urmă problema rămăsese nerezolvată.

Finalul articolului prezintă şi azi un deosebit interes: "Intr'un timp în care insulele etnice ale marelui popor care cuprindea în evul mediu cea mai mare parte a Peninsulei Balcanice încep a simţi din nou deosebirea lor de ceilalţi şi sunt dominate de instinctele unei proprii vieţi naţionale, s'ar putea da întrebuinţări acestor fonduri o direcţie mai spornică, mai potrivită cu interesele de cultură ale poporului românesc. Nu macedoromâni trăitori în ţara noastră, la a căror cultură nu se opun nici piedici economice, nici politice, ci Macedoromâni din chiar locurile clasice ale aşezării lor ar putea fi încurajaţi la studii, pentru binele regiunii în care au fost născuţi şi al conaţionalilor lor din acele regiuni".

Persistenţa acestui comentariu final al poetului este multiplă şi este fundată pe următoarele idei, exprimate ca de obicei concis şi limpede, două din calităţile fundamentale ale jurnalismului de foarte bună calitate:

a) Aromânii reprezintă o insulă etnică a marelui popor extins odinioară în cea mai mare parte a Peninsulei Balcanice;

b) epoca în care apare articolul lui Eminescu este dominată, la Aromâni, de redeşteptarea lor pe plan etnic, Aromânii fiind acum dominaţi de "instinctele unei proprii vieţi naţionale". Ideea este relevantă întrucât concordă cu ceea ce constata nu de mult excelentul istoric Peyfuss - şi anume că mişcarea de redeşteptare naţională a Aromânilor trebue încadrată în amplul curent de redeşteptare naţională tipic secolului al XIX-lea;

c) fondurile donaţiei Dositei nu trebue destinate Aromânilor stabiliţi în România, ci acelor dintre ei care trăiau încă în locurile lor de origine, pentru ca, reîntorşi dela studii, să poată contribui la binele regiunii din care proveneau. Principial Eminescu are dreptate, fără îndoială, deşi de multe ori tocmai Aromânii originari din Peninsula Balcanică şi trimişi la studii nu s'au mai reîntors în locurile lor de baştină. Totuşi, ideea exprimată aici de Eminescu poate ascunde, indirect, şi un atac la adresa lui Mihail Pherekyde, beneficiar, cum am spus, în tinereţe, al unei astfel de burse de studii din fondul Dositei şi devenit apoi adversar politic al lui Eminescu, care nu îl menajează, de altfel, în alte articole.

1.7 Un ultim grup de articole care interesează tema pe care am abordat-o conţine prezentarea unor lucrări (volume sau studii, mai mult sau mai puţin extinse) privind Aromânii. Comentariul lui Eminescu este redus la minimum, de aceea le-am exclus din prezenta comunicare.

1.8 Ajunşi la capătul drumului, putem conclude, pe baza materialului parcurs (şi parţial, supus şi analizei) că fără a fi un istoric al Aromânilor Eminescu dovedeşte o foarte bună cunoaştere a istoriei lor şi a problemelor legate de istoria lor, în sens larg. Convingerea noastră este că, vorbind despre Macedoromâni şi despre strămoşii lor (şi ai Dacoromânilor), poetul a urmărit, în principiu, un dublu scop: a) să demonstreze, cu dovezi istorice (culese din diverse surse pe care erudiţia sa îi permitea să le cunoască direct sau indirect) vechimea poporului român pe un extins teritoriu; b) să demonstreze unitatea poporului român, popor din care făceau parte nu numai Dacoromânii, ci şi Macedoromânii şi Istroromânii. Si acest scop l-a atins pe deplin. •

MICA PUBLICITATE

Anunturile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

CĂSĂTORII

*Tânără din România, brunetă, înaltă, prezentabilă, vorbește curent engleza, de profesie inginer constructor, dorește căsătorie cu intelectual 35-45 ani, stabilit în Canada. Răspuns la redacție, pentru Ani.

*Român, 33 ani, 1,87 m, 85 kg, părul șaten, ochii căprui, tenul alb, simpatic, serios, bun la suflet, fără vicii, temperament mediu, ortodox, absolvent de liceu, doresc corespondență în vederea căsătoriei cu Română cu caracter apropiat mie - pun accent pe frumusețea interioară - însușiri feminine plăcute, fără obligații, cu cetățenie americană. Rog a trimite fotografia și adresa la redacția ziarului, pentru S.I.N. Aștept răspuns până la maximum 60 zile dela difuzare (ștampila poștei).

*Văduvă, 41 ani, caut partener în vederea căsătoriei. Aștept răspuns la adresa: Angelika Hedwiege Bialokur, Hainweg 11 - 5439 Rennerod, Westerwald, West Germany.

FONDUL DE AJUTOR PENTRU ROMÂNIA

In urma revoluției anticomuniste care a răsturnat dictatura ceaușistă din România, realizată cu sacrificii extraordinare și soldată cu zeci de mii de morți și răniți, ziarul Cuvântul Românesc a inițiat un "FOND DE AJUTORARE PENTRU ROMANIA".

Din donațiile primite până acum, s'a trimis deja la Spitalul de Urgență din București, primul transport de 15 colete mari de medicamente și materiale chirurgicale.

Cel de al doilea transport este în drum spre Spitalul de Copii Grigore Alexandrescu din București, conținând siringi, antibiotice pentru copii, etc. De asemenea siringi și perfuzoare au fost trimise la un alt spital de adulți din București.

Pentru primirea acestor medicamente și echipament chirurgical din al doilea transport, scrisorile de confirmare se vor publica într'unul din numerele viitoare ale ziarului nostru.

Este o datorie morală pentru fiecare Român să contribuie după puteri, la ajutorarea fraților din țară. Este singurul lucru practic pe care îl putem face acum.

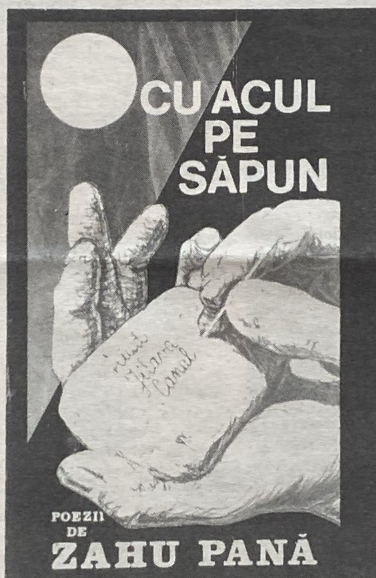
Vă rugăm să trimiteți ajutorul Dvs, la una din adresele de mai jos.

ROMANIAN RELIEF FUND

P.O.BOX 4217,
STATION "D"
HAMILTON, ONT.
L8V 4L6 CANADA

C.I.B.C. BANK
UPPER JAMES & FENNELL
P.O BOX 6117 STATION "F"
HAMILTON ONT. L9C 5S2

AU APĂRUT ÎN EDITURA "CUVÂNTUL ROMÂNESC"

Le puteți procura dela următoarele adrese:

- Europa:

Dipl. Ing. Paul Morcov
Georg Buchner Weg 12
6050 Offenbach-M
West Germany

Librairie du Savoir
5 Rue Malebranche
75005 Paris
France

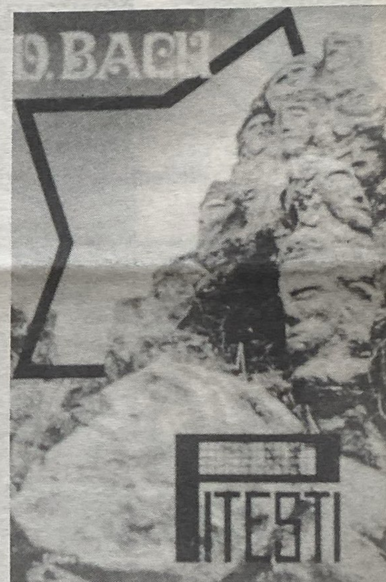
- Statele Unite:

Zahu Pană
133 Bennett Avenue
Yonkers, N.Y. 10701
U.S.A.

-Canada:

Tudor Murgoci
P.O.Rockton
Ontario, L0R 1X0
Canada

PITESTI- $ 20.00
CU ACUL PE SAPUN - $18.00

A APĂRUT

In editura "Selous Foundation Press" cartea dlui Nicolae Dima:

"JOURNEY TO FREEDOM"

399 de pagini $22.95 plus expediția

Cartea o puteți procura scriind la adresa: Selous Foundation Press. c/o American Comnet, Inc. 1899 L St., N.W.., 5th Floor, Washington D.C., 20036 U.S.A.

PUTEȚI PROCURA

Cărțile lui Vasile Militaru:
STROPI DE ROUĂ $15.00, TEMELIE DE VEAC NOU $10.00,
POEMELE NEMURIRII $10.00
scriind la adresa:
Grigore SCOR 154 Cajeput Dr. Naples Fl. U.S.A. 33963-2613

EDITURA -STAR BOOKS INTERNATIONAL-

anunță apariția în limba română a zguduitorului roman demascator

strigăt

de Silvia CINCA

224p. $14.99

Comandați la Star Books International
P.O. Box 65 284
Washington DC 20035

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

MANIFESTAȚIE CU INFILTRAȚIE?

BUCURESTI--18.2.90 -- peste 1000 de inși au protestat contra "Consiliului Unității Naționale dominat de comuniști. A fost atacat sediul provizoriu al guvernului unde se afla Ministrul Gelu Voican, al treilea în rang în "C.U.N."

Voican, zălog câteva ore, a fost "protejat" de alți "rebeli".

După intervenția pașnică a armatei ("moved in peacefully") clădirea a fost evacuată și Voican, "deja informat", a declarat rapid că manifestanții au fost "plătiți în lei, DOLARI (Sublinierile noastre) și băutură". CONFIRMA reprezentantul presei H.W.S.

Iată de ce bănuim că în rândul celor 1000 de manifestanți se aflau, vechi obicei comunist, agenții "Frontului":

1) Prin intrarea cu forța în clădirea guvernului "Frontul" își spală obrazul de atacul organizat cu "Voluntarii' din provincie (Plătiți cu 500 lei și o sticlă de rachiu, cum a scris New York Times, N.R.) care au atacat sediile partidelor de opoziție.

2) Se arată că unii revoluționari simpatizează cu actualii conducători. (L-au apărat pe Voican, etc.)

3) Partidul comunist reinvie "Patriotismul-Indipindinții" ceaușiste, arătând că manifestațiile sunt plătite cu dolarii intereselor capitaliștilor americani.

4) Punctul cel mai temeinic al bănuielii noastre:

Generalul Maior Horia Opruța, Comandantul forțelor de parașutiști, a declarat că "soldații au fost atacați cu bare de fier".

Cine dintre adevărații luptători pentru libertate ar fi putut să ridice măcar pumnul contra soldatului român, camaradul de luptă pentru eliberarea țării?

Cine are interes să distrugă frăția de sânge, închegată între tineretul țării și mândra ei armată? Cine?

AU APĂRUT DEZINFORMATORII

Au sosit proaspeți, cu cartea de vizită de pe care nu s'a uscat cerneala, "Anti-Ceaușist"! Ei aduc la subțioară filme cu revoluția, procesul și extravaganța palatelor "Fiului Iubit."

Ceaușescu e acuzat de foamete și teroare, dar de regimul sub care a înflorit un Stalin și-un Nicolae nu se spune și nu se scrie un singur cuvânt. Noile trufandale democratice, au guturai la memorie, și de câte ori îi întrebi ceva precis, îi apucă tusea și nu-ți răspund.

PENTRU O POTCOAVĂ ȘI O BATERIE

Tovarășii Conducători au crezut, până în ultimul moment, că vor fi salvați de forțele securității.

Cei care au asistat la proces spun că Lenuța, în timp ce era escortată în curtea cazărmii pentru a fi executată, a exclamat speriată: "Nicule, ăștia vor să ne omoare!"

Un alt martor confirmă: Ceaușescu, când a fost pus la zid, a încercat să fugă, dar a fost încolțit și ciuruit de gloanțe, la fel și Lenuța; a vrut s'o tulească. Primul glonț a pocnit-o în ceafă!

Ce-i care au văzut filmul cu procesul, au observat că Ceaușescu vorbea tare și-și sufleca mereu mâneca uitându-se la ceas.

Ceasul ar fi fost un emițător care putea arăta securiștilor, în orice moment, unde se afla liderul.

Tancul armatei în care a fost plimbat "Fiul Iubit" a ținut loc de izolator între Gânditorul Carpaților și ogarii securității care umblau să-i miroasă urma.

Există și o altă posibilitate de ce nu i-a mers ceasul: i se slăbise bateria.

S'a pierdut o bătălie pentru o potcoavă, iar Ceaușescu și-a pierdut tronul pentru o baterie.

ATENȚIE LA TITLURI

In ziarele americane Franklin Delano Roosevelt, președintele Statelor Unite, era adeseori identificat: "F.D.R." In schimb de câte ori se pomenea numele lui Ceausescu, tovarășul Președinte, etc. titlurile umpleau un paragraf.

Corupția începe c'o țigară, cultul personalității cu înșiruirea titlurilor.

AUZITE ȘI CITITE

Am primit și mi s'au citit prin telefon scrisori din țară:

Spicuim din ele:

"Sunt mândru că băiatul meu e în armată și-a contribuit la răsturnarea călăului..."

"Ați râs vreodată cu lacrimi în ochi de durere?

Bănuiți oare câți părinți se bucură de libertate plângând pierderea copiilor lor iubiți? Nici un părinte n'a putut să-și oprească copiii, să alerge pe străzi și să lupte pentru libertate".

"Dacă cineva ar fi scris o carte sau ar fi făcut un film despre cruzimile din România, toți l-ar fi crezut că-i nebun; teroarea, hoția, minciuna, întrec orice imaginație..."

"In România toți sunt fericiți, chiar dacă mai sunt greutăți de învins. Am început să râdem."

Inchei cu o frază care vorbește pentru toți:

"Am ajuns să trăiesc și clipa asta; o așteptam de 40 de ani."'

MEDALION: FLORIN SCĂRLĂTESCU

La 17 Noembrie anul trecut, în zorii zilei, în timp ce dormea, s'a stins din viață, Florin. Așa a fost voința bunului Dumnezeu, acela care are control asupra vieții noastre, și ne cheamă la El, Atotputernicul, atunci când crede El. Dacă gândim astfel, în spiritul creștinesc, acceptăm momentele grele, peste care trebue să trecem în drumul vieții, și ne readucem o liniste în suflet.

Florin Scărlătescu a visat de mic copil să ajungă actor de comedie, avea un talent înnăscut, dar dela Dumnezeu! L-a șlefuit cu multă muncă și trudă și multe sacrificii.

In timpul studenției, de multe ori dormea pe o bancă la șosea, având o plapumă naturală: "zăpada". Aceasta, deoarece tatăl lui voia să-l facă ofițer. Dar el nu s'a lăsat învins, ci a mers mai departe, cu curaj.

Tot în timpul studenției, făcea figurație la Teatrul Național. Datorită marelui nostru dramaturg, Mircea Stefănescu și a scriitorului și regizorului - iarăși cu nume mare în teatru - Victor Ion Popa, Florin a scăpat de mizeriile începutului, fiind distribuit în rolul "Puiu" din "Comedia zorilor" de M. Stefănescu și, datorită acestui debut apreciat de public, a fost angajat permanent la Teatrul Maria Ventura.

La Teatrul Național a debutat cu "Suflete tari" de Camil Petrescu, la Teatrul "Maria Filotti" cu "Contele de Cișmigiu" de Vasile Vasilache, la Teatrul Armatei cu "Jucătorii de cărți" și "Căsătoria" de Gogol, la Teatrul de Comedie cu "Celebrul 702" de Al. Mirodan.

Dacă în anii tinereții a jucat mai mult roluri de bătrâni, în anii de maturitate a jucat roluri pentru vârsta lui.

Ii plăcea comedia, dar mai ales tragi comedia, astfel rolul "Clovnului" din "Noaptea regilor" de W. Shakespeare a fost unul dintre rolurile pe care le-a iubit foarte mult, interpretat la Teatrul "Dina Cocea".

Comicul lui Florin, era măsurat, fin, delicat, iesea din mâneca fracului. Era spontan, natural, sincer, totul bazându-se pe inspirație.

ACTORUL FLORIN SCARLATESCU IN PIESA "CELEBRUL 702" DE MIRODAN

"Dacă nu ai inspirație în teatru, joci ca un bun meșteșugar, ești corect, iar corectitudinea în teatru nu e bună; e o nenorocire!" spunea el.

Fără îndrăzneală nu birui! Actorul nu trebue să se cruțe. Trebue să fie cinstit, mai întâi cu el însuși. Să știe cu ce arme poate să lupte și să și le ascută bine. Să nu fie încrezut și deci, încăpățânat fără rost!"

El susținea că atunci când studiezi un rol, să nu te apuci să-l înveți papagalicește, ci să cauți scena lui cea mai grea, acolo unde se dezvăluie "omul". Acest secret l-a învățat dela un tânăr regizor, Vlad Mugur, care punând în scenă "Nunta lui Figaro" de Beaumarchais, l-a distribuit în rolul lui Figaro, deși Florin avea atunci aproape 40 de ani, și considera că nu poate fi la înălțimea rolului, a exuberanței lui și a situațiilor comice, uneori puerile.

Dar regizorul sus numit l-a sfătuit să studieze celebrul monolog, din final, acolo unde se cunoaște adevăratul Figaro, cel trist, și nu cel care face tumbe de dragul contelui. Era un monolog greu de spus, pe o scară, având o mantie neagră aruncată pe umeri, în timp ce aproape 20 de minute, trebuia să-și dezvăluie amarul și tristețea din suflet, să nu greșească un cuvânt și să pună accentul acolo unde se cere. N'a fost ușor!

Si nimic nu e ușor în teatru, când apari pe scenă și trebue să convingi publicul că ceea ce spui e adevărat. Dar sinceritatea și naturalețea te fac să fii crezut.

Florin Scărlătescu a făcut o carieră mult apreciată de cronicari și de public. Ea a cuprins peste cinci decenii, jucând în sute de roluri mari și mici, și în mii și mii de spectacole.

O mare bucurie i-a adus "Telerecitalul" dela T.V. In acest telerecital, el nu a vorbit de el, ci mai mult de colegi, fiind astfel mult apreciat de cronicara de artă Ecaterina Oproiu.

De altfel, și în articolele scrise la prestigiosul ziar "Cuvântul Românesc", Florin a adus aminte de unii mari artiști pe care i-a avut țara noastră scumpă, cu diferitele lor farse și glume, cum spunea el, "pentru a învinge uitarea".

Si tot în acest spirit este scrisă și cartea "Vreți să râdeți?", o frescă în miniatură cu marii artiști ai scenei românești, de care mulți își aduc aminte cu plăcere și azi, pentrucă știut este că, teatrul românesc este un teatru de calitate și poate dacă nu eram geografic plasați spre Răsărit, la "răscruce de drumuri", actorii noștri ar fi fost mai cunoscuți și mai solicitați peste hotare.

Ca om, Florin a fost un om foarte religios, crezând în Dumnezeu cu tărie toată viața, a făcut o carieră cu demnitate, fără compromisuri, a iubit oamenii și era fericit când i-a putut înveseli pe scenă, sau în viața particulară cu glumele pe care le povestea.

Era un om manierat, fin, generos, ajutând un prieten de suferință din tinerețe, atunci când a ajuns bine plătit în teatru, și recunoscător unor mari regizori mai de demult, dela care a învățat multe, ca Paul Gusty și Soare Z. Soare, iar mai încoace unora ca Vlad Mugur, N. Rafael, Moni Ghelertis sau Lucian Gimchescu.

In calitate de soț, a fost pot afirma, "unicat", i-am spus de multe ori. Căsnicia noastră, timp de 36 de ani, a fost extrem de fericită. Ne înțelegeam minunat și ne împărtășeam orice gând.

Si dacă în copilăria noastră nu am avut parte, așa cum doream, de căldura părinților, apoi ne-am procurat-o unul altuia, din sufletele noastre idealiste, romantice, visătoare, peste care domina marea credință în Dumnezeu și fiul său.

Dumnezeu să-l odihnească în pace pe Florin, iar eu sunt recunoscătoare Atotputernicului că i-a prelungit viața până în jurul anilor optzeci, pentrucă se spune că orice an peste 70 este un cadou dela Dumnezeu, și-i mulțumesc soțului meu iubit pentru viața fericită pe care mi-a dăruit-o. •

Carmen SCĂRLĂTESCU

CU CE DREPT ?

—Livia MUSCALIU—

Evenimentele din țară se consumă cu o viteză și intensitate uluitoare, determinând stările de spirit de care suntem cuprinși noi Românii trăitori în afara granițelor încă.

Dela admirație și prosternare în fața puterii de jertfă adusă cu deosebire de tineret pe Altarul Libertății încredere și entuziasm în fața primilor pași spre democrație după înlăturarea tiranului paranoic și a regimului său schizofroid, la adâncă neliniște și îngrijorare, provocate de anume declarații ale unor membri marcanți ai Frontului Salvării Naționale, ca și a unor decizii ale acestuia.

Dacă hotărîrea Frontului de a candida la alegeri acreditează neliniștea Doinei Cornea și de către noi împărtășită că revoluția este în pericol de a fi preluată de comuniștii instalați la putere după înlăturarea lui Ceaușescu, unele declarații ale domnului Silviu Brucan, ne ultragiază sentimentele și demnitatea noastră de Români. "Țăranii vor accepta stânga politică, pentrucă le va da mâncare, electricitate și gaz." Să fie oare dl. Brucan atât de străin de spiritualitate, de valențele sufletești ale țăranului român ? Izvoditorul Mioriței, al Meșterului Manole, al Doinelor de dor și haiducie, al Colindului; zugravul frescelor dela Voroneț și Gura Humorului; truditorii constructori ai Bisericilor din Maramureș, toți acești creatori ai unor frumuseți care au uimit lumea șiși-au înscris prin anonim opera lor în patrimoniul universal al culturii, să fie oare reduși la asemenea rudimentare trebuințe, pe care le enumeră dl. Brucan?!

'Poporul român nu are tradiția democrației". Este declarația aceluiași domn S. Brucan, emițând judecăți de valoare la adresa poporului nostru, pentru care nu are nici o îndreptățire sau acoperire morală. Ce știe dl. Brucan despre poporul român? Ce a reținut d-sa din istoria poporului român?

Stie dl. Brucan, că țăranul iobag Horea - Necula Ursu din Albac, în momentul marei declanșări la luptă națională și socială din 1784 a formulat un "program" al răsculaților, prin care a devansat cu 5 ani marile teze ale Revoluției franceze?

Stie dl. Brucan, că cel care a rostit marele adevăr socio-politic că "Patria este norodul și nu tagma jefuitorilor" în anul crucial 1821 a fost țăranul român Tudor din Vladimiri? Este adevărat că aserțiunea a făcut-o și Lenin, marele d-sale magistru, dar la 100 de ani după Tudor Vladimirescu.

Stie dl. Brucan, că prin tezele lor, conducătorii pașoptiști Români s'au situat în avangarda gândirii democrat - revoluționare europene dela 1848! Că ideea dobândirii independenței și unității statale, pe cale revoluționară, Marx, celălalt mare maestru al d-lui Brucan a preluat-o dela Nicolae Bălcescu, a cărui operă o cunoștea!

Cunoaște dl. Brucan, poziția deputaților țărani din Divanurile ad-hoc din 1857 poziție care a determinat suita de reforme democratice ale primului Domn al Unirii, Alexandru Ioan Cuza?

A adăstat cândva dl. Brucan spre a studia Declarația de Unire a Transilvaniei cu România dela 1 Decembrie 1918, spre a-i reține caracterul profund democratic?

Nu-și aduce aminte dl. Brucan de demonstrația rămasă înscrisă cu litere de sânge în istoria poporului român, dela 8 Noembrie 1945, din Piața Palatului, în numele democrației, de către forțele comuniste ?

Ignoră dl. Brucan rezultatul real al alegerilor din19 Noembrie 1946, care au demonstrat vocația pentru democrație a poporului român? E drept, domnule Brucan, că rezultatul a fost măsluit, dar de către bandele comuniste conduse de un partid al cărui membru marcant ați fost.

Acea îndelungată rezistență armată românească, împotriva instalării comunismului în România, care nu a putut fi zdrobită decât în 1956; cei 200 de mii de martiri, victimele regimului torționar instaurat în România odată cu înscăunarea la putere a partidului comunist, i-au rămas total necunoscute d-lui Brucan? Si Gherla, și Aiudul, și Sighetul, și Piteștiul, și canalul morții au fost citadele ale democrației românești, împotriva comunismului invadator, d-le Brucan.

Privită istoria poporului român dintr'o anume ipostază, aceea a unei regretabile greșeli de a face o confuzie între "conduși" și "conducători", se poate foarte bine afirma că perioada dictaturii regale nu a fost o demonstrație de democrație. A fost Carol al doilea, titularul regimului încriminat, reprezentantul poporului român? Prin ce? Mult discutata dictatură antonesciană, al cărei caracter fascist a fost negat de însăși istoriografia comunist ceaușistă, fost-a o expresie a trăsăturilor moral-politice ale poporului român, sau o necesitate politică a unei anumite ore din istoria noastră zbuciumată!

Să nu confundăm, d-le Brucan, poporul, cu conducătorii vremelnici!

Din sfera largă a conceptului de democrație, care cuprinde elemente politice, sociale, etico-morale, face parte, și unul fără de care nu și-ar putea găsi locul "tradiția democratică" și anume: "vocația spre democrație". Poporul român dispune din plin de acest element, prin adânc spiritualitatea sa creștină!

Adăstați cu obiectivitate asupra cumplit zbuciumatei lui istorii (nu cea scrisă de M.Roller) și opriți-vă, d-le Brucan, la cele 64 mii de morminte încă fierbinți, care învelesc trupurile tinere și foarte tinere, zdrobite în numele" moralei și ordinei comuniste" și nu confiscați jertfa lor! Au murit pentru și în numele democrației, pe care dumneavoastră le-o contestați!

Cu ce drept!

PROTESTUL PARTIDULUI NAŢIONAL-ŢĂRĂNESC ADRESAT FRONTULUI SALVĂRII NAŢIONALE

Asupra acţiunilor huliganice împotriva sediilor şi membrilor P.N.T. din perioada 27- 31 Ianuarie 1990.

Hotărîrea Partidului Naţional Ţărănesc Creştin şi Democrat de a organiza împreună cu Partidul Naţional Liberal şi Partidul Social-Democrat o demonstraţie în Bucureşti în ziua de 28.01.1990 a dezlănţuit în capitală ca şi în provincie o suită de manifestaţii huliganice, cu un specific ce ne-a reamintit până la similitudine dezlănţuirile paroxistice ale bandelor comuniste din perioada 1945-1947, şi la conducerea cărora au fost identificaţi în unele cazuri foşti membri ai securităţii, ca şi membri importanţi ai Partidului Comunist.

In unele cazuri manifestările au vrut să aibă un caracter de descurajare şi intimidare începând înainte de 28.01.cum s'au petrecut lucrurile în judeţul Olt şi Prahova. In alte cazuri de intimidare şi contracarare a demonstraţiei partidelor tradiţionale desfăşurându-se în ziua de 28 Ianuarie, dar în cele mai multe situaţii ele s'au desfăşurat în ziua de 29 Ianuarie şi în continuare având un puternic caracter terorist de răzbunare.

In toate cele peste 30 de cazuri s'au practicat acte de vandalism, distrugerea unor bunuri materiale importante, insulte, ameninţări, furturi de bani şi telefoane, molestare până la bătăi grave ale unor membri ai P.N.T. sau chiar ale unor cetăţeni de pe stradă.

Este demn de remarcat că în afara vârstei înaintate care s'a reproşat conducerii P.N.T. toate acuzaţiile dar absolut toate au fost simple invenţii, readuse în actualitate din recuzita PCR, a căror utilizare şi-a dovedit de-a lungul anilor eficacitate şi capacitatea de a învenina sufletul oamenilor creduli, dispuşi să accepte "duşmani" inventaţi în mod grosolan în contra cărora să cumuleze întreaga lor capacitate de ură, să-şi verse tot bagajul de invective şi crezând că recunosc în ei întruchiparea tuturor suferinţelor şi ignoranţei lor.

Considerăm că reportajele trunchiate ale televiziunii şi apelurile când disperate când ameninţătoare ale F.S.N. care a şi aprobat în mod tendenţios manifestaţia din Banu Manta - citeşte Piaţa Victoriei - a muncitorilor, constituie principala cauză a acestor retrograde manifestări care la apogeu nu au mai putut fi stăpânite.

TABELUL SEDIILOR ATACATE

TARGOVISTE

- La data de 29 Ian.,orele 8,15 - sediul judeţean PNT a fost devastat şi incendiat;
- oameni molestaţi şi bătuţi: casierul Susai Alexandru; împuternicit Grigorescu Ghe. care a fost percheziţionat de poliţie fără mandat, furate de poliţie bunuri personale, acte şi documente şi suma de 6800 (şase mii opt sute) lei;
- au fost atacate locuinţele membrilor:
  * Alexandru Alex. Str Tudor Vladimirescu 68, locuinţă distrusă.
  * Mihăilescu Marcel, Bd. Castanilor Nr.52, la 20 de metri de sediul Poliţiei judeţene.
  * Bebe Alex., Comuna Priboiu-Tătăreni, locuinţă devastată pălmuit de huligani.
- pagubele (fonduri şi donaţii) în sumă de 62.000 lei.
  * Hitrescu Teodor, Str. Enăchiţă Văcărescu, Nr.9
- sedii atacate în comunele:
  * Văcăreşti, Viişoara, Voineşti, Drăgăneşti, Găeşti, Pucioasa.
- locuinţa Dlui Georgescu Ghe. din Com. Dragomireşti a fost devastată şi familia împreună cu 2 copii terorizaţi prin ameninţare cu moartea. Biblioteca personală şi colecţia de ziare incendiate în curte.

PLOIESTI

- In ziua de 29 Ian., sediul din Str I.C. Frimu Nr.11 - devastat; materialele de propagandă rupte, geamuri sparte, etc., de către 30-50 de huligani care în numele FSN-ului au vociferat toată ziua în faţa sediului molestând persoanele ce veneau la sediu, la toate acestea fiind de faţă poliţia care a asistat pasiv.

MORENI-PRAHOVA

- In zilele de 26 Ian. până în 29 Ian. s'au comis agresiuni prin pătrundere în sediul organizaţiei; sediul devastat, documentele incendiate;
- împuternicitul Filip Ilie, bătut în mod bestial;
- poliţia a reţiunut doi huligani, pe care i-a eliberat imediat;
- membrii PNT, ameninţaţi cu moartea şi răpirea copiilor, motiv pentru care au fugit din localitate (dintre aceştia şi trei medici);
- pagube evaluate la peste 20,000 (două zeci) mii lei.

VALEA CALUGAREASCA

- In ziua de 29 Ian. - sediul din casa (domiciliul) Dlui Constantinescu a fost devastat.

COM. BARCANESTI-PRAHOVA

- In ziua de 29 Ian. organizatorul Dl Dumitru Stefan Aurel urmărit de huligani - a părăsit domiciliul.

SLATINA-JUD OLT

- In ziua de 27 Ian., orele 12-14 un grup de 40-50 huligani, conduşi de Emil Bărbulescu (identificat după numărul autoturismului personal) au atacat sediul, l-au ocupat, confiscând actele şi transformat apoi în cofetărie;
- preşedintele judeţean Dl. Rădulescu, insultat de huligani;
- Dl. Dr. Stelian Manolescu dela Spitalul Judeţean Olt, a fost grav bătut şi a fost internat în spital.

SLOBOZIA-JUD.IALOMITA

In seara zilei de 29 Ian. - sediul a fost atacat prin distrugerea lacătului, geamurile sparte şi devastat devenind inutilizabil.
- tot materialul propagandistic incendiat
- telefonul furat împreună cu un birou.

ARAD

- In ziua de 29 Ian., orele 9,15 - sediul atacat de cca 150 huligani, firmele distruse.

TULCEA

- In seara zilei de 28 Ian. - sediul atacat de o bandă îndrumată şi sprijinită de poliţia municipală care a devastat sediul, distrus firma şi tot materialul de propagandă, proferând ameninţări şi injurii la adresa membrilor PNT din sediu.

GALATI

- In ziua de 29 Ian, ora 7,30 - o bandă de 30-40 huligani identificaţi ca foşti membri PCR şi dela securitate - au atacat sediul rupând afişele, distrugând fişierul, mânjind geamurile;
- au atacat şi molestat aderenţii PNT din sediu lovind pe Dl. Dr. Filipescu şi Dl. preşedinte Lepădatu Victor, bătut şi cu braţul fracturat.

RAMNICUL VALCEA

- In ziua de 29 Ian. - sediul a fost devastat, documentele furate, sediul desfiinţat şi confiscat;
- poliţia anunţată a sosit după devastare;
- Dl. Maior MFA anunţat de desfiinţarea sediului a oferit pentru sediu o pivniţă în cartierul OSTROVENI.

BAICOI

- In ziua de 29 Ian. - sediul devastat iar membrii PNT din sediu bătuţi.

GIURGIU

- In ziua de 29 Ian., orele 11-12, sediul partidului a fost atacat, firma distrusă, geamuri sparte, de către 9 huligani, dintre care 5 au fost identificaţi;
- membrii PNT - insultaţi şi ameninţaţi;
- Dnii Slăviţescu şi Bileanu Aurel au fost ameninţaţi la domiciliu şi la sediu prin telefon.

COM. PARDINA - JUD. TULCEA

- In ziua de 29 Ian. un grup de huligani înarmaţi cu bâte, au atacat sediul, distrugând firma, au violat încăperile sediului, toate acestea sub ochii poliţiei.

BACAU

- In ziua de 29 Ian. - a fost atacat şi devastat sediul, devenit inutilizabil;
- Imputernicitul Dl. Mircea Teodoru - grav molestat;
- Comuna Pârcăneşti - sediul atacat şi devastat, murdărit cu fecale, geamuri sparte, firma şi steaguri rupte;
- vice-preşedintele Dl. Omer Spiridon a fost bătut.

GHE. GHE. DEJ

- In ziua de 29 Ian. - sediul a fost devastat;
- membrii fiind ameninţaţi cu moartea au părăsit localitatea.

TARGUL OCNA

- In ziua de 29 Ian. - sediul a fost devastat;
- membrii PNT fiind ameninţaţi cu moartea au părăsit localitatea.

TURNU MAGURELE

- In ziua de 31 Ian., orele 17,00 un grup de 15 huligani au atacat sediul, rupând steagurile, firma şi documente, geamurile au fost sparte.

CONSTANTA

- In noaptea de 28-29 Ian. la orele 1,00, un grup de huligani a atacat sediul, spart geamurile; întrerupând telefonul, sediul a devenit impracticabil.

CUZA VODA-CONSTANTA

- Sediul a fost devastat şi nu se mai poate lucra fiind confiscat de unii membri ai FSN-ului din localitate.

CALARASI

- In ziua de 29 Ian. - sediul a fost atacat şi confiscat;
- vice-preşedintele Dl. Manolescu Ghe. sub ameninţări a fost obligat să dea un anunţ publicat în ziarul local, prin care să anunţe încetarea activităţii partidului, începând cu data de 30.01.1990;
- Dl. preşedinte Valache, a fost ameninţat cu moartea sa şi a familiei, din care cauză s'a încuiat în casă, neducându-se la serviciu.

CARACAL SI CORABIA

- In ziua de 29 Ian. - sediul PNT a fost devastat, evacuat şi cheile predate poliţiei.

GELESTI-SECT.AGR.ILFOV

- In ziua de 1 Feb. - împuternicitul Dl. Sima Dumitru, a fost atacat şi bătut;
- sediul dela locuinţa dânsului a fost atacat. S'a lipit pe fereastra locuinţei (sediului) un bilet cu conţinutul;
"Banditule, te-ai umflat de dolari. Ai să plesneşti ! Ai înţeles?" (originalul la sediul PNT din Bucureşti).

COM. VIOARA-SECT.AGR.ILFOV

- In ziua de 28 Ian. orele 21 - a fost atacat sediul PNT din casa Dlui Tudor Ghe., un număr de 4 huligani l-au bătut şi i-au devastat locuinţa.

COM.BATURGHENI-GIURGIU

- In ziua de 29 Ian. - sediul a fost atacat, adeziunile rupte şi sediul apoi confiscat ca fiind al PCR;
- s'au proferat ameninţări la adresa preotului Preoteasa şi ameninţat cu scoaterea din parohie.

ZALAU-JUD.SALAJ

- In ziua de Sâmbătă 3 Feb. - s'a intrat la sediu, s'a furat (luat) telefonul, s'au împrăştiat formularele. Intrarea s'a făcut ziua, cu deschiderea cu chei potrivite şi nu mai sunt condiţii normale de funcţionare;
- s'a cerut un nou sediu.

ŞTIRI, ŞTIRI, ŞTIRI

ARMATA ÎŞI CERE DREPTURILE

In Piața Victoriei - soldați. Soldați care își cer drepturile. Soldați veniți din toată țara - dela Timișoara la Constanța. Nemulțumiții soldați au manifestat începând din ziua de 12 Februarie până în 15 Februarie.

Dăm mai jos apelul unităților militare din Timișoara, care au participat la demonstrație, adresat lui Ion Iliescu, Președintele Consiliului de Unitate Națională.

APEL

Cerem:

1. Stabilirea adevărului privind rolul armatei în revoluție în special în perioada 16-20 Decembrie 1989 în TIMISOARA.
2. Cadrele militare din Ministerul Apărării Naționale care începând cu data de 16.12.1989 s'au compromis fiind părtașe directe ale dictaturii ceaușiste și au încercat să compromită armata, să fie înlăturate din armată; de asemenea, cerem retragerea generalilor reactivați în perioada revoluției în armată fiind suficiente cadre competente tinere care să poată îndeplini funcții de conducere la toate nivelurile.
3. Trecerea în rezervă a ministrului apărării naționale care prin ordinele date a dus la o stare de tensiune în armată.
4. Trecerea în rezervă a ministrului de interne ca participant direct la acțiunile de represiune a demonstranților din Timișoara.
5. Numirea în funcția de ministru al apărării naționale a unei personalități civile ca reprezentant în parlament al intereselor armatei.
6. Promovarea cadrelor militare în funcții de conducere în etapa actuală să se facă pe baza unor criterii stabilite la nivel național prin consultarea întregii armate.
7. Legile și decretele emise la nivel național să fie valabile și pentru cadrele militare, fără completări ulterioare din partea Ministerului Apărării Naționale.
8. Desființarea Direcției și a Birourilor de Educație Patriotică din armată.
9. Dreptul cadrelor militare la DEMISIE.
10. Excluderea posibilităților de manipulare a armatei la rezolvarea diferendelor dintre diferite formațiuni și partide politice, rolul ei fiind acela de apărare a teritoriului național și de intervenție în cazuri de calamități naturale.
11. Formarea unui comitet național pentru probleme de apărare națională și militare subordonat președintelui țării și desființarea funcțiilor de senator pentru cadrele militare.
12. Partidele politice să-și precizeze poziția față de armată și problemele apărării naționale.
13. Desființarea unităților prezidențiale compromise politic.

REPREZENTANTII UNITATILOR MILITARE: 01876; 01851; 02840; 02821; 02819; 02872; 02914; 01185; 01008; 01125; 01926; 01197; 01115; 01233; 01058; 01878; 01913; 01993; 01884; 01901: 01806: 01875: 01879: 02010: 01989

DEMONSTRAȚIE ANTI-GUVERNAMENTALĂ LA BUCUREȘTI

In ziua de 18 Februarie a avut loc în Piața Victoriei o demonstrație anti-guvernamentală. In timpul acesteia, manifestanții au pătruns în două rânduri în Palatul Victoriei, unde au avut loc incidente violente.

Demonstranții din piață strigau lozinci anti-comuniste, Ion Iliescu fiind acuzat de perpetuarea metodelor comuniste folosite în timpul dictaturii Ceaușescu. Actualului guvern conducător i s'a imputat că nu s'a rupt cu totul de sistemul comunist.

Demonstranții au cerut desființarea securității, iar unii dintre ei scandau: "Singura soluție - o nouă revoluție"; "Jos cu comunismul", cerându-se chiar demisia lui Ion Iliescu. In acest timp, Petre Roman, în vizită oficială la Paris, declara că nici nu există îndoială asupra caracterului necomunist al "guvernului său" și al noului regim al salvării naționale.

Radio București a anunțat că armata, printre care se aflau și parașutisti, a reusit să obțină controlul în clădirea sediului guvernamental. Au venit transportoare blindate, salvări și pompieri. Tot radio București susține că douăzeci de parașutisti au fost răniți în timpul demonstrației.

Armata a precizat că nu va răspunde la violență cu violență.

ȘOMERI LA I.C.R.A ARGEȘ-PITEȘTI

Dăm mai jos câteva extrase din scrisoarea trimisă de un grup de lucrători ai ICRA Argeș Pitești:

"Suntem șomeri pentrucă am vrut sindicat liber în ICRA Argeș Pitești. Convocarea oamenilor muncii pentru crearea unui comitet de inițiativă care să stabilească statutul sindicatului liber în întreprinderea noastră a fost "călcată în picioare".

Directorul întreprinderii a instigat gestionarii, aceștia au impus oamenilor din subordine să ia "atitudine" și am fost bruscați (haine rupte, injurii, calomnii, echimoze, etc.) și dați afară, fără vreo decizie legală.

...Si totuși salariații doresc multe..."

In urma celor întâmplate, a apărut a doua zi la poartă un afis al ICRA ARGES-PITESTI, în care se spune:

"Oamenii muncii liberi din ICRA Pitești, nu mai suntem de acord să lucrăm cu următorii:

1. Novac Rodica - jurist
2. Mustață Alexandru - Sef Birou Comercial.
3. Olaru Paula Gabriela - Sef Birou Contabilitate.
4. Costescu Alina - Economist Birou Plan.
5. Costescu Radu - Economist Bir. Comercial.
6. Prunoiu Bogdan - Merceolog.
7. Prunoiu Carolina - Lucrător comercial.
8. Amuza Cristina - Lucrător comercial.
9. Rădulescu Carmen - Lucrător comercial.
10. Olaru Filofteia - Telefonistă.

INTRAREA LOR IN INTREPRINDERE ESTE INTERZISA.

Semnează:
OAMENII MUNCII LIBERI ICRA PITESTI

N.N. Curajoși ca de obicei, oamenii frontului au semnat.

DUMITRU MAZILU ÎN TURNEU PRIN EUROPA ȘI AMERICA

In cursul lunii Februarie, Dumitru Mazilu, fost membru al FSN, fost ofițer de securitate, fost reprezentant al României la ONU a făcut un turneu în Europa și USA.

In diversele interviuri sau discuții avute în acest timp, D. Mazilu s'a pronunțat pentru unirea partidelor nou înființate pentru a se opune Frontului Salvării Naționale la alegerile din Mai. El a mai adăugat că numai astfel se poate institui democrația în țară și poate fi împiedicată revenirea la un sistem totalitar. De asemenea, D. Mazilu a precizat că din FSN fac parte mulți foști membri ai partidului comunist, a căror influență este evidentă.

Pe de altă parte, Dumitru Mazilu a susținut că pentru evitarea unui climat de instabilitate, alegerile generale ar trebui organizate cât mai curând cu putință.

O altă declarație a lui - este că nu intenționează să se alăture nici unui partid politic.

BIROUL EXECUTIV AL CONSILIULUI UNITĂȚII NAȚIONALE

A fost stabilită componența Biroului Executiv al Consiliului de Unitate Națională, format din 21 membri. Participanții la ședința de constituire au căzut de acord ca Ion Iliescu să fie numit ca Președinte al Consiliului. In funcție de vice-președinți au fost desemnați Cazimir Ionescu, Karoly Kiraly, fosti vice-președinți ai Consiliului FSN, Ion Caramitru, fost secretar al aceluiași consiliu, Ion Manzat și Radu Câmpeanu - secretar general al Partidului Național Liberal. Dan Marțian ocupă funcția de secretar. Intre ceilalți 14 membri, sunt și: Toma George Maiorescu, președintele Miscării Ecologiste, Dan Hăulică, Mircea Dinescu, Corneliu Mănescu și Alexandru Bârlădeanu.

DEMONSTRAȚIE PRO GUVERNAMENTALĂ

In ziua de 19 Februarie, peste 4.000 de minieri veniți cu trenuri speciale din Valea Jiului au demonstrat în Piața Victoriei împotriva atacării de Duminică (18 Februarie) a sediului guvernului provizoriu.

ARESTĂRI ȘI DESFIINȚĂRI DE SECȚII ÎN SECURITATE

La 20 Februarie, Ministrul Apărării Naționale, Gen. Col. Victor Stănculescu a anunțat trecerea în rezervă și arestarea în parte a cadrelor de conducere ale fostului departament al securității statului.

In cadrul unei declarații puse la dispoziția Rompres se vede că este vorba despre gen. col. Iulian Vlad, gen. maior Bucurescu Vianu, gen. locot. Stamatoiu Aristotel, gen. col. Vasile Gheorghe, gen. maior Neagoe Marin, gen. maior Mot Ioan, gen. maior Matei Emil și toți ceilalți șefi de direcții și loctiitorii lor.

S'a anunțat de asemenea desființarea unor unități cu trecerea în rezervă a efectivelor lor, ca de exemplu direcția a cincea de pază și ordine cu 436 de cadre, direcția a patra contrainformații cu 1.073 de cadre, din care 611 au fost trecute în rezervă.

STATUL FRANCEZ DONEAZĂ CĂRȚI

In cursul lunii Februarie, la București a avut loc o ceremonie în cursul căreia, au fost prezentate din partea statului francez, 100.000 de volume pentru bibliotecile din țara noastră. Acest dar a fost foarte apreciat.

CONGRESMANUL SMITH LA BUCUREȘTI

Congresmanul Christopher Smith a declarat că României i se va acorda clauza națiunii celei mai favorizate în cazul în care alegerile din luna Mai vor fi libere. Vorbind ziariștilor din Washington după vizita întreprinsă în România în prima jumătate a lunii Februarie, el a adăugat că dacă rezultatul alegerilor va fi interpretat ca un mandat pentru menținerea la putere a unui singur partid, atunci perspectiva ameliorării relațiilor comerciale cu USA va fi deficitară. De asemenea el a atras atenția că partidelor nou înființate trebue să li se acorde un mai mare acces la mediile de informare. El a precizat că organizarea unor alegeri libere implică printre altele distribuirea echitabilă a mijloacelor de comunicare cu poporul.

Referindu-se la recentele demonstrații din țară, Smith a susținut că situația este încă instabilă.

DEMONSTRAȚIE STUDENȚEASCĂ LA TELEVIZIUNEA ROMÂNĂ

In ziua de 11 Februarie, peste două mii de studenți s'au întrunit în fața studioului Televiziunii Române, pentru o demonstrație de protest în contra faptului că regimul Iliescu a monopolizat televiziunea română, folosindu-o în favoarea lui.

LT.GEN. GICĂ POPA S'A SINUCIS?

Seful Tribunalului Militar care a condamnat pe dictatorul comunist Nicolae Ceaușescu la moarte, s'a sinucis.

Locotenentul General Gică Popa s'a sinucis în ziua de 1 Martie la Ministerul Justiției, după cum arată vorbitorul guvernului conducător, Nicolae Dide. Unele surse informează de asemenea, că Lt. Gen. Gică Popa a primit amenințări cu moartea timp de mai bine de două luni.

Dl. Dide a spus că el nu știe cum a murit Popa, dar alte surse anonime spun că acesta s'a împușcat în cap.

PRIMELE ASASINATE POLITICE DUPĂ REVOLUȚIE

In ziua de 22 Februarie, Corneliu Coposu, liderul Partidului Național Țărănesc, Creștin și Democrat, a amintit că Toader Vătășelu și Vasile Vergescu au fost omorîți în bătaie la Bacău, în ziua de 29 Ianuarie. C. Coposu s'a adresat lui I. Iliescu, căruia i-a cerut să pună capăt acțiunilor de terorizare a partidelor independente. Liderul țărănist a precizat că Vătășelu și Vergescu au fost atacați pe când lipeau afișe ale partidului lor. Unul din agresori și-a mărturisit vina, însă C. Coposu nu i-a dezvăluit numele. Autoritățile din Bacău au confirmat crimele, precizând că a fost deschisă o anchetă.

In noaptea din 21 Februarie a fost devastat încă un sediu al aceluiași partid, din municipiul Onești.

A ÎNCEPUT PROCESUL SECURIȘTILOR DIN TIMIȘOARA

In ziua de 1 Martie a început procesul în Timișoara al ofițerilor de armată și de securitate, acuzați de complicitate în masacrul ce a avut loc asupra demonstranților contra lui Ceaușescu și a regimului lui.

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile

ALTE "CÂNTECE" PE ACELEAŞI COARDE VOCALE

Zeificarea regimului a avut mai puţin efect în ţară decât în străinătate. In ţară omul putea face o comparaţie dintre ce vede şi ce citeşte. Peste hotare, "noutăţile" din "Tribuna României" erau mai greu de verificat. Astfel s'a insinuat că George Enescu, Dinu Lipatti, etc. au regretat că, din cauza sănătăţii, au murit departe de ţară, uitând să adauge c'au plecat din cauza teroarei.

S'au publicat poeziile lui Radu Gyr, Vasile Militaru, etc. dar iarăşi nu s'a adăugat c'au fost întemniţaţi de acelaşi regim.

Pentru a crea iluzia abundenţei s'au oferit lecţii de limba română; iată ce aflau tinerii când învăţau graiul strămoşilor:

Studenţii în RSR au automobil, ţăranii au curtea plină de porcine, ovine şi bovine, iar când îi vizitezi, ei taie o găină, îţi fac mămăligă şi-ţi aştern pe masă brânză, ouă şi plăcintă...

Dezinformarea continuă cu proslăvirea falimentelor: Fotografii cu uzinele petro-chimice, etc., Canalul Dunărea-Marea Neagră, plus cerealele care se măsurau cu "Ocaua lui Cuza".

Trebue să adăugăm că în acord cu învăţăturile marxiste, s'au publicat caricaturi prin care era batojocorită credinţa.

Scribii îşi asudau stilourile slăvind "Epoca de Aur."

Aflăm acum, dela un erou de după Crăciun şi purtătorul de cuvânt al d-lui Cândea, de marele act patriotic înfăptuit cu sacrificii de tovarăşii dela "Tribuna României".

Ei au publicat un număr văduvit de poza idolului Nicolae!

Pentru eroismul lor le oferim o bine meritată decoraţie: Ordinul Cameleonilor cu eşarfa în jurul gâtului.

(Notă: "T.R." a apărut sub titlul "Curierul Românesc". Aceleaşi nume, cu aceleaşi păreri de rău şi regrete. Istoria se repetă).

MILITARII FĂRĂ MILITARU

Ministrul Apărării Naţionale, Nicolae Militaru, a trebuit să părăsească guvernul. Unii spun c'a fost dat afară, alţii că şi-a dat demisia de bună voie.

Un fapt e cert: demisia lui a fost cerută, cu insistenţă, de un grup de ofiţeri români deoarece Militaru, instalat în guvern de "F.S.N." avusese legături strânse cu vechiul regim.

In locul lui a fost numit Lt. G-ral Victor Anastase Stănculescu.

CUM STĂM CU VOTUL

Cetăţenii din Timişoara, Bucureşti şi alte oraşe unde s'a vărsat sânge, nici nu vor să audă de "Front" sau de orice grupare unde miroase a comunism.

Ţăranii din jurul Bucureştiului şi din Transilvania şi ei se opun noii conduceri.

Numai în Moldova, "F.S.N." se bucură de un nume mai bun. Aci nu s'a vărsat sânge.

INTIMIDAREA OPOZIŢIEI

Fruntaşii partidelor politice s'au plâns Secretarului de Stat American, Dl. James A. Baker, că guvernul le-a dat voie să publice ziare, dar ei n'au bani să-şi cumpere hârtie; iar unii membri au primit telefoane noaptea cu ameninţări şi sfatul să nu facă politică.

Actualul guvern are control asupra mass-mediei şi întrebuinţează toate mijloacele să înăbuşe vocea opoziţiei.

Multe din micile partide-mărturiseşte un expert--ce participă la alegeri sunt încurajate de "F.S.N." pentru a fărâmiţa voturile opoziţiei.

ÎN AJUTORUL SINISTRAŢILOR

Dacă în timpul revoluţiei, li s'au distrus casele, vor primi un ajutor în lei ce va fi depus în contul lor la C.E.C.

O persoană va primi 30.000 lei; o familie de 2-4 persoane, 50.000 lei; iar familiile mai mari de 4 persoane vor primi 10.000 lei de fiecare persoană.

O comisie va stabili calitatea de sinistrat.

ACADEMIA ROMÂNĂ RENAŞTE

Printr'un "Decret", se reorganizează "Academia Română":

Academia Română va funcţiona autonom şi este finanţată din bugetul ţării.

A.R. se compune din membri de onoare, membri titulari şi membri corespondenţi şi are un număr maximum de 181 de membri titulari şi corespondenţi.

Membrii A.R. sunt cei actuali (după ce Elena şi Nicolae Ceauşescu au fost eliminaţi, N.R.) şi acei membri corespondenţi care vor fi aprobaţi cu votul de 2 / 3 al membrilor titulari.

Noii membri ai A.R. vor fi aleşi de Adunarea Generală care are, în acelaşi timp, şi dreptul de a exclude pe cei care au desfăşurat activităţi potrivnice intereselor ţării şi ale poporului român, dovedit şi recunoscut public.

Organul suprem de conducere al Academiei este Adunarea Generală care-şi alege preşedintele pe timp de 4 ani. Preşedintele poate fi reales o singură dată, pe durata unui nou mandat, dar nu în continuare.

Totodată se anulează "Decretul nr. 97 / 1984. (Dat de tovarăşul Preşedinte de onoare al Academiei, Nicolae Ceauşescu, N.R.)

BLAJUL ÎŞI VA DESCHIDE PORŢILE

In 24 Ianuarie a.c. a avut loc la Ministerul Cultelor o întâlnire de lucru în problema reînfiinţării Bisericii Greco - Catolice (Unite), desfiinţată în 1948.

La întâlnire, într'un spirit de înţelegere creştină -- spune comunicatul dat de Ministerul Cultelor -- au participat Gelu Voican-Voiculescu, vice-prim ministru, Nicolae Stoicescu, ministrul Cultelor, precum şi Inalt Prea Sfinţiţii: Antonie, mitropolitul Ardealului, Nicolae, mitropolitul Banatului şi Alexandru Todea, mitropolitul (nerecunoscut încă) al Bisericii Greco-Catolice,

In urma discuţiilor s'a hotărît ca lucrările să se desfăşoare în mod paşnic, în următoarea ordine:

1) Biserica Greco-Catolică să ceară legalizarea dela organele de drept;

2) Până la obţinerea legalizării, într'o lună sau două, preoţii şi credincioşii să se lămurească în linişte şi în duh creştin pentru care dintre cele două biserici optează: rămân ortodocşi--aşa cum au fost moşii şi strămoşii lor--sau devin grecocatolici uniţi;

3) In faza ultimă, după ce s'a stabilit măcar aproximativ numărul credincioşilor ortodocşi şi uniţi, va avea loc repartizarea lăcaşelor de cult şi a caselor parohiale; repartizarea se va face de o comisie mixtă, în prezenţa reprezentanţilor autorităţilor locale.

Rugăm pe preoţi şi credincioşi - precizează comunicatul - să se respecte această ordine firească, stabilită prin înţelegere între reprezentanţii celor două biserici. Cei care vor ocupa prin forţă edificii de cult vor suporta rigorile legii.

PENTRU VIZITATORI

Dela Direcţia Generală a Vămilor se anunţă:

S'au adoptat "măsuri cu caracter excepţional; în ce priveşte întroducerea în ţară, fără taxe vamale, de bunuri de către persoanele fizice sau adresate unor persoane juridice".

Nu se plăteşte vamă la "...bunuri destinate uzului gospodăresc şi personal... bunurile nu pot face obiectul comercializării".

"Este interzisă scoaterea şi întroducerea, din şi în ţară, a sumelor de lei".

Nu este permis, "...la ieşirea din ţară cu mari cantităţi de bunuri (confecţii, încălţăminte, obiecte susceptibile de a face parte din patrimoniul cultural, naţional, obiecte din metale preţioase, etc.) ...dorim să asigurăm protejarea pieţii interne şi evitarea înstrăinării bunurilor şi valorilor din patrimoniul naţional".

Totodată s'a anunţat că circulaţia în ţară e liberă şi turistul nu mai e silit să frecventeze numai anumite localuri şi numai până la anumite ore, etc.

In 1970 numărul turiştilor ajunsese la 7.2 milioane, iar în 1989, până la începutul revoluţiei a fost de 1.2 milioane.

In ziua de 20 Decembrie, 1989, se aflau în România 503 turişti.

Imediat după revoluţie (30 Decembrie 1989) numărul turiştilor a fost peste 4000.

TIMBRU COMEMORATIV

S'a hotărît scoaterea unui timbru care să comemoreze revoluţia. E tipărit în culorile naţionale, are semnul victoriei, şi trei lumânări aprinse, în memoria celor care şi-au pierdut viaţă.

PLANUL DE "ÎNNOIRE A BISERICII ORTODOXE ROMÂNE"

S'a dat publicităţii un "Apel către toate parohiile ortodoxe din România":

"Procesul de înnoire a Bisericii Ortodoxe Române a început prin recenta decizie a Sinodului de a se dizolva toate organele deliberative bisericeşti, în vederea alegerii celor noi".

"...alegeri cu adevărat libere şi în spiritul legalităţii noastre canonice bisericeşti, un proces care începe dela bază şi se încheie la vârf".

Apelul precizează că pentru "respectarea rânduielilor canonice şi statuare" alegerile nu pot avea loc decât după trei luni şi îndeamnă pe alegători la "luciditate, chibzuinţă, calm, înţelepciune maximă, obiectivitate, simţ de răspundere, etc."

Apelul este lansat de "Grupul de reflecţii pentru înnoirea bisericii" şi are zece iscălituri în frunte cu "Arhim. Bartolomeu V. Anania, Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloaie, Protos. Conf. Dr. Daniel Ciobotea, Pr. Prof. Dr. Constantin Galeriu, şi alţii.

Despre părintele Galeriu am scris c'a fost bătut de securişti, Arhim. B. V. Anania, acuzat de multe şi lăudat de multe, ne este cunoscut: a venit în America în 1965 şi a înfiinţat ziarul Episcopiei misionare, "Credinţa" din Detroit, cu scopul de a trage Episcopia dela Vatră în braţele Patriarhiei. N'a reuşit! In 1976 (Pacepa dă greşit 1974 N.R.) se întoarce în ţară, unde a fost numit directorul Institutului Biblic; acum e pensionar (69 de ani).

E un om de o vastă cultură. A terminat teologia, dar a mai studiat medicina şi muzica. A scris poezii, piese de teatru, etc.

Dacă Arhim. B.V. Anania va fi ales în scaunul vacant de Mitropolit al Moldovei, atunci, conform tradiţiei, ultima treaptă va fi cea de Patriarh al României.

Constantin Nuţă, fostul ministru adjunct de interne, împreună cu generalul maior Valicu Mihalea, au încercat să fugă cu elicopterul, dar armata a doborît elicopterul. Ambii au murit. Soţia lui Nuţă, care se pregătea de fugă, a fost prinsă cu 1 kg. de aur, bijuterii şi 1 milion lei.

■■

Ţările din lumea liberă, precum şi Uniunea Sovietică au retras titlurile, decoraţiile şi distincţiile acordate "Doctorului în Economie" şi Savantei Academiciene.

■■

Ceauşescu era informat de câţi credincioşi luau parte la slujbele religioase. El îi considera pe credincioşi ca duşmani.

■■

Seful rabin Moses Rosen, acuzat că l-a suportat pe Ceauşescu a declarat că nu-şi dă demisia deoarece n'a fost prieten cu "Fiul Iubit": era antisemit.

■■

74 de muncitori braşoveni, care au participat la revolta din "15 Noembrie" s'au întors acasă. Ei fuseseră risipiţi de Securitate prin toată ţara. Răzbunarea autorităţilor a avut şi-o parte bună: ei au răspândit adevărul despre ce s'a întâmplat la Braşov.

■■

Ceauşescu avea la dispoziţie o puternică flotă aeriană de dimensiunea unei companii de transport. In plus avea două nave pe Dunăre , două pentru Lacul Snagov şi alte nave prezidenţiale, pentru apa sărată a Mării Negre.

■■

La Brăila s'a format primul sindicat liber şi independent care e compus din muncitorii dela una din cele mai mari unităţi de construcţii de maşini din ţară, I.U.G.

■■

Guvernul român a cerut ajutor dela dl. Joerg Kistler, Ministru de justiţie elveţian, ca să găsească calea legală prin care banii depuşi în contul lui Ceauşescu să fie restituiţi statului român. Se crede că ar fi o sumă de $400 milioane.

■■

Reprezetanţii minierilor din Maramureş, şi-au înaintat doleanţele primului ministru Petre Roman. Ei au cerut ca programul de muncă să cuprindă respectarea sărbătorilor legale şi religioase: Crăciunul şi Paştele.

■■

In total Elena Ceauşescu a obţinut 28 de brevete pentru invenţiile făcute de alţii. Ea n'a semnat niciodată singură brevetul, dar, în schimb, şi-a asumat singură gloria invenţiei: Inginer, Doctor, Academician cu renume mondial.

■■

Conform datelor oficiale peste zece mii de femei şi-au pierdut viaţa încercând să-şi facă pe ascuns avorturi.

■■

"Adevărul" (fosta "Scînteia") a început să publice în serial cartea lui Pacepa: "Orizonturi roşii" dar a uitat că mai sunt şi drepturi de autor, de editor, etc. Editura vrea să publice întregul volum şi nu doreşte să-l publice alţii pe gratis.

■■

Rupert Mudoch, marele magnat al presei, a vizitat România. Nu se ştie ce vrea să cumpere şi dacă a cumpărat ceva. "România Liberă" sugerează că dacă va cumpăra fosta "Casa Scînteii" să cumpere şi statuia lui Lenin" ...spre a o dărui domnului Bush."

■■

A murit mama Elenei Ceauşescu, în vârstă de 103 ani. Ea era îngrijită acasă, dar după fuga Lenuţei, bătrâna a fost internată la Spitalul de Urgenţă.

■■

Dumitru Popescu Dumnezeu, cel care scria discursurile lui Ceauşescu a fost arestat. El era creierul din dosul bâlbâitului.

■■

Departamentul Securităţii Statului şi alte organe din subordinea Ministerului de Interne au trecut, printr'un decret, sub conducerea Ministerului Apărării Naţionale.

■■

Uniformele poliţiei au fost schimbate asemănându-se cu cea americană (PM): cască albă, centură, diagonală şi eghileţii de aceeaşi culoare, o emblemă nouă, aşezată pe antebraţul stâng.

■■

Compania TAROM a trecut sub administraţia primului astronaut român, D. Prunaru.

■■

Cartea lui George Orwell "O mie nouă sute optzeci şi patru" se publică în foileton în ziarul "Libertatea". Ca şi "Ferma Animalelor", cărţile lui Orwell erau interzise în RSR.

■■

Printr'un Decret s'a desfiinţat "Academia de studii social-politice".

■■

O notiţă, scrisă cu mână proprie, ce s'a găsit în poşeta Aidei, atunci când a fost arestată, arată că ea scria doar cu litere mari. Lenuţa marcase ora când să-şi ia medicamentele.

■■

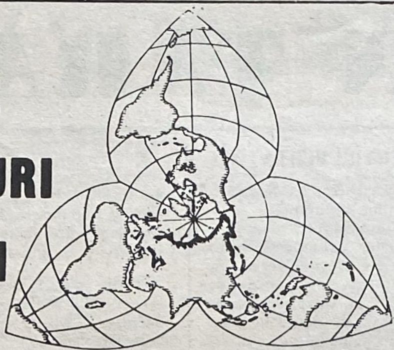
Preşedintele Federaţiei Române de Fotbal, dl Mircea Angelescu, a fost numit ministru al sportului.

■■

Bujor Sion Jr. este şeful de cabinet al tovarăşului preşedinte Ion Iliescu. Bujor Jr. e fiul socialistului Gheorghe Bujor.

■■

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

UNIFICAREA GERMANIEI PE CALE DE REALIZARE

In vârtejul evenimentelor politice cu desfășurare rapidă și neprevăzută, a intrat și problema unificării Germaniei. Ceea ce cu câteva luni înainte părea încă o ecuație pe care o va rezolva generația viitoare, e pe cale să devină un fapt împlinit până la sfârșitul acestui an.

Motorul care a acționat atât de rapid și eficient, a fost cancelarul vest-german Helmut Kohl. In decurs de două săptămâni el s'a întâlnit cu Mihail Gorbaciov la Moscova, apoi cu primul-ministru est-german, Hans Modrow la Bonn.

Propunând ca prim pas o unificare monetară, el s'a dus la Moscova ca să-i asigure pe liderii sovietici că o Germanie unificată nu va reprezenta nici un fel de pericol pentru Uniunea Sovietică. După o convorbire de două ore cu Mihail Gorbaciov, acesta a fost de acord în principiu cu unificarea, însă după un plan aprobat de cele patru puteri care au ocupat Germania după conferința dela Potsdam din 1945: Statele Unite, Uniunea Sovietică, Marea Britanie și Franța.

Cu primul-ministru Modrow s'a ajuns la un acord pentru crearea unor comisii comune care să înceapă discuții în privința unificării monetare. Kohl a pus însă anumite condiții. Astfel RDG va trebui să adopte sistemul de prețuri de pe piață, să adopte o politică de comerț liber, să garanteze proprietatea particulară și libera concurență. De asemenea, va trebui să revizuiască programul de pensionare și al ajutorului de șomaj.

Pasul hotărîtor a fost făcut însă la 13 Februarie după întâlnirea dela Ottawa ai miniștrilor de externe ai Statelor Unite, Uniunii Sovietice, Marei Britanii, Franței și ai celor două Germanii. Planul de unificare numit al celor "doi plus patru", va putea să fie pus în aplicare după alegerile din RDG din 18 Martie.

A rămas încă nerezolvată problema dacă Germania va fi o țară neutră, așa cum vor Modrow și Uniunea Sovietică, sau ea va face parte din NATO cu un statut oarecum asemănător Franței, cu garantarea că nu vor staționa trupe ale acestui pact în actuala zonă a Germaniei de Est, așa cum propun aliații occidentali.

Polonia, deși face parte din Tratatul dela Varșovia, este de acord cu planul țărilor vestice, considerând că Germania ar fi mai puțin periculoasă pentru vecini dacă este legată de NATO, decât dacă ar rămâne neutră. Acesta a fost unul din argumentele pledate de Baker în întâlnirea cu Mihail Gorbaciov.

Problema unificării este însă destul de complicată și din punct de vedere economic. Actualul schimb monetar dintre cele două mărci Vest-Est este de 1 la 5 în tranzacțiile oficiale și de 1 la 10 la bursa neagră, deși guvernul comunist le consideră la paritate.

Se consideră că încercarea de înviorare a economiei falimentare din Est ar costa zeci de miliarde de dolari iar deficitul bugetar care este acum în Germania de Vest de 0.4% va ajunge la 5%.

Nu trebue neglijat nici aspectul de teamă a țărilor vestice în fața unei noi supra-puteri care amenință să domine Europa din punct de vedere economic.

Totuși la ultimele sondaje, atât în Vest cât și în Est din 4 Germani, 3 sunt pentru unificare.

ALEGERILE DIN LITUANIA

Sâmbătă 24 Februarie au avut loc primele alegeri libere multi-partinice din Lituania, de când aceasta a fost ocupată de Uniunea Sovietică. Ele sunt în același timp primele alegeri libere multi-partinice din URSS, după 72 de ani.

Candidații sprijiniți de gruparea naționalistă Sajudis (Mișcarea), au obținut o victorie covârșitoare, 72 de locuri din 90, după primele rezultate, ceea ce le va permite ca să aibă majoritatea din cele 141 de locuri ale legislaturii republicane.

Din cele 72 de locuri, 46 au fost obținute de candidați individuali, 13 de membri ai grupării reformiste a partidului comunist lituanian, 9 de social democrați, două de creștin-democrați, și două de partidul verzilor.

După cum se știe, furtuna politică din Lituania a început în Decembrie anul trecut când congresul partidului comunist lituanian a votat deslipirea sa de partidul comunist al Uniunii Sovietice și și-a fixat ca scop final, independența republicii.

O PLATFORMĂ POLITICĂ CARE A ZDRUNCINAT MARXISMUL

Pentru prima oară, dela revoluția din Octombrie 1917, centrul Moscovei a fost invadat Duminică 4 Februarie de o mulțime de peste 200.000 de demonstranți care cereau reforme democratice. Pe pancarte se puteau citi sloganuri ca: "Ne-am săturat de tine, partid comunist"... "72 de ani pe un drum care nu duce nicăieri" ..."Nu ne dați nimic, o să ne luăm singuri" ... "Amintiți-vă de România"... "Jos cu Ligaciov și cu clica lui".

A doua zi, Luni 5 Februarie, a început plenara Comitetului Central în care Mihail Gorbaciov avea să-și expună platforma sa politică. Sedința care s'a desfășurat cu ușile închise, s'a terminat în seara zilei de Miercuri 7 Februarie. Atmosfera tensionată și temerile unei posibile înfrângeri a lui Gorbaciov s'au spulberat când o delegație oficială a partidului a făcut cunoscut presei și televiziunii rezultatul dezbaterilor, până atunci secrete.

Mihail Gorbaciov și-a început cuvântarea subliniind că "partidul va fi capabil să-și îndeplinească misiunea sa de avangardă politică, numai dacă se va restructura el însuși, își va adapta munca politică la condițiile prezente și va reuși să coopereze cu toate forțele angajate în promovarea perestroicii". El a reușit după lungi dezbateri, să convingă Comitetul Central ca să aprobe platforma sa. Aprobarea s'a făcut cu 248 de voturi pentru și 1 vot contra, al lui Victor Ielțin, care o considera prea puțin radicală.

Punctele mai importante ale reformelor cerute de Gorbaciov sunt următoarele:

-- Articolul 6 al constituției va fi revizuit în sensul că partidul comunist va înceta să dețină rolul de forță conducătoare și îndrumătoare a societății sovietice. Se va garanta recunoașterea oficială și a altor mișcări politice.

-- Comitetul Central și Biroul Politic vor fi reorganizate după noi criterii. Există propuneri pentru crearea unui Prezidium al Comitetului Central, format din 30 de membri, care să aibă un președinte, doi vicepreședinți și în care să fie incluși câte un reprezentant al celor 15 republici. Gorbaciov dorește ca numărul membrilor Comitetului Central să fie redus dela 249 la 200.

-- Crearea unui post de președinte al URSS, care să aibă puteri administrative și executive, după un model oarecum asemănător cu cel american sau francez. In prezent președintele urmează să fie ales de Congresul Deputaților Poporului, cu posibilitatea ca in viitor să fie ales prin alegeri prezidențiale populare.

-- Proprietatea particulară va fi admisă sub orice formă, exceptând formele de exploatare ale individului. După lungi dezbateri s'a adoptat pentru proprietatea privată termenul de "proprietate rezultată din munca individuală", care pare mai puțin blasfemiant pentru marxiștii conservatori...

Țăranii vor avea dreptul să contracteze pământ dela consiliile guvernamentale locale, având mână liberă în privința felului cum vor utiliza rezultatul muncii lor. Pământul poate fi transmis prin moștenire.

-- Federația sovietică se va baza pe un sistem de tratate cu republicile, permițându-se existența de legături diferite cu puterea centrală.

In lupta sa pentru a continua perestroica, Mihail Gorbaciov și-a dat seama că partidul prin componența sa încă majoritar conservatoare, reprezintă piedica pe drumul reformelor sale. Singura cale de înlăturare a acestei piedici era diminuarea puterii partidului, privându-l de rolul de singura forță conducătoare și îndrumătoare a societății sovietice.

Pentru a putea fi pusă în aplicare, platforma lui Gorbaciov va trebui să fie aprobată de congresul partidului care se va ține la sfârșitul lui Iunie sau începutul lui Iulie.

Prin platforma sa politică, Mihail Gorbaciov a zdruncinat din temelii doctrina filosofiei marxiste, tocmai în prima țară care a pus în practică învățăturile lui Marx, Engels, Lenin și Stalin, dar care au dus-o pe marginea prăpastiei.

Intre timp, Duminică 25 Februarie a mai avut loc la Moscova o demonstrație la care au participat 100.000 de manifestanți partizani ai reformelor radicale. Nu s'au înregistrat incidente, dar este de remarcat faptul că s'au luat măsuri de siguranță severe care au dus la reducerea numărului participanților, făcându-se propagandă de descurajare prin mediile de informație, și mobilizându-se un număr mare de forțe militare și ale ministerului de interne care au blocat intrările spre centrul capitalei.

CONFERINȚA EST-VEST DELA OTTAWA

Un important pas pe calea păcii s'a făcut la Ottawa, după întâlnirea miniștrilor de externe ai țărilor din NATO și celor din Tratatul dela Varșovia.

Conferința care s'a ținut între 11 și 13 Februarie, nu a fost nici ea lipsită de surpriza plăcută a unor schimbări oarecum neașteptate ale poziției Uniunii Sovietice. Astfel Eduard Sevardnadze a anunțat că Mihail Gorbaciov este acum de acord ca cele două supra-puteri să mențină în Europa centrală, conform propunerii americane, 195.000 de soldați fiecare.

Americanii vor putea să dețină în plus încă 30.000 de oameni în bazele din Marea Britanie, Spania, Italia și Turcia.

De asemenea s'a căzut de acord pentru o deschidere a spațiului aerian, pentru o supraveghere aeriană reciprocă.

Miniștrii de externe s'au înțeles și asupra unui plan de unificare a Germaniei.

Cronica internațională

CONVULSIUNI

Lucian G. COSTI

Fascinant și înfricoșător acest spectacol de fine de secol a cărui scenă este dominată de convulsiunile lumii comuniste, aflată la ultimul act. Utopia ideii comuniste, devenită realitate cu prețul a milioane de victime, nu mai poate înșela pe nimeni. Doar intelectualii cu orientare de stânga ai Vestului încearcă să-și ferească ochii de imaginile șoc ale masacrelor comise în numele ideologiei ce promitea omenirii un viitor luminos, imagini șoc transmise pe viu pe ecranele televizoarelor. Si cine mai poate nega existența acestui veritabil holocaust, mărturisit nemijlocit?

Chiar și cei mai avizați observatori politici își exprimă surpriza față de repeziciunea cu care se succed evenimentele din Blocul sovietic și de efectul de domino pe care-l declanșează. Ceea ce se petrece acum în Europa de Est este pe cale să pună capăt echilibrului mondial bipolar statornicit după cel de-al doilea război.

Pax Sovietica este răsturnată în fostele țări satelite ale Uniunii Sovietice, iar emblemele comuniste sunt eliminate din heraldica oficială a României, Poloniei, Cehoslovaciei și Ungariei. Existența RDG, "stat al muncitorilor și țăranilor ce construiesc socialismul pe pământul german", este negată de majoritatea locuitorilor acestei țări, care doresc reunificarea cu Germania Federală. Primii pași în direcția reunificării au fost făcuți de fapt odată cu deschiderea frontierei spre RFG, urmată de numeroasele vizite oficiale, de consultări cu Moscova și Washingtonul, de elaborarea planului Cancelarului Kohl, și apoi al Premierului Modrow. Presiunea constantă la care sunt supuși factorii de decizie din ambele Germanii se mărește pe zi ce trece, odată cu deteriorarea condițiilor economice din RDG și cu neîncetata emigrare spre Vest. Deschiderea frontierei, văzută de politicienii est-germani ca o măsură extremă de a reduce tensiunile interne, se dovedește a fi fatală sistemului, grăbindu-i dezagregarea.

Strategia globală a Sovieticilor pare să se bazeze pe intenția de a crea state neutre la cele două extremități ale massei continentale a Eurasiei, Germania la Vest și Japonia la Est. Ori neutralizarea acestor state este sinonimă cu îndepărtarea prezenței americane din ambele zone: un câștig net pentru Sovietici, un recul pentru Americani. Pentru Germania, formula pare simplă: reunificare cu condiția neutralității; dar există vreo certitudine că efectele se vor derula linear, așa cum au fost anticipate? Rivalitatea strategică a celor două supraputeri este complicată de revoltele anticomuniste destabilizante din Europa de Est și poate în fond să ducă la un rezultat nescontat, și anume apariția unui nou centru de putere, o nouă Europa.

Până atunci însă, procesul trecerii dela dictaturile comuniste la democrații se desfășoară anevoios în fiecare din țările fostului bloc sovietic. In paralel au loc negocierile privind retragerea trupelor Armatei Roșii staționate în Ungaria și Cehoslovacia. Polonia nu se arată interesată de plecarea trupelor sovietice de pe teritoriul său, atâta timp cât situația din Europa Centrală rămâne confuză iar reunificarea germană ridică temeri asupra viitorului relațiilor germano-polone, umbrite de masivele deplasări de populație și modificări teritoriale dela finele ultimului război mondial.

Asistăm la un paradox al acestei mult-așteptate perioade de scuturare a dominației regimurilor comuniste: pe de o parte euforia populară legată de eliberare, pe de altă parte îngrijorarea guvernelor în ceea ce privește destabilizarea sistemului de alianțe care garanta frontierele de după 1945.

Dacă evenimentele din cele două Germanii sunt considerate cruciale pentru redefinirea viitoarei balanțe mondiale a puterii, nu mai puțin importante, mai ales pentru observatorii politici români, sunt cutremurele care zguduie Iugoslavia, formațiune statală artificială, concepută în spiritul curentului panslav, activ la finele secolului trecut și care urmărea constituirea unei lumi de limbă slavă, pe un teritoriu cât mai întins, în detrimentul celorlalte naționalități, cu o cultură și civilizație distinctă și mai veche. Conflictele etnice și religioase opun populația de origine albaneză care locuiește în regiunea Kosovo (Mierla), dominației sârbe. Sârbii pretind că zona din jurul localității Kosovo Polie are o importanță istorică pentru Sârbi, acolo desfășurându-se bătălia dela 1389 contra Turcilor.

Dar argumentul istoric invocat în favoarea menținerii dominației asupra regiunii este neconvingător: aplicând același principiu istoric, Albanezii au o vechime de locuire cu mult înaintea apariției invadatorilor slavi, în secolul al VI-lea, ai căror urmași se consideră Sârbii, cel puțin lingvistic. Opinia publică mondială află cu surprindere despre existența unui atât de mare număr de Albanezi, cel puțin 1.8 milioane, pe care statisticile oficiale iugoslave uitau să-i menționeze. Intr'o situație similară, de omisiune din statistici, se află și Românii sud-dunăreni, cei de pe Valea Timocului și Aromânii, a căror vechime istorică este bine documentată. Iată că destrămarea structurilor comuniste are reverberații profunde, scoțând la iveală nedreptăți istorice și represiuni naționale care au continuat netulburat timp de aproape jumătate de secol. Poziția intransigentă a comuniștilor sârbi, care se identifică cu naționaliștii sârbi, complică eventuala trecere spre democrație. Slovenii și Croații, sătui de excesiva centralizare a puterii în mâinile autorităților dela Belgrad, amenință cu secesiunea și sprijină cauza Albanezilor oprimați.

Măturarea dela putere a comunismului de tip stalinist din țările fostului bloc sovietic nu a lăsat indiferente massele populare din interiorul Uniunii Sovietice. Profitând de slăbirea internă a rigidului sistem politic, ca urmare a introducerii de reforme în cadrul perestroikăi promovată de Gorbaciov ca o disperată soluție de salvare, naționalitățile Imperiului Sovietic simt că li se oferă o ocazie unică de a-și scutura jugul. Mișcările naționaliste cu caracter centrifugal abundă pe tot cuprinsul vastului teritoriu și amenință să devină incontrolabile. Intervenția armatei, în scopul asigurării în continuare a ordinei sovietice, exacerbează tensiunile și acordă și mai multă legitimitate cererilor de separare și expulzare a ocupantului.

Focarele conflictelor de natură etnică sau religioasă îmbracă forme violente, ca cele din Azerbaidjan și Armenia, sau pașnice, dar nu mai puțin hotărîte, ca cele din Tările Baltice. Din zona Caucaz până la Marea Baltică, pe o imensă diagonală, ordinea sovietică este respinsă. Paralizarea unor centri industriali vitali, cum a fost cazul portului petrolier Baku, demonstrează vulnerabilitatea întregii economii sovietice, și nu numai a economiei, dar și a centrilor de importanță strategic-militară, dependenți de carburantul produs în Azerbaidjan. Criza generală a Imperiului Sovietic e accentuată de complicațiile ivite în Europa de Est, de problema germană, de pierderea fricii în fața tancurilor și a terorii, care menținea monolitul. Dar controlul sovietic asupra Europei de Est este departe de a se fi încheiat: trupele sovietice sunt pe aceleași poziții, iar cele din RDG au fost de curând dotate cu cea mai sofisticată aparatură de control, și asta într'o perioadă de intense tratative cu Vestul pentru reducerea efectivelor militare în Europa.

Oficialitățile NATO amintesc că e prematur să deschidem șampania victoriei: Imperiul Sovietic nu s'a fărâmițat încă.

Dar oare evenimentele uluitoare pe care le-am trăit recent nu au o valoare de lecție istorică cu profunde semnificații filosofice, care își așteaptă explicația, făcându-ne să fim mai puțin tentați de a imagina scenarii de viitor și mai înclinați în a pătrunde miezul a ceea ce s'a derulat sub ochii noștri. Referindu-se la istorie, văzută ca o lecție oferită de Divinitate, Joseph de Maistre spunea că "suntem tentați să credem că revoluția politică nu este decât un lucru secundar al marelui plan ce se desfășoară în fața noastră cu o majestate înfricoșătoare." Si într'adevăr, cu ocazia bicentenarului Revoluției Franceze, învățatul francez Jean Phaure nota, în primăvara anului 1989, că cea de-a două sutea aniversare a Revoluției din 1789 va fi marcată de "doriphoria celestă din 25 Decembrie 1989, analogă cu cea care a însemnat nașterea lui Iisus", și având semnificația unei pietre de hotar în conștiința umanității (revista Atlantis, no. 357 1989). Adeverirea întocmai a acestei profeții ne îndeamnă să meditțm profund asupra misterelor istoriei, în care noi am fost educați să vedem o simplă înșiruire de fapte, mai mult sau mai puțin agreabile. De Crăciunul anului 1989, la două sute de ani dela Revoluția Franceză, are loc un eveniment major, în sens invers, de restabilire a valorilor tradiționale într'o țară de veche civilizație, latină ca și Franța, dar fidelă unor ancestrale rădăcini ortodoxe.

Si rămâne iarăși un fapt demn de remarcat că, între toate țările, Franța a intuit, cu un simț acut, că în suita evenimentelor care se petreceau în Estul Europei, înălțimea maximă a valului a fost la București, unde demonul roșu era strivit cu arma, asemeni arhanghelilor armatei cerești în lupta lor cu diavolul, așa cum o zugrăvesc icoanele vechi. La cincizeci de ani dela războiul civil din Spania, la cealaltă extremitate a lumii latine, în România, comunismul era doborît, într'o încleștare pe viață și pe moarte.

Efemeride

In ziarul România Liberă din 1 Februarie 1990, la rubrica Semnalări, a apărut o "ofertă" pe care o reproducem textual: "Salariații complexului de semințe legume Slobozia-Ialomița se oferă să suporte contravaloarea biletelor de avion ale domnilor Cornel Coposu, Radu Câmpeanu și compania lor pentru a se întoarce de unde au venit. Rugăm a fi publicată în ziar oferta noastră. Semnează salariații comlexului de semințe legume Slobozia".

Ziarul România Liberă - după revoluția din Decembrie - este singurul ziar care a luat o atitudine demnă de informare a cititorilor. "Oferta" publicată este mai mult o demascare a politicii comuniste care nu s'a schimbat cu nimic, dela trimiterea telegramelor de adulare și felicitare a "Fiului Iubit" la actuala "ofertă".

S'a aprins așa din senin tărâța în agramații dela complexul de semințe legume Slobozia-Ialomița și în alfabetizarea politică pentru adulți dusă de F.S.N. (Furați Si Nimiciți) au învățat și geografia luptei de clasă. Astfel, mintoșii dela semințe legume, aduc marea inovație de a înlocui duba-penitenciară cu avionul, pentrucă domnul Coposu a venit în București după liberarea din închisoare, iar a-l întoarce de unde a venit înseamnă a-l duce din nou la închisoare, chiar fără condamnare (metoda este arhicunoscută în România) pentrucă salariaților dela complexul de semințe legume le intră în putrefacție conștiința politică, alături de roșiile stâlcite și morcovii putreziți. Cu așa cadre de nădejde se mai bruicănează Silviu în fotoliu și se mai romanizează și Don Pedro, amigo dela Dona Zoe.

După actele de sălbăticie ale așa zișilor mineri care au devastat sediile partidelor de opoziție, urmează acum și înlăturarea fizică al liderilor opoziției.

De unde au făcut rost de valută și cât de mare a fost profitul "complexului de semințe legume Slobozia" pentru ca salariații să-și permită luxul de a plăti atâtea bilete de avion (și compania lor) deci a domnilor Coposu și Câmpeanu, nu se întreabă nimeni? Noi știm doar atât, că fondurile securității n'au fost date încă la iveală. Cât despre "oferta" de mai sus, asta poate să mai aibă trecere la niscaiva lideri de stânga din Apus, dar nu la București.

Tot în același număr din România Liberă, aflăm că "lucrătorii din cadrul Combinatului Poligrafic București, refuză de a tipări ziarul "Dreptatea" al Partidului Național Tărănesc. In legătură cu acest refuz, președintele Partidului Social Democrat Român a exprimat următoarea opinie: "Nu cunosc dacă statutul sindicatului tipografilor prevede asemenea situație și atitudinea ce trebue adoptată. Cert este că în cauză se află, pe de o parte, libertatea sindicală iar pe de alta, libertatea presei. Rezolvarea se impune numai prin negocieri. Este o problemă juridică a cărei soluționare cere tact pentru a nu apare și a se manifesta contradicții între două libertăți garantate în noile condiții ale țării". Aceasta a declarat un președinte de partid care ipotetic poate fi prim ministru. Dacă nu cunoaște cum trebue rezolvată o problemă atât de simplă cum va ști să conducă destinele țării? Ori poate așteaptă sfaturi dela Willy Brandt?

"Conflictul" cu tipografii nu este o noutate. Frontul Salvării Naționale se întoarce la practicile comuniste ale anilor '44 - '48 din timpul stalinismului, când România era ocupată de trupele rusești iar politica era dirijată de minoritarii lideri ai p.c. Astfel, în 1946, când a murit Dr. Bagdasar, președintele fantomaticului Partid Național Popular, sucursala partidului comunist gen actualul F.S.N., în ziarul "Dreptatea" oficiosul P.N.T. a apărut următorul catren: "P.N.P e foarte trist lovit de-un destin satrap a pierdut un penepist și-un savant în boli de cap". (Aluzie la specialitatea de neurologie a Dr. Bagdasar).

Catrenul a fost gustat ca toate catrenele care apăreau pe vremea aceea - toate atribuite lui Păstorel, deși nu era singurul epigramist care le lansa - și i-a supărat pe tovarăși. Haidamacii comuniști au intrat în tipografia unde se tipărea ziarul Dreptatea și au distrus toate mașinile. Mult timp după aceea, ziarul nu a putut să apară pentrucă... "lucrătorii tipografi refuzau să tipărească ziarul"...

Acum ca și atunci. Cine este în spatele acestei mârșăvii care vrea să arunce oprobiul pe muncitorii tipografi? Nu s'a dus președintele partidului Social Democrat să vadă adevărul la fața locului? Nu s'a dus! "Soluționare care cere tact". Nu domnule președinte! Cere demascare! Ecuația este foarte simplă: F.S.N. P.C.R. Intrebați-i pe tinerii care au făcut revoluția și vă vor da răspunsul.

CRONICA VREMII

PROBLEME DIN ŢARĂ

—— Ion BOIERU ——

CONFUZIA DIN ROMANIA

In ţară domneşte o confuzie generală din cauza lipsei de libertate a presei, organizată în mod special de clica comunistă care încă are o influenţă puternică în viaţa politică şi socială românească. Partidele de opoziţie, deşi au fost cooptate în Consiliul de Unitate Naţională, sunt împiedicate de reprezentanţii comunişti din acest consiliu, anume Ion Ilici Iliescu, Petre Roman, şi încă prezent, Silviu Brucan. Impiedicarea ia mai multe forme, dela lipsa de hârtie şi mijloace de tipar, până la atacarea sediilor de partid, cărora li s'a ridicat şi paza de poliţie care le fusese acordată, până recent. Legăturile telefonice, din ţară, adică din provincie, cu sediile centrale ale partidelor de opoziţie, sunt întrerupte, iar operatoarele nu dau, la cerere celor care solicită numărul de telefon oficial al partidului, şi brusc întrerup convorbirea solicitantului. Comuniştii din coaliţia consiliului exercită în mod brutal şi direct o politică dictatorială, ca şi când ar fi reprezentanţii naţiunii, deşi nu au fost investiţi de nici un fel de putere populară. Insăşi caracterul iniţial al răscoalei din Decembrie a fost complet denaturat şi falsificat, purtând amprenta specială şi directă a comunismului. De altfel, Ion Ilici Iliescu, Brucan sau Roman nici nu-şi pot afişa o altă identitate, decât cea comunistă. Mai mult, există elemente documentare suficiente pentru a se proba ataşamentul acestora faţă de Moscova bolşevică.

Din cauza faptului că populaţia ţării nu cunoaşte, încă, toate aceste dedesubturi, o parte din lumea românească, dornică de libertate, se bucură chiar de această incertitudine şi confuzie de poziţii a comuniştilor, crezând că ei ar fi oarecum desprinşi de comunism. In fapt, nu numai că nu s'au desprins de ideologia comunistă, şi-au păstrat năravurile intacte şi operează, încă, masiv, pentru interesele partidului comunist, fiind la discreţia Kremlinului. Acest Kremlin, deşi se găseşte el însuşi, într'o fază de tulburări, care îi vor fi fatale, dacă evoluţia evenimentelor se va desfăşura după direcţiile pe care le are la ora actuală, acest Kremlin se găseşte pe acelaşi piedestal al doctrinei comuniste, şi îşi menţine aceleaşi aspiraţii de dominare, pentru viitor, încercând azi, să-şi păstreze structurile fundamentale.

Astăzi, ţara are nevoie de un sprijin efectiv al ţărilor occidentale pentru a ieşi din impasul în care se găseşte, ori ţările occidentale nu-i pot acorda nici un fel de sprijin atâta timp cât libertăţile democratice, minime şi reale, nu au fost acordate poporului român. Si aceste libertăţi nu au fost acordate, din cauza comuniştilor, care s'au instalat, fără voinţa poporului, la un post de comandă politică, unde nu ţin seama de nevoile ţării, ci caută să le dirijeze, prin prisma principiilor comuniste, căci ei nici nu ştiu să gândească în afară de aceste principii, şi, prin asta fac jocul cel mai vătămător de oprire al dezvoltării normale a vieţii româneşti, după lichidarea tiraniei de stat de până azi. Trădarea comuniştilor de azi, din conducerea politică este mai gravă decât a lui Ceauşescu, deoarece Ceauşescu, în nebunia lui credea, fără să înţeleagă principiile marxiste, că el este apărătorul, ţării, şi spunea acest lucru deschis....

Ion Ilici Iliescu, Silviu Brucan şi Petre Roman săvârşesc un act de trădare naţională în mod deliberat, la discreţia Kremlinului, opunându-se adevăratelor aspiraţii şi nevoi ale naţiunii române. Ei vor fi, într'un viitor, mai apropiat sau mai depărtat, trimişi în judecată, pentru trădare, în care vor trebui să dea socoteală de actele lor de azi, menţinându-se în poziţia lor de diriguitori ai ţării. Pretenţia lor este absurdă, afirmând că nu există elemente şi personalităţi politice care ar putea asigura stabilitatea ţării. Ei au creat destabilizarea ţării, căci nu îngăduie forţelor naţionale, să se dezvolte în mod democratic, după jocul natural al afirmărilor sociale, din structura actuală. Argumentul că există 3 milioane de comunişti în ţară şi nu se poate trece peste această realitate, este ridicol. In primul rând, nu există 3 milioane de comunişti, ci de membri, din care majoritatea lor, s'au înscris din oportunitate, nu din aderenţa sinceră la doctrina comunistă. Deci, aceştia nu mai pot fi luaţi în considerare. Cei ce au rămas convinşi de valorile marxiste sau sunt fanatici prin definiţia lor proprie, eventual ca activişti, sunt o infimă minoritate, care au dreptul să se menţină pe poziţia lor, dar prin decenţă să înţeleagă că veacul lor a trecut. Au dominat prin forţă 40 de ani majoritatea românească şi condiţiile de azi nu le mai sunt favorabile, nu le mai îngăduie să dicteze, să persecute şi să strivească pe alţii în tendinţa lor de eliberare din strânsorile comunismului. Argumentul celor care spun că nu pot fi neglijaţi cei 3 milioane de comunişti care există în ţară nu este valabil nici din alt punct de vedere.

Dacă acceptăm teza că există aceşti 3 milioane de comunişti, cu îngăduinţă venim şi noi cu întrebarea: ce semnificaţie poate avea această cifră în comparaţie cu restul de populaţie românească, care întrece cu mult numărul de 3 milioane, reprezentând majoritatea absolută a populaţiei, care nu este comunistă? De ce să acordăm prioritate de interes şi grijă membrilor de partid, şi nu majorităţii poporului românesc? Am mai adăuga un element de analiză la această chestiune. In condiţii de libertate naţională, democratică, ar fi o crimă morală să acuzi pe cineva pentru apartenenţa sa politică, la un partid sau altul, la o ideologie sau alta. Comuniştii au libertatea să adere la propria lor ideologie, dar nu au dreptul să impună şi să dicteze ei, decât atunci când voinţa naţională îi desemnează ca reprezentanţi; ceea ce în România, nu s'a întâmplat niciodată, decât prin abuz, forţă şi ilegalitate, deci împotriva voinţei naţionale româneşti. Numai în aceşti termeni de logică şi morală se poate discuta o astfel de problemă, în contextul ţării româneşti.

IESIREA DIN CONFUZIE

Acest lucru este posibil prin evoluţia situaţiei. Astăzi, în mod dificil şi în formă lentă, pentrucă comuniştii încă dispun de o influenţă puternică şi îngreunează procesul de clarificare. România este încă prinsă în chingile revoluţiei care nu s'a terminat şi nu se poate termina de pe o săptămână pe alta, sau dela o lună la alta. O revoluţie nu începe şi nu se termină la date calendaristice bine determinate. Insă în cazul României, revoluţia a început cu o răscoală spontană, prin care s'a dărâmat sistemul de tiranie comunistă, care a fost un sistem statal; aşa au dispărut toate formele închegate de susţinere ale tiraniei, dar au rămas nerezolvate multe din problemele vieţii politice, sociale şi economice, şi nu s'au putut produce din senin forme noi de reorganizare, pentru a înlocui pe cele vechi. Au rămas multe reziduuri ale sistemului statal de tiranie comunistă, întruchipat prin nebunia lui Ceauşescu. Si au rămas oamenii lui Ceauşescu, sau dintre acei care au fost asociaţi cu Ceauşescu, şi apoi, pentru motive personale sau de partid s'au despărţit de el şi de grupul lui din comitetul central al partidului.

Comuniştii rămaşi în Consiliul de Unitate Naţională, sunt o fraudă politică, care este împinsă până la acte de trădare. Moştenitorii comunismului român nu au nici o împuternicire din partea poporului, ci numai din partea celor ce au rămas cu convingeri comuniste şi din partea unui segment al bolşevicilor dela Moscova. De când, Ion Ilici Iliescu, Silviu Brucan şi Petre Roman au fost desemnaţi ca "lideri" ai poporului român? Avem documentele necesare sa probăm că sunt intruşi şi beneficiari frauduloşi ai răscoalei naţionale, româneşti. Le vom prezenta la momentul oportun.

NOTE SI COMENTARII

UN MUZEU AL "REALITĂŢILOR" SOCIALISTE

In timp ce "tovarăşul" Gorbaciov închide ochii la zvârcolirile balaurului comunist din Europa de Răsărit, căruia, răpus fiind de către Arhanghelul Dreptăţii îi cad capetele unul câte unul, acelaşi Gorbaciov a spus şi repetă mereu că asemenea transformări nu pot avea loc în "Matuşca Rusie", unde socialismul "multilateral dezvoltat" cum îi plăcea să spună dictatorului nebun Ceauşescu - lucrează perfect.

Nu-i deajuns să-ţi încrucişezi braţele pe piept, când la "trâmbiţele" poporului nemulţumit, minţit, înfometat, zidul Berlinului se prăbuşeşte. Nici să admiţi public că înăbuşirea cu tancuri a revoltei din Praga în 1968, a fost o mare greşeală. Sau că, intervenţia trupelor sovietice în 1956 în Ungaria, pentru a pune capăt revoluţiei maghiare, a fost prost gândită, când tu unul cazi în aceeaşi mare şi negândită greşeală punându-ţi "ciolovecii" sa tragă în manifestanţii paşnici din Chişinău care nu cereau altceva decât libertate. Să scrie şi să vorbească în limba lor pe care au învăţat-o odată cu laptele supt din sânul mamelor.

Interesant rămâne faptul că acest om cu două feţe, este luat în braţe de către nişte ziarişti inconştienti şi oameni de stat din Vest, care-l ridică în slăvi, atribuindu-i toate mişcările de democratizare, de revenire la matcă a ţărilor europene dornice de libertatea pe care nu o aveau, care le fusese furată de şleahta celor îndobitociţi de teoria marxist-leninistă, şleahtă ce se sprijinea numai şi numai pe baionetele şi tancurile ruseşti. Iar când acestea n'au intervenit în ajutorul lor, întreaga şandrama comunistă s'a prăbuşit şi se prăbuşeşte sub ochii înmărmuriţi ai unei lumi întregi.

Dar nu despre asta vrem să vorbim acum. Asta o va spune la vremea ei istoria nepărtinitoare. Precum o să iasă la iveală şi faptul că Gorbaciov a urmărit într'adevăr ceva, lăsându-şi tovarăşii de drum să-şi spele singuri rufele pe care le-au murdărit atâţia ani de zile. De data aceasta vrem să însemnăm la aceste note şi comentarii un lucru ieşit din comun. In luna Decembrie a anului trecut, a fost deschisă la Moscova o expoziţie cu caracter permanent a "bunurilor de consum de proastă calitate". Expoziţie transmisă parţial şi de posturile de televiziune din America, în care era ilustrat "PROGRESUL" făcut de socialismul rusesc după mai bine de 70 de ani de dominaţie comunistă.

Am putut astfel vedea parte din exponatele prezentate de televiziunea americană şi ne-am crucit.

In departamentul de îmbrăcăminte şi încălţăminte: vestoane, paltoane şi pulovere cu câte o mânecă mai lungă decât alta, rupturi, pela încheieturi marcate cu câte o săgeată roşie, lipsă de uniformitate în culori, pantofi crăpaţi în talpă, etc. Apoi: aparate de televiziune care explodau, automobile gata de prăbuşire şi multe alte asemenea obiecte în paragină pe care lumea vestică le aruncă la gunoi ca inutilizabile.

Gorbaciov a admis în convorbirea sa cu preşedintele Bush la Malta că, prima sa preocupare este rezolvarea problemei bunurilor de consum care lasă mult de dorit. Totuşi, cadrele vechi de partid se cramponează pe poziţia că în Rusia nu este nevoie de nici o schimbare, socialismul fiind cel mai avansat din lume. Impotrivirea lor la schimbări de felul celor petrecute recent în Europa de Răsărit, o înţelegem. Protipendada comuniştilor de şcoală veche, clasa privilegiaţilor ce nu stă la coadă alături de ceilalţi "mujici", se teme că vor fi văduviţi de privilegiile de care se bucură în prezent. Fiindcă nici unde altundeva n'a existat şi nu există o mai mare deosebire de clase sociale ca în comunism. Egalitatea mult trâmbiţată de comunişti constă doar în faptul că, în loc să spui "domnule preşedinte", spui: "tovarăşe preşedinte". Atât şi nimic mai mult. Avea dreptate Tănase al nostru când spunea: halal de asemenea tovărăşie.

"Ceea ce vedeţi aici, în acest muzeu - a declarat un ghid - este o realitate pe care noi o trăim în fiecare zi".

Scria mai de ună zi corespondentul marelui ziar "Chicago Tribune", Vincent J. Schodolski - mai în glumă, mai în serios - că, dacă vrei un automobil nou, te duci la vânzători: "Ii dai ceva bani acum, să zicem 10.000 de ruble şi primeşti promisiunea că, peste trei ani, probabil, foarte probabil, vei primi automobilul nou". In general - spune tot dânsul - aştepţi 7 sau 10 ani pentru un nou automobil".

Perestroika domnului, pardon, Tovarăşului Gorbaciov, scârţâie din toate mădularele. Economia sovietică e un adevărat dezastru. Se simte nevoia de a investi capital. Dar capitalul de unde să-l iei dacă nu te pui bine cu marii capitalişti, adică Vestul.

Inţelegeţi acum de ce revoluţiile din Europa de Răsărit au reuşit?

Nicolae NOVAC